

USTA KALEMLERDEN HİKÂYESLER-2

YENİDOĞU
OKULLARI

Ergün ERMiş

Anaokulu ve İlkokul Akademik Koordinatörü

OKUMAKLA BAŞLADI

“Karganın biri, ağzında bir parça peynirle bir ağaç dalına konar. Onu gören bir tilki, koşup hemen ağacın altına gelir.

-Karga kardeş! der. Senin o güzel şarkılarını uzun süredir dinleyemedim. Bana bir şarkı söyler misin?

Karga ağzındaki peyniri bir güzel yedikten sonra tilkiye cevap verir:

-Ben o hikâyeyi okudum dostum, der. Sen okumayı sevmeyen birini ara...”

Okumak en basit sesleri anlamlı sözcüklere dönüştürmek, bir anlamda derleyip toparlama, bütünlük oluşturmaktır. İnsan doğduğunda o kadar bütün o kadar derli toplu haldedir ki içinde hiçbir ayrılık gayrılık bulunmaz. Ne zaman ki nefsi devreye girip “ben” der o zaman o bütünlükte dağılmalar başlar. Bizi bizden daha iyi bilen ve bilmediklerimizi öğreten yüce Rabbimizin ilk emrinin “İkra (oku)” olmasının böyle bir hikmeti olduğuna inanıyorum. Çünkü okumak; akıl, vicdan ve gönlün toparlanmasını, bunların bir bütün halinde çalışarak insana şifa sunmasını sağlar.

Dev bir kütüphanesi olan alimin, “ne çok şey biliyorsun” diyenlere cevabı şöyle olmuştur: “bilmediklerimi ayaklarımın altına koysam

başım göğe değdi.” Demek ki okumak, insana şifa olduğu gibi, kibre kapılmayıp haddini bilmesini, acizliğini de hatırlatıyor.

Bizim için en güzel örnek olan peygamberimize kulak verdiğimizde; ilmimizi artırmadığı gün ziyanda olduğunu söylüyor. Bir başka yıldızımız Hz. Ali de; yeni bir şey öğrenmeden geçirdiğim bir günde benim için güneşin doğmasında bir hayır yoktur, diyor.

Okumak, bilgidен yararlanmayı yazmak ise başkalarına bu bilgiyi aktararak faydalı olmayı sağlar. Dosdoğru yol üzerinde ayaklarımızı kaydırmadan, gönderilen ilahi mesajı anlayıp insanlara tebliğ ederken Yüce Rabbimizin ilk emri olan “oku” ve üzerine yemin ettiği “kalem” bizim tutunabileceğimiz en sağlam iplerdir. İnsanı şereflendiren ve onu yaratılmış her şeyden üstün yapan bu özellikleri doğru kullanabilmesidir.

Değerli öğrencilerim, işte bu sebeplerden dolayı sizler bu kitapla çok önemli bir adım attınız. Akıl, kalp ve ruh melekelerinizi kullanarak size verilen nimetlerin şükürünü edebileceğiniz bir eser ortaya koydunuz. Sizi yürekten kutluyorum. Rabbim bu güzel çalışmanızı en yüce makamında kabul etsin, yolunuzu aydınlatsın.

YENİDO OKULLAR

A. Nihal ŞEKER

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

İYİLİK İYİLEŞTİRİR

Çok sıcak bir yaz günüydü. Ben dört yaşında küçük bir kızdım. O gün teyzem Yalova'ya, ailesini ziyarete gelmişti. Teyzemle çok iyi anlaşılıyor ve onu çok seviyordum. O yokken onu çok özlüyordum. Geldiğini öğrenir öğrenmez annemle babama dedemlerde kalmak istediğimi söyledim. Onlar da izin verdiler. Beraber dedemlere gittik. Akşam olduğunda annem ve babam beni bırakarak eve döndüler. Teyzemle daha fazla vakit geçirebileceğim için çok sevinçliydim. Aynı zamanda iki dayımı da görüyor ve onlarla da oyunlar oynuyordum. Hepsini çok seviyordum.

Gece olduğunda birbirimize iyi geceler dileyip yataklarımıza çekildik. Ben ranzanın üzerindeki yatakta yatıyordum.

İlerleyen saatlerde birden gözlerimi açtım ve kendimi yerde buldum. Biraz canım acımıştı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Etrafı dinlemeye ve izlemeye başladım. Her yer karanlıktı. Yerde doğruldum ve pencereye bak-

tım. Sokak lambasının ışığı içeriye vuruyordu. Hiçbir sesi algılayamıyordum. Fakat olduğum yerde çok fazla sallanıyordum. Her yerin hızla sallandığını fark ettim. Dayım ve teyzem panik içerisindeydi. Bir süre sonra sallantı kesildi. Hemen ışıkları yaktılar. Anneannem ve dedem diğer odadan salona geldiler. Salonda toplandık. Herkes üzerini giyinip kapıya yöneldi. Ben de kapıya doğru yürümeye başladım. Dedem kapıyı açtı. Büyük dayım üzerini bile giyinmeden kapıda hazır pijamalarıyla bekliyordu. Ona doğru ilerledim. Beni kucağına aldı. İki katlı evin merdivenlerinden aşağı bahçeye indirdi. Sonra bahçe kapısına yöneldi. Kapıyı açınca beni kaldırıma yere bıraktı. Etrafa baktım. Geceydi ama bir o kadar da aydınlıktı. Bu aydınlığın sebebinin ne olabileceğini düşünürken kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. Karşılaştığım manzara beni daha da hayrete düşürmüştü. Hayatımda sadece bir defa, o gün bu kadar çok yıldız bir arada görmüştüm. O kadar fazlaydılar ki, gökyüzü ışı ışı-

di. Ama bu görüntü içimdeki ürpertiye artırdı. Çünkü birazdan tüm yıldızlar yere dökülecekmiş gibi çok yakındı. Elimi uzatsam birini tutabilecektim sanki. Küçücük olmama rağmen üzerimde onların baskısını hissettim. Kafamı yere çevirip mavi terliklerimle attığım adımları gözümle takip etmeye başladım. Yan sokağa doğru ilerledim. Herkes sokaklardaydı. Sürekli bir hareket vardı.

Sokağa girdiğimizde anneannem yere bir örtü serdi. Hepimiz onun üzerine oturduk. Ben anneannemin kucağına yattım. Anneannem elimi tuttu ve saçlarımı okşamaya başladı. Kendi aralarında konuşuyorlardı ama anlamıyordum. Konuşmuyordum, sadece neler olduğunu düşünüyordum. Sonra annem, babam ve diğer akrabalarımız da bizim sokağa geldi. Akrabalarımız arasından çok sevdiğim bir abla vardı. O da çok korkmuş görünüyordu, yere yanıma uzandı. Anneannemin elimi tutup saçlarımı okşaması biraz da olsa beni rahatlattığı için ona şunları söyleyebildim sadece:

- Anneanne, ablamın da elini tutabilir misin?

Bir daha da konuşmadım. Sadece düşündüm. Ne olmuştu, neden böyle olmuştu? Herkes neden korkulu ve endişeliydi? Bir süre sonra sadece kötü bir şey olduğunu anlaya-

bildim. Bu sefer de neden olduğunu sorgulamaya devam ettim. Neden başımıza böyle bir şey gelmişti? Yoksa Allah'a karşı bir hata yapmıştık da, o bizi cezalandırıyor muydu? Ama o bizleri çok severdi, bizler de onu. Hep iyi bir çocuk olmaya çalışmıştım, ama şimdi çok korkuyordum. Düşüncelerim beni çok yoruyordu.

İlerleyen günlerde dedem ön bahçeye ağaçlar ve büyük bir muşamba yardımıyla tente yaptı. Eve girmiyorduk. Onun altında oturuyorduk. Bazen anneannem veya annem içeri giriyordu. Ben de arkalarından evde yanan ışığa bakarak çıkmalarını bekliyordum.

Hasta olmuşum. Bir şey yiyip içemiyordum. Konuşmak da istemiyordum. Ailem endişelenmeye başlamıştı.

Etrafı gözlemlemeye devam ediyordum. Birileri bize bir çadır getirmişti. Dedemler onu bahçeye kurmuştu. Çünkü çok yağmur yağmıştı. Geceleri o çadırda kalmaya başladık.

Bir hafta sonra kendime gelmeye başlamıştım. Yaşadığımız olayları biraz daha geride bırakarak, daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Daha sonra annem ve babamla beraber bir yere gittik. Annem ve babam burada ihtiyacı olanlara yardım ettiklerini anlattılar. Gittiğimiz yer dükkan gibi bir yerdi. Güleryüzlü insanlar

bir şeyler taşıyorlardı. Hepsiyle tek tek tanıştım ve onları çok sevdim. Orada vakit geçirmeye başladım. Bir süre sonra ben de onlara yardım ettim. Annem yardım için gelen kıyafetleri ayırırken ben de onları katlıyordum. Yardım alanları listeleyen abinin yanında bazen ona yardım ediyor, gelen kişilerin isimlerini not etmesi için ben söylüyordum. Bazen de bir başkasıyla ayrılacak erzakları ayırıyordum. Herkesin birilerine yardım ederken yaşadığı o mutluluk bana da geçmişti. Oraya gelen çocuklarla arkadaşlık kurup onlara oyuncak dağıtma görevi benim olmuştu. Oyuncak verdiğim çocuklar çok seviniyordu, onları sevindirdikçe ben de seviniyordum. Ben de kendime bir tane oyuncak fil almıştım. Bu oyuncağımı hala çok seviyorum. Çünkü bana her zaman bu dünyada tek başıma olmadığımı, yardıma nerede kimin ihtiyacı varsa koşmam gerektiğini, ancak bu şekilde kendimin de daha iyi olabileceğini hatırlatıyor.

Günlerim burada çok güzel geçiyordu. İçimdeki tedirginlik yerini mutluluğa bırakmıştı. Bir süre sonra dükkanda hazırladığımız yardım paketlerini başka yerlere dağıtmaya gideceğimizi öğrendim. Ben de oradaki abilerle beraber yola koyuldum. Büyük bir yere geldik. Yerler beyaz çakıl taşlarıyla doluydu. Birbirinin aynısı olan konteynır tarzı şeyler

yan yana sıralanmıştı. Orada insanlar yaşıyordu. Çocuklar kapılarının önlerinde oynuyordu. Yanlarına gidip onlara oyuncaklar verdim. Tamamen kendimdim. Ve yaptığım iş gün geçtikçe bana daha fazla huzur veriyordu. Çok küçük olmama birilerinin mutluluğuna sebep olmak içgüdüğü bana harika hissettiriyordu. Ağır yardım paketlerini taşıyacak gücü kendimde buluyor ve sürükleye sürükleye onları evlere taşıyordum. Abilerin giydiği formalarından ben de giymek istedim. Bir tane de bana verdiler. Onların sadece üzerine olan görevli forması, bana elbise gibi olmuştu. Ama onu da çok sevdim. Hayatım boyunca bu işi yapmam gerekiyor diye düşündüm. Böyle bir yerle ya da tek başıma, ne durumda olursam olayım birilerine yardım edecektim her zaman, kendi kendime söz vermiştim. Oradaki herkesi çok sevmiştim, hepsi benim ailem olmuştu. Beni onlar iyileştirmişti. Bana iyiliği ve güzelliği öğretmişlerdi. Beni iyilik iyileştirmişti.

İyiliğin iyileştirici gücünü her zaman hissettim. Büyüdüm... Büyümeye devam ediyorum. Ama bunları hiçbir zaman unutmadım. İnsan ne durumda, ne kadar zorda olursa olsun, her şeye rağmen bir başkasının elinden tutabiliyorsa, o zaman ne mutlu ona. İyiliğin iyileştirici gücünü herkesin tatması dileğiyle...

A. Yusuf AYÇİÇEK

BİR DÜNYA YILDIZI RONALDO

Portekiz'in Funchal kentinde dünyaya gelen küçük Ronaldo'nun babası, evlerinin yanındaki kulüpte malzemeci olarak çalışıyordu. Okuldan gelince hemen dışarı çıkan Ronaldo, bir gün babasının çalıştığı kulüpteki antrenörün gözüne girmeyi başardı ve kulübe girdi. Uzun zaman sonra Sporting Lisbon'dan bir teklif geldi. Annesi Ronaldo'yu göndermek istemiyordu ama o teklifi kabul ederek sözleşmeyi imzaladı. Sporting Lisbon'da bir sağlık kontrolünden geçerken kulüp doktoru Ronaldo'dan biraz beklemesini istedi. Ronaldo da diğer kontroller bitene kadar masum masum oturdu. Doktor herkesin kontrolünü bitirdikten sonra Ronaldo'ya birçok farklı test uyguladı. Bir gün sonra doktor Ronaldo'yu odasına çağırды. Daha sonra ona:

- Ronaldo, senin kalbinde bir sorun var. Kalbin normalden daha hızlı atıyor.

dedi. Ronaldo anlayamadı ve doktora sordu:

- Nasıl normalden daha hızlı atıyor?

Doktor:

- Normalde atması gereken hızdan daha hızlı atıyor ve bunun için bir ameliyat olman gerekiyor. İstersen annene buraya gelmesini söyleyip ameliyatını olabilirsiniz.

Aslında Ronaldo annesine haber vermeden ameliyat olmak istiyordu ama doktor annesini arayıp söylemişti bile. Ronaldo'nun annesinin uçaktayken aklında bin bir türlü soru işareti vardı. Lisbon'a vardığında yöneticilere aklından geçen tüm soruları sordu. Yöneticiler Ronaldo'nun annesini sakinleştirmeye çalıştılar. Ronaldo'nun çok ciddi bir şeyi olmadığını, sadece ertesi gün bir ameliyat olup üç hafta dinlenmesi gerektiğini, sonrasında tekrar futbol oynamaya başlayabileceğini söylediler.

Ameliyattan birkaç hafta sonra Manchester United'dan bir teklif geldi. Ronaldo teklifi kabul ederek oraya transfer oldu. Ronaldo Manchester United'ın B takımında oynamaya başladı. Bir süre sonra A takımına yükseldi. Artık Wayne Rooney ile aynı takımda oynuyordu. Bir Portekiz –İngiltere maçında Wayne Rooney, Portekizli bir oyuncuya faul yaptı. Ronaldo hakeme gidip kırmızı kart göstermesini istedi. Hakem Rooney'i oyundan attı ve Ronaldo İngilizlerin kulübesine doğru Rooney'i kendisinin attırdığını gösteren bir hareket

yaptı. O maçtan sonra gazetelerde Ronaldo ile ilgili "Takımının olduğu ülkeye ihanet etti." gibi haberler çıktı. Daha sonra da İspanya'ya gidecek iddiaları ortaya çıktı. Ronaldo artık bu durumdan sıkılmıştı ve bir röportajda Manchester United'la 10 yıllık sözleşme imzalayacağını söyledi. Ronaldo az da olsa rahatlamıştı fakat yine de İspanya'ya gidecek iddiaları devam etti. Bu yüzden Ronaldo yönünü İspanya'ya döndü ve dünyanın en büyük kulüplerinden biri olan Real Madrid'e transfer oldu.

Ronaldo hiçbir kötü bağımlılığı olmayan, ailesine çok değer veren, kesinlikle yalan söylemeyen ve çok yardımsever olan bir dünya yıldızıdır.

GARETH BALE

Birleşik Krallık'ın Cardiff Galler şehrinde dünyaya gelen Gareth Bale, büyüdüğünde Sunderland futbol kulübünün altyapısına seçilmişti. Sunderland'da oynadığı zamanlarda yılın en genç oyuncusu olarak tanınmıştı. Daha sonraları Tottenham kulübüne transfer oldu. Tottenham'da ısrarla sol bek oynamak isteyen Bale istediği gibi oynayamıyordu. Çünkü Assou ondan daha iyi bir sol bek oyuncusuydu. Bale de bunu far ketti. Kendisinin de atakta daha iyi olduğunu anladı. Hocası onu atakta her yerde oynatıyordu. Sol kanat, forvet, sağ kanat...

Bir gün Tottenham-İnter maçında o zamanın en iyi sağ beklerinden Maicon, adeta Bale'den kaçıyor. Çünkü Bale'nin hızına kimse yetişemiyordu. Maçta Tottenham İnter karşısında 3-0 yenilirken, Bale sayesinde maçı 4-3 yaptılar.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra Bale, Real Madrid'e transfer oldu. Bale, artık dünya yıldızı Ronaldo ile beraber oynuyordu.

Arda AYDIN

KUKLACI

Zamanın birinde köy, kasaba, şehir demeden gezip dolaşan ve kukla oynatarak insanları eğlendiren bir kuklacı varmış. Bu kuklacı oyun bittiğinde şapkasını uzatır, seyircilerden para toplarmış ama para veren çok az olurmuş. Kukla oynatırken devleşen kuklacının neşeli hali, oyun bitince yerini üzgün bir hale bırakır, başı önde seyir meydanından ayrılır. Az önce onu alkışlayanlar ise ona acıyarak bakarmış.

Bir gün bu kuklacı bir kasabada kukla oynatırken, açlıktan başı dönmüş. Gözleri kararır ve düşüp kafasını taşa çarpmış. Maalesef oracıkta ölüvermiş. Olanları oyunun bir parçası sanan seyirciler, kuklacıyı çılgınca alkışlamışlar. Kukla oynatırken onu seyretmeye beş yüz kişinin geldiği kuklacının cenazesinde ise sadece beş kişi varmış.

Siz siz olun, yol kenarında kukla oynatan, gitar çalan, şarkı söyleyen sokak sanatçıları görürseniz onları boş geçmeyin ve lütfen onlara saygı duyun.

TEMBELLER ÜLKESİ

Bir zamanlar ortada boş boş gezen insanların olduğu bir ülke varmış. Bu ülkenin adı "Tembeller Ülkesi"ymiş. Bu ülkede okula giden yokmuş, çalışan yokmuş. Zaten okula gitseler bile bir şey anlamazlarmış. Bu ülke öyle zengin bir ülke değilmiş. İnsanları kıt kanaat geçinirmiş ama akıllarına çalışmak gelmezmiş.

Bir gün başka bir ülkeden Arda adında bir çocuk gelmiş. Bu çocuk hem çok çalışkan hem de çok tatlıymış. Arda halkın haline acımış. İnsanları doğru yola getirmeye çalışmış. Fakat halk iki tarafa ayrılmış. Bazıları "Arkadaşlar, bu çocuğu dinlemeliyiz." derken, bazıları ise "Aman boş verin siz, küçük bir çocu-

ğun sözüne mi kanacağız? Bize ne! Biz böyle de iyiyiz." demiş.

Ülkede savaş çıkacak dereceye gelmiş. Bu ülkenin onları ayırabilecek bir padişah bile yokmuş. Sonunda Arda tekrar ortaya çıkmış:

- Ne yapıyorsunuz amcalar, abiler, teyzeler... Siz aynı ülkenin insanlarısınız.

deyip onları doğru yola getirmeye çalışmış.

En sonunda halk çalışmayı kabul etmiş ve hatalarını anlayıp çalışmaya ve evlerine ekmek götürmeye başlamışlar. Ve artık adları "Tembeller Ülkesi" değil "Çalışkanlar Ülkesi" olmuş.

Berin Zeynep GRANDA

BÜŞRA VE MERVE

Benim adım Büşra. Size başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum.

Bir gün annemle babam biraz uzak bir yere gideceklerdi. Ben de bir hafta boyunca arkadaşım Merve ile kalacaktım. Merve ile biz iki üç yaşlarındayken tanışmıştık. Bu sebeple onun annesiyle babası da beraber kalmamıza izin vermişti.

Annemle babam yola çıktıktan sonra hemen Merve'yi çağırdım. Beraber çok eğlendik. Birlikte kurabiye, pasta, kek, börek ve daha birçok şey yaptık. Onları dışarı çıkıp komşularımıza ve durumu olmayan insanlara dağıttık. Tabii ki ders çalışmayı da unuttuk.

Babam gitmeden önce yan komşumuza evin yedek anahtarını vermiş ve bunu bana söylemeyi unuttmuş. Komşumuz Şadiye teyze birden kapıyı açınca Merve ve ben çok korktuk. O telaşla Şadiye teyze olduğunu fark edemeyip elimize tava alarak korkudan Şadiye teyzenin kafasına vurduk. Şadiye teyze bir anda bayıldı. Merve ile birbirimize

bakakaldık. Hemen bir ambulans çağırıp Şadiye teyzeye hastanenin yolunu tuttuk. Şadiye teyzeye bir şey oldu diye çok korktum. Merve Şadiye teyzenin eşi Muhammed abiye haber verdi. Bu sırada doktor çok önemli bir şey olmadığını fakat Şadiye teyzenin bir hafta boyunca kendini yormayıp dinlenmesi gerektiğini söyledi. Ardından Şadiye teyzenin eşi geldi. Çok telaşlıydı. Hemen ona olan biteni anlattık. Muhammed abinin içi rahatlamıştı. Şadiye teyzenin yanına gidip ondan özür diledik, helallik aldık ve eve döndük.

Eve geldiğimizde kapı aralıktı. İçeri girdiğimizde eve hırsız girdiğini fark ettik. Evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi ikimiz de unutmuştuk. Hırsız evin altını üstüne getirmişti. En azından bir şey bulamamıştı. Sadece benim iki üç tane kolye ve bileziğimi almıştı. Tüm bu olanlardan sonra üzüldüğüm iki şey vardı. Birincisi Şadiye teyzeydi, ikincisi ise hırsızın aldığı bir kolye rahmetli dedem Yılmaz'ın bana bir hediyesi olmasıydı. Hemen polisi aradık. En kısa zamanda hırsızın parmak izlerinden bulabileceklerini söylediler.

Merve ile ben o gece hiç uyuyamadık. Bu nedenle ertesi gün saat 12.45 gibi kalktık. Bir alışveriş merkezine gittik. Orada da sinemaya girdik. Sinemadan sonra yiyecek ve giyecek

birkaç şey aldık ve zor durumda olan insanlara dağıttık. Ertesi gün babam aradı. Birileri olan biten her şeyi ona anlatmış. Ben de zaten onu arayıp aynı şeyleri anlatacağımı söyledim. Babam Şadiye teyzeye anahtarı verdiğini söylemeyi unuttuğu için bizden özür diledi. Ben de kapıyı kilitlemeyi unuttuğum için ondan özür diledim. Babam da yarın gece geri döneceklerini söyleyerek telefonu kapattı.

Ertesi gece annem ve babam geri döndü. Merve ile vedalaştım ve onu yolcu ettim. Maceralı günlerim bu şekilde sona ermiş oldu.

TATILİM

Okulların kapanması ile birlikte tatil heyecanı başlamıştı. Günlerden cumaydı. Dayımlarla birlikte annemin memleketi Görele'ye doğru bir düğüne katılmak için yola koyulmuştuk. Görele'ye vardığımızda düğüne birkaç saat kalmıştı. Hemen hazırlıklarımızı tamamlayıp düğüne gittik. Benim için unutulmaz olan kısım düğünde gelinin yardımcılığını yapmış olmamdı. Düğüne damga vuran olay ise şuydu: Ben doğduğumdan beri birbiriyle konuşmayan iki dayımın, annemin ısrarlarına dayanamayıp birbiriyle barışmaları... Düğündeki herkes bu olaya çok sevinmişti. Anneannem ve dedem mutluluktan sevinç gözyaşları döküyorlardı.

Mutlu biten bir düğün geride kalmıştı. Ertesi gün köy hayatı sabahın aydınlanması ile başlamıştı. Bizler de fındık toplamaya başlamıştık. Fındık toplamak ilk başlarda kolay gelse de sonrası çok zor oluyordu. Hele son günlerde insanın evde yatıp uyuyası geliyordu. Zaman bu şekilde geçerken bir süre sonra annemin arkadaşı ve kızı Zeynep geldi. Bir hafta boyunca bizimle kaldılar. Zeynep ile beraber çok güzel vakit geçirdik. Tabii arada kavgalarımız da oldu. Onlar gittikten birkaç gün sonra babam geldi. Normalde babam bize sürpriz yapacaktı ama ben onu yolun

yarısında arayınca geldiğini söylemek zorunda kaldı. Sonraki sabah babamla beraber fındık toplamaya gittik. Ertesi gün de Kastamonu Bozkurt'a gitmek için yola koyulduk. Giderken yılan gibi kıvrılan yollar bizi epeyce yormuştu. Bozkurt'ta babamın bir arkadaşı vardı bizi gezdirdiler. Orada denize de girdik. Deniz çok dalgalıydı ama çok da eğlenceliydi. Ta ki bir dalganın Ebubekir'i elimden alıp suya daldırmasına kadar... Çok şükür ki onu tutabildim. Ardından hemen annesi geldi. O günü kazasız atlattığımız için hepimiz çok mutlu olduk.

Ertesi gün dönüş yolculuğu için hazırlandık ve yola çıktık. Kısa da olsa Kastamonu Kalesi'ni ve şehir merkezini görebildim. Tabii Banduma'nın tadına da bakmayı ihmal etmedim. Gezimiz bittiğinde Bozkurt'tan Akçay'a, babaannemin yazlığına gittik. Oradaki deniz Bozkurt'takinden çok daha güzeldi. Orada da güzel vakit geçirdikten bir süre sonra İstanbul'a geri döndük. Ardından da okullar açıldı ve dördüncü sınıfa başladım.

Bu tatilden bana kalan heyecanlar, mutluluklar ve birçok tecrübe olmuştu. Acısıyla, tatlısıyla, hayatın sevdiğimizle anlam ifade ettiğini öğrenmiştim. Tatilimi geçirdiğim herkes, iyi ki varlar...

Berra Nur YAZICI

DENİZDEKİ MACERA

Bir zamanlar Zeynep adında bir kız varmış. Denize girmeyi çok seviyormuş. Yaz tatili geldiğinde ailesiyle yazlıklarına gitmeye karar vermişler. Hemen yola koyulmuşlar. Uzun bir yolculuktan sonra yazlıklarına varmışlar. Zeynep hemen denize girmek istemiş. Ama annesi izin vermemiş.

- Dur Zeynep, biraz dinlenelim, öyle gider-sin, demiş. Zeynep istemeyerek kabul etmiş. Dinlendikten sonra dışarı çıkmış ve denizde arkadaşlarına rastlamış. Hemen eve dönüp mayosunu giymiş ve denize koşmuş. Arkadaşlarıyla birlikte yüzme yarışı yapmışlar. Zeynep kazanmak için çok derinlere gitmiş ama çok az yüzme biliyormuş. Sonra yüz-meye çalışmış ama başaramamış. Arkadaş-ları Zeynep'e bakmışlar ve onu çok uzakta görmüşler. Hemen yanına yüzüp onu kur-tarmışlar. Sonra Zeynep'i eve bırakmışlar. Eve geldiklerinde annesi denizde neler yaptığını sormuş. Zeynep:

- Bugün arkadaşlarımla yüzme yarışı yap-tık ama çok derinlere gittiğim için biraz kork-tum.

demiş. Annesi dikkat etmesi konusunda uyarılmış. Zeynep yaz boyunca denize girer-ken çok dikkatli olmuş. Bu sebeple çok güzel vakit geçirmiş. Tatil bitince de evlerine geri dönmüşler.

MERT'İN KAMPTAKİ MACERASI

Bir gün Mert'in okulundan annesine bir mesaj geldi. Mesajda bir orman kampı düzenleyecekleri yazıyordu. Annesi Mert'i yanına çağırarak mesajı gösterdi ve:

- Mert, bu kampa katılmak ister misin?

diye sordu. Mert de gitmek istediğini söyledi. Daha sonra annesiyle beraber alışverişe çıktılar. Mert çok heyecanlıydı. Çünkü hiç kamp malzemesi almamıştı.

Eve döndüklerinde Mert yeni aldığı sırt çantasına eşyalarını koydu. O akşam erkenden uyudu. Ertesi sabah da güneş doğmadan kalktı ve hazırlandı. Okula gidince servislere binip yola çıktılar. Kamp yerinde iki gün kalacaklardı. Mert şimdiden annesini özlemişti.

Ormana geldiklerinde akşam olmuştu. Herkes tulumlarının içine girip uyumuştu. Mert biraz korkmuştu. Çünkü ormandan ürkütücü sesler geliyordu. Korkudan uyuyamamış, sabaha kadar uyanık kalmıştı.

Sabah olduğunda herkes kalkınca beraber saklambaç oynamaya karar verdiler. Mert çok uzak bir yere saklandı. Oyuna kendini kaptı-

rıp ormanın derinliklerinde o kadar ilerlemişti ki geri dönmek istediğinde kaldıkları yeri bulamamıştı. Biraz zaman geçince Mert'in öğretmenleri de endişelendi. Jandarmayı ve itfaiyeyi arayıp yardım istediler. Mert çok korkmuştu. Yardım geldikten sonra Mert bulundu. Bu olaydan sonra dönmeye karar verdiler ve hemen yola koyuldular. Mert eve gittiğinde başından geçen her şeyi ailesine anlattı. Daha sonra yaşadığı olayların yorgunluğundan uykuya daldı.

Hale AKKUZU

ATIM ELAH

Küçüklüğümden beri bir at istiyordum. Babam bana 2015'te bir at alacağına söz verdi. Bir süre sonra unutacağımı zannediyordu ama annem benim için "O unutmaz." diyordu. Ki unutmadım da... Babam da sözünde durdu. Nisan ayında Nurefşan ablam yakınlarında bir at çiftliği buldu. Oraya gittik. Atlara

bakarken Elah'ı gördüm. Elah normal kahverengi dişi bir attı ama onu diğer tüm atlardan daha çok sevdim. Her zaman onu görmek istedim.

Zaman çok çabuk geçti. Elah annesini emmeyi bıraktı. Ben sadece Elah'ın annesine binerdim. Elah da arkamızdan gelirdi. Bir gün Elah'ın babasının nerede olduğunu sordum. Meğer Elah'ın babası bir tiyatrodaki çalışıyormuş. Bu yüzden Elah da ben de Elah'ın babasını hiç görememiştik. Birkaç gün sonra Elah'ın annesi de birisine satılmıştı. Elah artık tek başınaydı ve beni daha çok seviyordu.

Bir gün bir iki saatliğine onu görmeye gittim. Babam bir ara artık dönmemiz gerektiğini söylediğinde ona itiraz ettim fakat kabul etmedi. Dönerken arkamıza bir baktım bir de ne göreyim. Elah bizi takip ediyordu. Çok mutlu olmuşum. Elah bizi takip ettikten bir süre sonra geri dönmüştü. Bir başka gün bize gösteri yaptı. Orada görevli olan bir abi Elah'ın iki ön bacağını sırtına koydu. Biz de onları alkışladık. Yine başka bir gün arkadaşım Berin'le beraber doğum günü partisi dü-

zenledik. Partiye atım Elah da gelmişti. Çok güzel vakit geçirmiştik.

Zaman yine hızla akıp geçti. Bir iki aydır Elah'ı hiç görmemiştim. Babama Elah'ı görmek istediğimi söyledim. İşte o zaman babam üzgün bir şekilde Elah'ın ölümcül bir hastalığa yakalandığını söyledi. O an dünyalar başıma yıkıldı. Bana başka bir at vereceklerini söylediler. Elah'ın bana sarılması, peşimden koşması gibi şahane özelliklerinin olduğunu hatırladım. Hiçbir at öyle olamazdı. Önce istemedim fakat sonrasında kabul ettim. Çiftliğe tekrar gittiğimizde bana bir at yaklaştı. Sanki her şeyi anlamış ve "Lütfen beni sahiplen." Der gibiydi. Ben de onu sahiplendim. Bunu ona hiç söylemedim ama hiçbir at Elah'ın yerini dolduramaz.

EN İYİ KÖPEK

Şeyma küçüklüğünden beri bir köpek istiyordu. Villaya taşındıktan sonra daha da çok istedi. Şeyma'nın doğum gününde annesi ve babası ona "Akita İnu" cinsi bir köpek aldılar. Şeyma çok mutlu olmuştu. Annesi ile babasına çok teşekkür etti. Adını hepsi birlikte "Akit" koydular. Büyüyene kadar onu beslediler. Akit dişi bir köpekti ve çok akıllıydı. Diğer hayvanlarla çok çabuk arkadaş olabiliyordu. Şeyma ne zaman bahçeye çıkıp "Akit!" diye bağırırsa hemen yanına gelirdi. Bir gün Şeyma yine bahçeye çıkıp bağırdı:

- Akit!

Akit gelmedi. Tekrar bağırdı:

- Akit!

Hiçbir ses yoktu. Şeyma çok korkmuştu. Hemen annesine durumu anlattı. Annesi:

- Belki dışarı çıkmıştır, seni duymuyordur. dedi. Şeyma:

- Ama anne dışarı çıksa bile beni duyardı.

- Belki de çok uzağa gitmiştir.
- Ama onun sınırı var. Onu hiç geçmiyor.
- Haklısın o zaman bir gidip arayalım.

Hemen yemeklerini yiyip, üstlerini giyindiler ve dışarı çıktılar. Akit'i aradılar ama bir türlü bulamadılar. Akit'i herkes tanıyordu ama kime sordularsa Akit'i görmediklerini söylediler. Şeyma ve annesi belki de yarın gelir diye düşündüler. Onlar eve gittikten sonra geç saatte Akit yorgun bir şekilde eve geldi. Tabii herkes uyuduğu için kimse onu görmedi. Ertesi sabah Akit yine erkenden gitmişti. Şeyma okulda sabahçı olduğu için saat ikide eve geldi. Üzerini değiştirdikten sonra annesine Akit'in eve gelip gelmediğini sordu. Annesi gelmediğini söyleyince yine beraber onu aramaya çıktılar. Sonunda Akit'i yaşlı bir amcanın karşıdan karşıya geçmesine yardım ederken gördüler. Şeyma:

- Akit, kızım... Sen çok zeki bir köpeksin!

diye bağırdı. Akit işini bitirince hemen Şeyma'nın yanına koştu. Daha sonra yanlarına bir polis gelip Şeyma ile annesine şunları söyledi:

- Galiba bu köpek sizin ve gerçekten çok akıllı. Önce başka köpeklerin saldırısına uğrayan üç küçük kediyi kurtardı. Sonra bize yardım ederek iki tane hırsız yakalamamızı

sağladı ve şimdi de gördüğünüz gibi bir amcaya yardım etti. Sizi tebrik etmek isterim. Şeyma'nın annesi:

- Çok teşekkür ederiz.

Bu olaydan sonra Akit her zaman polislere yardım etti. Bazen Şeyma da yardım ediyordu. Zaman hızla akıp giderken Akit evlendi ve üç tane yavrusu oldu. Şeyma da büyüüp üniversitede polislik okudu ve polis oldu. Akit'in üç yavrusu da büyüdü ve böylece Şeyma'nın üç yardımcı köpeği oldu. Biri Hena, biri Fex, biri de Ex adında üç tatlı yardımcı...

Hüseyin KARADEMİR

MERT VE AHMET'İN SEVİNCİ

Bir zamanlar Mert diye bir çocuk varmış. Mert fanatik Beşiktaşlıymış. Ne zaman Beşiktaş'ın bir maçı olsa formasını giyer dikkatle izlermiş. Mert'in bir de Ahmet adında çok yakın bir arkadaşı varmış. Ahmet de Mert gibi fanatik Beşiktaşlıymış. Bir gün Ahmet Mert'in evine gitmiş. Beraber maç için hazırlık yap-

mışlar. Beşiktaş her gol attığında heyecanla "Gool!" diye bağıyorlarmış. Maç bittikten sonra da dışarı çıkıp top oynuyorlarmış.

Mert'in ve Ahmet'in tek isteği Beşiktaşlı oyuncularla tanışmakmış. Bir gün Mert'in babası Kamil bey, Mert'e çok büyük bir kutu getirmiş. Mert hemen Ahmet'i aramış ve onu çağırmış. Ahmet geldiğinde beraber kutuyu açmışlar ve üzerinde Ps 4 yazan oyunu görmüşler. Bu Mert'in ikinci hayalimiş ve gerçekleştiği için çok mutlu olmuş. Hemen babasına sarılıp teşekkür etmiş.

Mert ve Ahmet Playstation ile oynamışlar, yemek yemişler ve biraz da ders çalışmışlar. Sonra Ahmet:

- Artık eve gitsem iyi olur, annem beni merak eder.

demiş. Mert Ahmet'i kapıya kadar yolcu etmiş. Akşam olunca Mert günün çok güzel geçtiğini düşünerek tatlı bir uyku çekmiş.

FUTBOL KULÜBÜ

Bir zamanlar bir evde yaşayan Hüseyin adında bir çocuk varmış. Hüseyin'in tek hayali futbol kulübüne katılmakmış. Bu hayalini annesiyle paylaşıp "Anne, beni futbol kulübüne yazdırır mısınız?" diye sormuş. Annesi biraz düşündükten sonra "Baban gelsin, tekrar konuşalım." demiş. Hüseyin yine de sevinmiş. Heyecanla babasını beklemiş. Babaları eve gelince Hüseyin:

- Baba beni futbol kulübüne yazdırır mısınız?

diye sormuş. Babası da:

- Tamam ama bir şartım var. Anneni üzme-yeceksin.

demiş. Hüseyin çok sevinmiş ve babasının şartını kabul etmiş. Arabaya binip futbol kulübünün yolunu tutmuşlar. Babası demiş ki:

- Oğlum sen hangi takımı tutuyordun?

Hüseyin:

- Beşiktaş babacığım.

- O zaman haydi Beşiktaş kulübüne... demiş. Hüseyin heyecanla "Oley!" diye bağırılmış.

Kulübe gittiklerinde müdür ile görüşmüşler. Hüseyin'in babası ne zaman gelebileceklerini sormuş. Müdür Hüseyin'in cumartesi günü başlayabileceğini söylemiş. Hüseyin çok mutlu olmuş. Annesine ve babasına bakıp teşekkür etmiş.

Mehmet Arda KILIÇ

SATILIK KEDİ YAVRULARI

Bir gün 7-8 yaşlarındaki bir çocuk kedi yavruları satan bir adam görmüş. Ona:

- Benim beş liram var, onlara bakabilir miyim?

diye sormuş. Adam:

- Elbette...

diye cevap vermiş. Çocuk kedilere bakarken içlerinden bir tanesinin topalladığını fark etmiş. Adama:

- Bu kedinin sorunu nedir?

diye sormuş. Adam:

- O kedi doğduğundan beri öyle yürüyor. demiş. Çocuk o kediyi kendisine almaya karar vermiş. Adama dönerek:

- Ben bu kediyi istiyorum.

demiş. Adam şaşırılmış. Ona:

- Emin misin? O kedi diğer kediler gibi koşup oynayamayacak ama. Yine de çok istiyorsan onu sana bedavaya verebilirim.

demiş. Çocuk adama kızgın bir şekilde baktıktan sonra şöyle demiş:

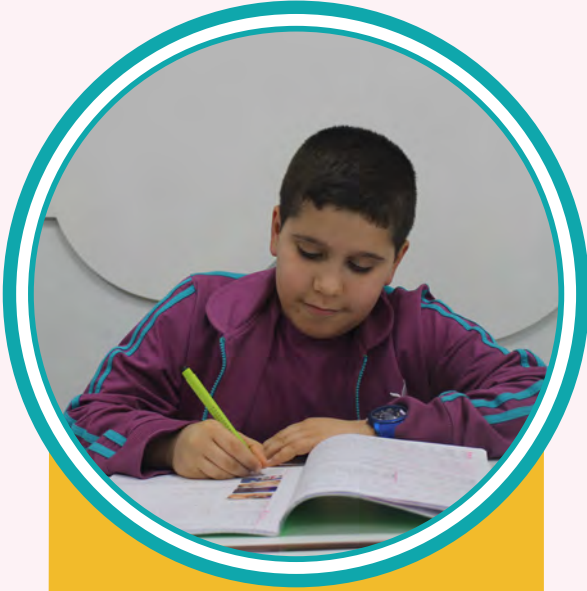
- Bu kedi de diğer kediler kadar değerli. Ben bu kediyi istiyorum. Al bu beş lirayı, kalan parayı da sonra getireceğim.

Sonra kediyi alıp oradan uzaklaşmış.

YENİ EV

Bir gün annem bana yeni bir eve taşınacağımızı söyledi. Ben de çok sevinmiştim.

Yeni eve taşındıktan bir iki ay sonra annem anca temizliğini bitirebilmişti. Taşındığımız site daha yeni yapıldığı için biraz kirliydi. Temizlik bittikten sonra evin eşyaları yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Önce tüm yataklar geldi ve onları yerleştirdik. Daha sonra annem Legolarımı yıkayıp tozlarını aldı. Ben de onları odama yerleştirdim. Onun üzerine salondaki eşyalar da tamamlanmıştı. Yeni koltuklarımız yumuşacıktı. Mutfağın da tüm eşyaları gelmişti. Sadece buzdolabı eksikti. O da yakında gelecekti. Diğer tüm eşyalar da zamanla tamamlanıyordu ve evimiz git gide daha da güzelleşiyordu. Bundan sonra burada yaşayacağımız için çok mutluydum.

Mehmet Sabri ÜÇEŞ

AİLEM

Annem, babam ve abilerimle bir gün kahvaltı yaparken kardeşim annemin aile yadigarı olan tabağını kırdı. Kardeşim çok üzgündü. Annem de bu duruma çok üzülmüştü. Babam tabağı yapıştırmaya çalıştı, ama olmadı. Sonra babam ve abilerim bir yere gittiler. İki saat gelmediler. Geldiklerinde ellerinde bir poşet vardı. Babam poşeti hiç açmadı. Akşam abim poşeti getirdi ve içinden annemin yadigarı olan tabak çıktı. Annem ve kardeşim çok mutlu oldu. Babam da kardeşime bir dahaki sefere daha dikkatli olmasını söyledi.

HEYECANLI MAÇ

Geçtiğimiz gün diğer sınıf ile maç yaptık. Bizim sınıf maçı 4-2 yendi. Maçtan sonra Beden Eğitimi öğretmenimizle görüştük. Haftaya tekrar aynı sınıf ile maçımız olduğunu söyledi. Biz de tüm hafta boyunca maça hazırlandık. Maç gününü sabırsızlıkla bekledik.

Maç günü gelip çattı. Takıma hangi arkadaşlarımızı seçeceğimizi karar veremedik. Aramızda bir oylama yaparak takımımızı oluşturduk. Daha sonra maç başladı. Bir arkadaşım ilk golü attı. Tüm sınıf çok sevindi. İkinci golü de ben attım. Ama 3-2 yenildik. Biraz üzülsek de her şey çok güzeldi. Diğer sınıfı tebrik edip kendi sınıfımıza geri döndük.

Miray KARAGÖZ

DOĞUM GÜNÜ

Esra ile Seda ikizlerdi ve o gün onların doğum günüydü. Ama annesi ve babası bunu unutmışlardı. Esra ile Seda çok heyecanlılardı. Düşünmeye başladılar. Acaba onları nasıl bir sürpriz bekliyordu? Bir yere gezmeye mi gideceklerdi yoksa arkadaşları mı gelecekti? Esra sessizliği bozdu:

- Ayy çok heyecanlıyım.

Seda:

- Acaba unuttular mı?

Bir an emin olamadılar ve aşağıya inip annelerine sordular:

- Anne bugün özel bir gün değil mi?

Anneleri:

- Hayır, bugün özel bir gün mü?

Seda ile Esra üzülerek birbirlerine baktılar.

Daha sonra annelerine:

- Anne bugün bizim doğum günümüz.

dediler. Anneleri:

- Aaa! Ben zaten biliyordum, şaka yaptım size.

dedi. Ama unuttuğu yüzünden belliydi. İkizler yine de morallerini bozmadılar. Beraber pasta yapıp, doğum günlerini kutladılar ve çok eğlendiler.

YAZ TATİLİ

Yaz tatili gelip çatmıştı. Yasemin ve arkadaşları Sude ve Zehra tatilde denize girmeyi düşünüyorlardı. Beraber yola çıktılar. Birkaç saat içinde denize geldiler. Yasemin ve Zehra denizde yüzmeye başladılar. Ama Sude yüzmeye bilmiyordu ve bunu arkadaşlarından saklıyordu. Zehra Sude'ye:

- Hadi gel Sude, niye bekliyorsun?

dedi. Sude:

- Ben gelmeyeceğim siz yüzün.

dedi ve arabaya gitti. Yasemin Sude'nin yanına giderek onunla konuşmaya çalıştı:

- Neden gelmiyorsun Sude, canını sıkın bir şey mi oldu?

Sude önce utandı, sonra durumunu açıklamaya karar verdi:

- Ben yüzmeye bilmiyorum Yasemin...

- Yüzmeye bilmiyorsan biz de ormana gide-
riz o zaman.

Sude Yasemin'in bu dediğine çok sevine-
rek teklifini kabul etti. Zehra'yı da çağırıp or-
mana gittiler. Ormanda gezintiye çıktılar.

Zehra:

- Ne güzel her taraf yemyeşil.

dedi. Yasemin:

- Evet çok güzel ama aralarında diken de
olabilir, dikkat edin.

dedi. Tam o sırada Sude'nin de ayağına
diken battı. Canı acımişti fakat çok önemli bir
şey yoktu.

Ormanda biraz daha gezdikten sonra ka-
rınlarının acıktıklarını fark ettiler. Gezilerini
sonlandırıp bir lokantada yemek yediler. Ye-
mekten sonra da herkes evlerine dağıldı.

M. Hamza SAMSAMA

HAMBURGERCİ NECMİ

Bir zamanlar bir yerde Hamburgeri çok meşhur olan bir hamburgerci varmış. Müşterisi hiç eksik olmazmış. Bu hamburgercinin biraz ilerisinde de Hamburgerci Necmi'nin dükkanı varmış. O da hamburger satıyormuş ama, gözü hep diğer dükkandaki hamburgerlerdeymiş. Oradaki hamburgerler çok daha güzel görünüyormuş, o da çok yemek istiyormuş. Kendisi de böyle hamburgerler yapmak istemiş. Bunun için çalışmalarına başlamış. Dükkanına daha fazla eleman almış, dükkanı güzelleştirmiş. Fakat bunların hiçbiri işe yaramamış. Artık hiç hamburger satamadığı için tam iflas edecekken aklına bir fikir daha gelmiş. Hamburgeri kendiliğinden üretten ve dağıtan bir icat yapmış. O kadar çok çalışmış ki beş günde bu makineyi tamamlamış ve çalıştırmış. Bu yeni icat müşterilerin dikkatini çok çekmiş. Yavaş yavaş dükkana gelmeye başlamışlar. Hamburgerlerin tadı da çok güzelmiş. Müşteriler günden güne artmaya başlamış. Hamburgerci Necmi sonunda başarmış ve çok mutlu olmuş.

KÜÇÜK KALEM VE KALEM ADAM

Merhaba arkadaşlar ben kalem. En iyi arkadaşlarım kalemtırış ve silgidir. Silgiyle bazen anlayamayız, benim yazdıklarımı siler. Ama yine de onu seviyorum.

Bizim yaşadığımız ülkeyi kötü mü kötü kırmızı kalem yönetiyor. Bugüne kadar onu kimse yenememiş. Bazı kalemleri köle olarak alıyormuş. Bizi de almasın diye saklandık. Bir plan hazırlayıp Kırmızı Kalemin diğer kalemleri esir aldığı kaleye girmemiz gerekiyor. Konuşup tartıştık ve planımızı oluşturup uygulamaya koyulduk. Planımız işe yaradı ve kaleye girdik. Kalede çok fazla koruma vardı. Tam ne yapacağımızı düşünürken havada bir şey gördük. O da ne? Bir uçak mıydı, anlayamadık. Yoksa bir kuş mu? Hayır, hayır, o da değil. O Kalem Adam! Bizim yardımımıza yetişti ve hemen korumaları etkisiz hale getirdi. Bize bütün kalemleri kurtarmamızı ve kırmızı kalemi yenmemizi söyledi.

O sırada kendisi de bize dışarıdan destek sağlayacak ve diğer korumaları etkisiz hale getirip yolumuzu açacaktı. Biz de önce zin-

danlardaki diğer kalemleri kurtardık. Daha sonra Kırmızı Kalem'in bulunduğu yere gidip saldırıya geçtik ve onu yendik. Ülkenin kahramanı olduk.

M. Yunus KAYA

KARDAN ADAM

Bir gün bir çocuk yolda bir kardan adam bulur. Bu kardan adamı eve götürmeye karar verir. Kardan Adam bu çocuğun evinde kalır. Çok iyi arkadaş olurlar.

Bir gün yolda giderlerken bir harita bulurlar. Bu haritanın bir hazine haritası olduğunu düşünerek yola çıkarlar ve haritada işaretlenmiş yeri bulmaya çalışırlar. Haritada gösterilen yeri bulduklarında gerçekten de altın bir havuca ulaşırlar. Kardan adam havucu kendi burun kısmına takar.

Daha sonra Kardan Adam arkadaşıyla beraber okula gitmeye başlar. Yıllar hızla akıp geçtikten sonra Kardan Adam yirmi altı yaşına gelir. Altın burnunu sermaye olarak kullanmaya karar verir ve ticarete başlar. Bir sürü başarı elde ederek herkes tarafından tanınan bir iş adamı olur.

SPORCU FİL

Bir zamanlar spora meraklı bir fil varmış. Bu fil spora gitmeye karar vermiş. O kadar çok spor yapmış ki otuzuncu günde çok kaslı olmuş. Ormandaki tüm hayvanlar ondan korkmaya başlamışlar. Fil bu duruma çok üzülmüş. En yakın arkadaşlarına bile yaklaşamaz olmuş. Daha sonra filin aklına bir fikir gelmiş. Bol bol yemek yerse kaslarının eriyeceğini düşünmüş. Sonra yemiş yemiş ama kasları bir türlü erimemiş. Fil artık bu işten korkmaya başlamış ve doktora gitmiş. Doktor da filden korkmuş bu yüzden onu muayene edememiş. Çaresiz fil spor salonuna geri dönmüş. Orada bulunan bir adama üzüntüyle durumunu anlatmış. Adam file derdine çare olacağını söylemiş. File kas eriten bir sıvı vermiş. Fil onu içmiş ve tüm kasları normale dönmüş. Çok Mutlu olmuş. Spor yapmanın aşırısının tehlikeli ve yanlı olabileceğini çok iyi anlamış.

M. Yusuf KAMAR

bir hal almaya başlamış. "Acaba uzayda bir sorun mu var?" diye düşünerek ne olduğunu anlamaya ve bu olayı çözmeye karar vermişler. Hemen Abdulmecid amcaya gitmişler. Ona durumu heyecanla anlatmışlar. Abdulmecid amca gülümseyerek:

- Çocuklar, endişelenmeyin. Bu bir doğa olayı. Adı da ay tutulması.

demiş ve onlara olayın iç yüzünü anlatmış. Çocuklar derin bir oh çekip Abdulmecid amcaya teşekkür etmişler.

AY TUTULMASI

Bir gün Mert, Burak ve Ahmet okula gidiyorlarmış. Yolda giderlerken çok değişik bir şey olmuş. Gökyüzünde güneş varken birden ay yükselmiş. Daha önce böyle bir olayla karşılaşmadıkları için ne olduğunu anlayamamışlar. Yollarına devam etmişler. Ama biraz sonra ay yine batmış. bu durum artık ilginç

DIŞ HEDİYESİ

Bir gün arkadaşım ile bir cafeye bisikletle gidiyordum. Yolda giderken birden elim kaydı, dengemi kaybederek yokuştan aşağı bisikletle yuvarlandım. Bisikletim de paramparça oldu. Düştüğümde o kadar hızlı yere denk gelmişim ki, öndeki iki dişimin arası kırılmıştı. Aynı zamanda omuzum ve diz kapağım da çok acımıştı.

Eve gidip olayı anneme anlattıktan sonra dişçiye gitmeye karar verdik. Dişçi dişime dolgu yaparak düzeltti.

Bir hafta sonra tekrar dişçiye gitmem gerekti. Dişçiye giderken diğer bisikletim kullanılmaz hale geldiği için yeni bir bisiklet aldık. Çok mutlu olmuştum.

Mustafa KÜÇÜK

31 yaşında olan futbolcu Ronaldo, tahmini 2 yıl sonra futbolu bırakacaktır. Dünya yıldızının evi ünlü altın ayakkabılarla doludur. Ünlü yıldız hasta çocuklara da yardımlarda bulunmaktadır. 60.000 liraya ihtiyacı olan bir bebeğin yardımına yetişerek bu parayı kendisi ödemeye çalışmıştır. Real Madrid'de oynamaya başlamadan Barcelona'dan teklif gelmiş ama Ronaldo bu teklifi reddetmiştir. Genellikle ünlü futbolcuya dev takımlardan teklifler gelmektedir.

CRISTIANO RONALDO

Portekiz'de doğan Ronaldo 10 yaşında futbola başlamış. Sporting Lisbon'da oynamış. 15 yaşında A milli maçına çağırılmış. 20 yaşında Manchester United'a imza atmış. Ronaldo orada da 5 yıl oynamış. Ondan sonra Real Madrid'e transfer olmuş. 6 yıl boyunca Madrid'de futbola devam etmiş. Şu an

OYUNCAK DÜKKANI

Genellikle çocuklar bütün gördükleri oyuncakları almak ister. Aile bütçesi yetemeyeceğinden her gördüklerini alamazlar. Çok fazla oyuncak vardır. Bunlardan bazıları; yapboz, ayı, top, futbolcu kartı, tenis raketleri vb. gibi oyuncaklardır.

Bu tarz oyuncakları satan bir dükkân varmış. Bu dükkânın ismi "Oyuncakçı Dükkânı"ymış. Bu dükkânın sahibi bir gün hiç oyuncak satamamış ve çok üzülmüş. Diğer günde ise dakika başı bir oyuncak satmış ve çok mutlu olmuş. Bazı oyuncakların fiyatı 1.000 TL'ye kadar gitmekteymiş. Oyuncak dükkanının sahibi çok para kazandığı için çok mutlu olmuş. Oyuncak satmaya devam etmiş.

Ömer Faruk ERDAL

rını hazırladıktan sonra birlikte havalimanına doğru yola çıktılar. Hava limanına gelince işlemlerini tamamlayıp uçağa bindiler. Bir saat süren yolculuğun sonunda uçak İstanbul'a indi. Sonra Beşiktaş – G.M. Manisaspor maçını izlemeye gittiler. Maç bir saat otuz dakika sonra bitti. Maçı 9-0 Beşiktaş yenmişti. Ahmet çok sevinmişti. Maçtan sonra kuzeni Muhammed'e gittiler. Orada 2 gün kaldı ve kuzeniyle beraber çok güzel vakit geçirdi. Sonra da Edirne'ye geri döndü.

FUTBOL MAÇI

Ahmet o gün uçakla İstanbul'a gidecekti ve Beşiktaş – G.M. Manisaspor maçını izleyecekti. Daha sonra da kuzeninin evine gidecekti. Orada 2 gün kaldıktan sonra da Edirne'ye geri dönecekti.

Ahmet bavulunu hazırlamıştı. Anne ve babasını bekliyordu. Anne ve babası da bavulla-

CANLI OYUNCAKLAR

Ali'nin bir sürü oyuncacı varmış. Ali oyuncaklarını çok seviyormuş. Ne zaman odadan çıksa oyuncakları kendi kendine hareket ediyorlarmış.

Bir gün Ali oyuncaklarını toplamış. Karnı acıktığı için bir şeyler yemeye gitmiş. Ali odadan çıkar çıkmaz oyuncaklar yine hareket etmeye başlamışlar. Ali bir süre sonra tekrar odasına döndüğünde oyuncakları dağınık bir şekilde bulmuş. Kardeşinin yaptığını düşünerek onun odasına gidip ona kızmış. Kardeşi yapmadığını söylese de Ali ona inanmamış.

Ertesi gün Ali okula gittiğinde oyuncaklar yine hareket etmeye başlamışlar ve yerlerini değiştirmişler. Ali okuldan gelince, odasındaki oyuncakları değişik yerlerde bulmuş. Yine sinirlenip kardeşine kızmış. Kardeşi de yine kendisinin yapmadığını söylemiş. Ali odasına dönüp oyuncaklarını toplamış ve aklına bir fikir gelmiş. Odasında saklanmış ve birisinin gelmesini beklemiş. Ama odaya kimse gelmemiş. Daha sonra aklına bir fikir daha gelmiş. Odasının olduğu koridorda beklemiş. O

sırada oyuncakları yine hareket ederek yerlerini değiştirmişler. Ali beklemiş ama yine kimse gelip gitmemiş. Çok sıkıldığı için odasına geri dönmüş. Oyuncakları yine farklı yerlerde bulmuş. En son Ali odasının kapısında beklemiş ve içeriye gözetlemiş. Bir de ne görsün? Oyuncaklar kendi kendine hareket ediyorlarmış. Ali çok şaşırılmış ve bunu kardeşinin yapmadığını öğrenince ondan özür dilemiş. Sonra da bu durumu annesiyle konuşmuş.

Rumeysa BURCA

KAYBOLAN KALEM

Bir zamanlar Seda adında bir çocuk varmış. Seda kalemlerini çok severmiş. Bir gün eve geldiğinde en sevdiği kaleminin kayıp olduğunu fark etmiş ve çok üzülmüş. Hemen annesinin yanına gitmiş. Annesine durumu anlatınca Seda adına o da çok üzülmüş. Ona yeni bir kalem alacağını söylemiş.

Ertesi gün annesi Seda'ya yeni bir kalem almış. Seda annesinin aldığı kalemi görünce kayıp olan kalemini daha çok özlemiş. Morali çok bozukmuş. Okulda derslerde hep kalemini düşünüp derse odaklanamıyormuş.

Bir hafta sonra Bodrum'a tatile gitmişler. Seda orada yüzmüş, balık tutmuş ve daha birçok güzel şey yapmış. Fakat Seda hala üzgünmüş. Babası onun bu halini görünce çok daha güzel bir kalem alacağını, üzülmemesini söylemiş. Seda ikna olmamış ve odasına çıkmış.

Tatil bittikten sonra eve dönmüşler. Seda ve ailesi evin her yerini aramışlar fakat yine de kalemi bulamamışlar. Seda hala çok üzgünmüş. Annesi artık bu duruma dayanamamış ve Seda'ya kızmaya başlamış. Ona:

- Seda bir kalem yüzünden ağlamak mı gerek?

diye sormuş. Seda çok üzülmüş ve:

- O sıradan bir kalem değildi, binlerce ağaçtan oluşan bir kalemdi.

demiş. Annesi Seda'nın bu dediğini du-

yunca çok duygulanmış ve onunla gurur duymuş.

Seda her sabah üzgün bir şekilde okula gidiyordu. Gece gündüz uyanıkmış, uyuyamıyormuş. Her yerde kalemini arıyormuş ama bir türlü bulamıyormuş.

Ertesi sabah babası internette gezinirken Seda'nın kaleminin aynısından görmüş ve hemen sipariş etmiş. Seda kalemini bulamadığı için hala ağlıyormuş. Kapı zili çalmış ve Seda kapıyı açmış. Kargo gelmiş. Paketi açmış. Bir de ne görsün! Bu kaybettiği kaleminin aynısı. Bir an sevinmiş fakat sonra tekrar üzülmeye başlamış. Çünkü bu kalem kaybettiği kalem değilmiş. Annesi ve babası Seda'nın bu durumuna artık çok üzülmüşler.

Ertesi gün Seda'nın doğum günümüştü. Seda doğum gününde kendisine gelen birçok hediyeyi açmamış, pastasını yememiş. Üzüntüden boğazından bir lokma geçmiyordu. Arkadaşlarıyla bile oyun oynamak istemiyordu. Bir an tam botunu giyerken ayağına bir şey batmış. Botunu çıkarıp botuna bakmış. Çok sevdiği kalemi işte buradaymış! Seda çok mutlu olmuş. O günden sonra eşyalarına daha iyi sahip çıkacaktı.

YÜRÜYEN KARTON KUTU

Bir zamanlar Ceylan adlı bir kız varmış. Ceylan'ın bir kaplumbağası varmış. Kaplumbağasını çok severmiş.

O gün Ceylan'ın doğum günümüştü. Ceylan oyunlar oynamış, şarkılar söylemiş ve hediyelerini açmış.

Ertesi gün Ceylan karton kutudan bir şeyler yaparken kutu farkında olmadan kaplumbağasının üzerine düşmüş. Kaplumbağa tüm evi karton kutu ile dolaşmaya başlamış. Onu kimse görememiş. Daha sonra Ceylan'ın babası kapıyı açarken karton kutuyu görmüş ve kaldırmış. Bir de bakmış ki Ceylan'ın kaplumbağası kutunun altındaymış. Hemen Ceylan'ı çağırmış ve durumu anlatmış. Kaplumbağasının karton kutu olduğunu söylemiş. Beraber bu duruma çok gülmüşler.

Süeda DİLBİRLİĞİ

DİLARA'NIN ÇORAPLARI

Bir zamanlar Dilara adında bir kız varmış. Dilara'nın bir çift çorabı varmış. Bu çoraplar çok eskiymiş. Dilara onları çok dikkatli bir şekilde kullanıyormuş. Bir gün Dilara'nın annesi elinde bir poşetle gelmiş. Poşetin içinden bir çift çorap çıkmış. Dilara çok sevinmiş. Annesine sarılmış. Yeni çoraplar eski çoraplara:

- Baksanıza kendinize yırtık pırtıksınız. Üç aya kalmadan çöpe gidersiniz. demişler.

Eski çoraplar bazen çamaşır makinesinde ağlıyorlarmış. Dilara artık hep yeni çoraplarını giyiyormuş. Yeni çoraplar eski çoraplara "Eşço" diyorlarmış. Eski çoraplar evi terk etmeye karar vermişler. Yola çıkmışlar. Yeni çoraplar Eşçolar gittiği için sevinmişler. Dilara'nın eski çoraplarının gittiğinden haberi bile yokmuş.

Eski çoraplar yolda yürürken bir kız çocuğuna rastlamışlar. Kızın giysileri yırtık içerisindedymiş. Ayağında bir çorabı bile yokmuş. Çoraplar küçük kızın yanında durmuşlar. Küçük kız heyecanla ayağına çorapları giymiş ve bir terziye gitmiş ve onunla konuşmaya başlamış:

- Terzi ağabey, yolda bu çorapları buldum dikebilir misin?

- Paran var mı küçük kız?

Küçük kızın yüzü kızarmış. Çok kötü durumda olduğu için bir lirası bile yokmuş. Terzi de anlayıp:

- Tamam ver bakayım dikeyim. Para falan da istemem.

demiş. Küçük kız çok teşekkür etmiş. Eski çorapları yırtık pırtık şeylerin arasına koymuş. Sıra eski çoraplara gelince her tarafları özenle dikilmiş. Eski çoraplar kıza:

- Neden bizi diktirdin?

diye sormuşlar. Kız da:

- Siz bana yardım ettiniz. Ben de size yardım ettim. Hadi şimdi evinize gidin.

demiş. Eski çoraplar:

- Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağız küçük kız.

demişler ve evi terk etmekten vazgeçip geri dönmüşler. Esçolar artık "Yeço" olmuşlar. Dilara da çoraplarını bulduğu için çok mutlu olmuş. Çoraplar barışmışlar. Bir daha da aralarında kargaşa çıkmamış.

EN GÜZEL TATİL

Ayşe sabah erkenden kalktı. Çünkü kuzenlerini görmeye Almanya'ya gideceklerdi. Ayşe ilk defa yurtdışına çıkacağı için çok heyecanlıydı. Hazırlanıp yola koyuldular. Arabayla havalimanına gittiler. İşlemlerini yaptıktan sonra uçağa bindiler ve uçak kalktı. Dört saatlik bir yolculuktan sonra Almanya'nın başkenti Berlin'e geldiler. Ayşe çok şaşırıldı. Hiçbir şey Türkiye'deki gibi değildi. Yolların hepsi çok büyüktü ve neredeyse hiç apartman yoktu.

Ayşe'nin amcası havalimanından onları aldı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi çünkü kuzenini dört yıldır görmüyordu. Çok heyecanlıydı. Fakat bir yandan da karnı acıkmıştı. Babasının kulağına "Acıktım." diye fısıldadı. Amcası Ayşe'yi duymuştu. Hemen bir restoranın önünde durdular. Amcası:

- Burası Almanya'nın en ünlü restoranlarından birisidir. Adı da Berlin Restoranı'dır. dedi.

Eve vardıklarında teyzesi, anneanesi, halası ve kuzenleri Zeynep ve Sare, Ayşe'yi karşıladı. Ayşe salona girince şok oldu. O gün

doğum günü olduğunu unutmuştu, ama onlar unutmamıştı. Her taraf renkli balonlar, süsler ve yiyecek içeceklerle doluydu. Bir sürü hediyesi olmuştu. Ayşe, kuzeni Zeynep ve Sare ile bir sürü oyunlar oynadı. Evleri çok büyük olduğu için saklambaç bile oynadılar. Gün sonunda yaşadıklarını günlüğüne yazdı. Ayşe Almanya'yı sevmişti.

Saat on olmuştu. Hemen yataklarını hazırlayıp yattılar. Sabah ilk önce Ayşe kalkmıştı. Gezecekleri çok yer vardı. Ayşe hemen üzerini giyininip kahvaltıyı hazırladı. Kahvaltıdan sonra her yeri gezip yeni elbiseler aldılar. Teyzesi bir sürü Alman pastası hazırladı. Ayşe bir sonraki gün gidecekleri için üzgündü. Burada çok güzel vakit geçirmişti ve gitmek istemiyordu.

Diğer gün Türkiye'ye geri döndüler. Ayşe yaşadığı güzel anları hiç unutmadı. Büyüdü ve öğretmen oldu. Almanya'yı ve orada yaşadıklarını hep öğrencilerine anlatıyordu.

4/B

USTA KALEMLERDEN HİKÂYELER-2

İDOĞU KULLARI

Aysun ŞAHİN

4/B SINIF ÖĞRETMENİ

MAVİ ÖNLÜK

O piti piti karamela sepeti

Terazi lastik jimnastik.....

-Aylin sıra sende, dedi arkadaşı.

Birden Aylin ablasının okuldan çıkma saatinin yaklaştığını fark etti.

-Sıramı başkasına veriyorum, dedi. Kalp atışları ona kavurucu sıcaklığı da unutturmuştu. Koşa koşa kendisini okul bahçesine attı.

Zil sesi ile beraber öğrenciler koşturarak okuldan çıkmaya başladı. Aylin mavi önlüklü öğrencileri görünce daha çok heyecanlanmaya başladı. Bir gün o da böyle mavi önlük giyecekti. Hayali bile Aylin'i mutlu etmeye yetiyordu. Ablası Aylin'i okul bahçesinde görünce:

- Aylin, yine mi geldin sen, deyip kızdı.

Aylin'in her gün okula gelip onu beklemesinden hoşlanmıyordu. Ablası arkadaşlarıyla beraber önden giderken, Aylin ise bir suçlu edasıyla arkasından yürüyerek eve geldi. Ab-

lasının önlüğü çıkarmasını bekledi ve önlüğü büyük bir titizlikle tutup üzerine giydi. Ne güzel olmuştu. Aynanın karşısında uzun uzun baktı. Kendisinin de okula gideceği günleri hayal etti.

Günler birbirini kovaladı, zaman su gibi akıp geçti ve Aylin'in okula başlama zamanı geldi. Nihayet onun da bir mavi önlüğü olacaktı, o da ablasıyla beraber okula gidebilecekti. Çok mutluydu. Bir gün Annesi Aylin'i alıp köyde dikiş işlerinden anlayan komşularına getirip önlük dikmesi için ricada bulundu. Fatma teyze köydeki herkesin yardımına koşardı, çocukların bayramlık elbiselerini dikerdi. Fatma teyze daha ölçü alma işini bitirmeden Aylin:

- Fatma teyze önlüğümü ne zaman diker sin?

Fatma teyze gülerek:

- Ölçülerini şimdi aldım, hem elimde bitirilmesi gereken işler de var, hemen başlayamam deyince Aylin' in suratı asıldı. Her gün komşu

teyzenin kapısını çalıp önlüğünü sordu ve her defasında aldığı olumsuz cevapla hayal kırıklığı yaşadı. Aylin hayır cevabını duymamak için artık Fatma teyzenin evine gitmez oldu. Bir gün arkadaşlarıyla beraber oyun oynarken Fatma teyzenin sesiyle yerinden irkildi. Başını çevirdiğinde elinde mavi önlüğünü sarkıtarak yüzündeki gülüşüyle Fatma Teyzesini gördü.

- Aylin önlüğün bitti,seslendi.

Aylin ahşap pencereden sarkan mavi önlüğünü görünce sevinçten ne yapacağını şaşırıldı. Hızla koşup Fatma teyzesine sarıldı , ona teşekkür etti, ellerinden öptü ve mavi önlüğünü alıp mutlu ,heyecanlı bir şekilde evin yolunu tuttu.

Artık okullar açılmıştı. Aylin' in beklediği an gelip çatmıştı. Okulun ilk günü Aylin mavi önlüğünü giydi, beyaz yakalığını taktı mendilini de yakasındaki cebine iliştiirdi, saçlarını annesine ördürdü. Evet şimdi Aylin okula gitmek için hazırıldı. Okul saati yaklaşınca ablasının elinden tutup okula gitti. Aylin okumayı öğrenmek için çok istekliydi, okumayı öğrendikçe okumanın ne kadar güzel olduğunu fark etti. Kitap okumayı çok severdi, öğretmeni onun kitaplara olan bu düşkünlüğünü çok takdir ederdi. Güzel kitap okuduğu için mavi

önlüğünün üzerinden kırmızı kurdaleler hiç eksik olmazdı.

- Aylin büyüyünce ne olacaksın? diye sorduklarında

- Öğretmen olacağım , derdi.

Evet o mavi önlüklü küçük kız okudu, büyüdü ve öğretmen oldu. Şuanda Yenidoğu okullarında 4-B sınıfının güzel öğrencilerinin öğretmeni...

Sevgili öğrencilerim, sizlere öğretmenlik yaparken ayrı bir keyif aldım. Mavi önlüklü kızın heyecanını tüm öğrenim hayatınız boyunca içinizde olsun. Okuma sevginizi hiç kaybetmeyin. Geleceğe dair beraber kurduğumuz hayallerinizin peşinden koşun. Önlüğünüz mavi olmasa bile umutlarınız gökyüzü gibi uçsuz bucaksız mavi olsun.

Ahmet Necip NASIR

MERHAMETLİ ALİ

Merhaba benim adım Ali, en iyi arkadaşım Abdullah ama şunu belirtmeliyim ki en iyi arkadaşım. Bir gün Abdullah'la oyun oynuyorduk. Yanımıza Mert geldi ve şöyle dedi;

- Ne yapıyorsunuz budalalar dedi,
- Oyun oynuyoruz, dedik.

- Peki oynayın dedi ve oyuna devam ettik. Oynarken Ali yere düştü ve dizi kanadı. Mert de gördü, pansuman yapmayı biliyordu ama yapmadı, yardım et dediler ama Mert hiç yardım etmedi.

Eve dönünce Ali parkta yaşadığı bu olayı annesine anlattı.

Annesi dedi ki:

- Ali'cim sen merhametini bozma, günün birinde onun başına gelir ve sen yardım edersin.

Bir hafta sonra Ali ile Abdullah parkta yine oyun oynarken, yandaki kaydırakta oynayan ve başka çocukların kaymasına izin vermeyen Mert birden yere düştü ve ağlamaya başladı ve kanayan dizini tuttu. Ali onu hemen görüp yardım etmeye koştu ve yere oturup pansuman yaptı ve herkes Ali'yi alkışladı. Mert de özür dileyip teşekkür etti.

Bundan sonra Mert de yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmeye karar verdi. İlk yardımlaşmasını ertesi gün engelli kadını karşıdan karşıya geçirerek yaptı.

FEDAKARLIK ZENGİNLİKTEEN ÜSTÜNDÜR

Köyde yaşayan İsmail Bey, bizim köyün en zengin kasabıydı. Bir de köyün en fakir kasabı olan Faruk abi; etleri çok iyi olmasına rağmen satışı azdı. Ama bizim köyde kimsesiz insan çok vardı. İsmail Bey parası çok olmasına rağmen kimsesizlere hiç yardım etmezdi. Ama Faruk abi kendi kazandığı paranın yarısını yardıma ihtiyacı olanlara verirdi. Bir gün Faruk Bey yardım yaparken, İsmail beyi gördü. İsmail Bey dedi ki;

- Yine yardım yapmaya mı geldin?
- Evet.
- Anca yardım yapıyorsun.
- İsmail ,ben bu işi yapmaktan mutluyum.
- Anca paran kendine yetiyor be adam.

Bu söz Faruk beyin çok ağrına gitti. Daha sonra İsmail Bey evine gitti ve erkenden uyudu, rüyasında kasap dükkanı yanıyordu ve bütün mal varlığını kaybedip yardıma muhtaç bir hale geliyordu. Uyandığında hatasını anlayıp o da ihtiyacı olanlara yardım etmeye karar verdi ve hemen haftalık kazancının yarısını yardım yapmak için giderken, Faruk

Bey'i gördü ve ondan özür diledi.

Faruk Bey de kendisine yakışanı yapıp onu affetti ve bir daha aralarında hiç küslük olmadı ve bu iki kasap yardıma ihtiyacı olanların, yardımına koşarak, mutlu mesut yaşadılar.

Ahmet Yusuf TÜRER

ARKADAŞLIK YARDIMLAŞMA VE SEVGİ

Arkadaşım Kerem ile kampa gitmeye karar verdik. Kamp yapmayı düşündüğümüz yer çoğu kişinin bilmediği bir ormandı. Çok büyük ve sık ağaçlar vardı.

Tam ormana vardığımız anda, ilerideki küçük göl dikkatimi çekti. Daha yakından görmek için hemen gölün kenarına koştum.

O anda aniden bir şeyin beni aşağıya çektiğini fark ettim ve Kerem'e seslendim. Kerem bataklıkta olduğumu görünce çok telaşlandı. Hemen yanıma koştu ve bana yardım etti. İyi ki küçük bir bataklıkmış. Çok zorlanmadan çıktım. Çıkar çıkmaz Kerem'e sarıldım ve çok teşekkür ettim. Kerem benim tanıdığım en iyi dosttu.

Eşyalarımızı çıkartıp, çadırımızı kurduk. Saat ilerledi ve akşam oldu. Çam kokuları içimizi ferahlatıyordu. Tepemizdeki yıldızlar parıl-parıl parlıyordu. Şehirde bu kadar çok yıldız olduğunu fark etmemiştim. Arkadaşım ile yıldız birleştirmece oynadık. Yıldızlardan şekil ortaya çıkartmak çok eğlenceliydi. Az sonra uyuduk.

Sabah erkenden kalktık. Yanımızda peynir, ekmek getirmiştik. Onlarla kahvaltımızı ettikten sonra ormanda biraz koştuk. Çok yorulmuştuk. Artık kamp alanına dönmemiz gerekiyordu ama yolumuzu bulamıyorduk. Ben heyecanla etrafıma bakarken, Kerem soğukkanlılığını koruyordu.

- "Endişelenme! Mutlaka kamp alanını buluruz" dedi.

Tam o anda karşısına bir yılan çıktı. Hemen yerden bulduğu bir sopayı alarak yılanı doğruya doğru itti. Yılan ona bir şey yapacağımızı sanıp aniden Kerem' in üzerine atladı. Heyecan ve korkuyla:

- "Kerem!" diye bağırdım.

Oradan geçen bir oduncu sesimi duyup yanımıza geldi.

- "Hayırdır çocuklar, ne oldu?" dedi.

Yılan Kerem'e bir şey yapacak diye çok korktuk, ama çok şükür bir şey olmadı. Oduncu amca sağ olsun bizi yakındaki köyüne götürdü. Evine davet etti.

Biraz orda dinlendikten sonra kamp alanımızı tarif ettik. Köylülerin de yardımı ile kamp alanını bulup eşyalarımızı topladık. Bir saat sonra evin yolunu tuttuk. Eve varınca bir güzel uyku çektik.

Bu kamp bizim için unutulmaz bir anı olmuştu.

YARDIMLAŞMANIN ÖNEMİ

Fırtınalı bir gündü, hava kararmaya başlamıştı. Kimsesiz bir çocuk yolun kenarında oturuyordu. Yırtık gömleğiyle soğuktan donan ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Karşıdan gelmekte olan siyah şapkalı adam, yol kenarında oturan çocuğu görünce içi ürperdi ve çok üzüldü. Yavaşça çocuğun yanına yaklaşıp:

- Yavrum senin evin yok mu? diye sordu.

Sonrada çocuğun yırtık kıyafetini gördü ve biraz ileride bir mağaza olduğunu hatırladı. Oradan çocuğa kıyafet alabileceğini düşünerek:

- Hadi yavrum benimle gel, dedi.

Çocuk kısıp, boğuk bir sesle:

- Ben tanımadığım kişilerle bir yere gitmem, dedi.

Siyah şapkalı adam:

- Buradan bir yere ayrılma, dedi ve gitti.

Yaklaşık yarım saat sonra geri döndü. Elinde bir ayakkabı kutusu, mont ve giysilerin

olduğu bir de poşet vardı. Çocuğu güzelce giydirdi. Çocuk siyah şapkalı adama çok teşekkür etti.

Yıllar sonra siyah şapkalı adam dede oldu. Ülkelerinde savaş çıktı. Oğlu bu savaşta şehit oldu. Savaş yüzünden siyah şapkalı adam torununu da alarak başka bir ülkeye gitmek zorunda kaldı. Orada hiç tanıdıkları yoktu. Bir gün çaresizce parkta otururken genç bir adam onları fark etti ve evine buyur etti. Yemeğe oturdular. Yaşlı adam çok teşekkür edince, genç adamın aklına çocukluk anısı geldi ve anlatmaya başladı. O anıyı anlatırken yaşlı adam şaşkın bir şekilde, sadece:

- O sen miydin? Diyerek adama baka kaldı.

Adam şaşkın bir şekilde:

- Nasıl olur! Bana yardım eden siz miydiniz? Diye sordu.

Genç adam, siyah şapkalı adamı ve torununu ömrü boyunca misafir etmek istedi.

Ali Kerem KOÇYİĞİT

YARDIMLAŞMAK

Bir gün okulda arkadaşlarımla oyun oynuyordum, ders zili çalmıştı. Herkes sınıflarına girmişti, ders başlamıştı. Dersimizi işledik ve teneffüs zili çaldı. Herkes dışarıya çıktı.

Teneffüsümüzü yaptık ve ders zili çalmıştı sınıfa gidiyordum. O sırada kaygan zemin görmeyerek yere düştüm. Alper ile Muaz

beni revire götürdü. Hemşire abla yarama buz koydu ve ders bitene kadar bacağımda kaldı. Teneffüste revire gittim. Hemşire abla yarama tekrar baktı ve ciddi bir şeyin olmadığını söyledi. Ciddi bir şeyin olmadığını öğrenince gerçekten çok sevindim. Dersin bitimine beş dakika kala öğretmenimiz hazırlanmamızı söyledi. Herkes hazır olmuştu ve sıradaydı. Zil çalınca arkadaşım Alper ve Muaz servise gitmemde bana yardımcı oldular ve gün böylece bitmiş oldu. Eve gittim ve dinlendim. Ertesi gün ağrı biraz daha hafiflemişti.

Okula gittim, Alper ve Muaz yanıma gelip nasıl olduğumu sordular. Onlara yarımın durumunun bugün daha iyi olduğunu söyledim. Bunu duyan Alper ve Muaz gerçekten çok mutlu olmuşlardı. Onlara teşekkür ettim çünkü onların yardımları sayesinde ben revire gitmiştim. Bu yardımlaşma sayesinde aramızdaki dostluk biraz daha artmıştı.

OKULUN İLK GÜNÜ

Bugün okulun ilk günüydü, çok heyecanlıydım. Uzun bir yaz tatilinin ardından artık okula gidecektim. Okula gideceğim için sabah erkenden uyanmıştım. Hazırlanıp okula gittim.

İstiklal Marşı'nı okumak için bahçede toplanmıştık. Okulumuzun müdürü konuşma yaptı. İstiklal Marşı'nı okuduktan sonra sınıflarımıza dağıldık. Öğretmenimiz sınıfımızı süslemişti. Herkes öğretmeni ile tanışmıştı. Bende öğretmenimle tanışmıştım. Sınıfımıza yeni gelen arkadaşlarımla tanıştım. Metin ile beraber oturuyorduk. Öğretmenimiz okulun ilk günü olduğu için bizi serbest bırakmıştı. Arkadaşlarımız ile oyun oynamıştık. O gün kitaplarımızın bir kısmını almıştık. Okulun ilk günü olduğu için ders işlememiştik. Öğretmenimiz bizi erkenden evimize gönderdi. Babam gelip beni okuldan aldı. Eve gittim. Bugün çok yorulmuştum ama okullar açıldığı öğretmenime ve arkadaşlarıma kavuştuğum için çok mutluydum.

Alper Berat DİNÇ

PAYLAŞMAK

Sıcak bir yaz günüydü Alper ve kardeşi Erdem babalarıyla geziyorlardı. Alper'in kardeşi Erdem dondurma gördü ve babasında dondurma istedi, babası da dondurma alırken Alper'e dondurma istiyor musun diye sordu. Alper istemediğini söyledi ve sadece Erdem'e dondurma alıp dondurmacının ora-

dan uzaklaştılar.

Fakat yolda Alper'in canı dondurma çekmeye başladı ve kardeşinden dondurma yemek için izin istedi. Kardeşi abisinin dondurmasından yemesine izin vermedi. Alper üzüldü ama kardeşini çok sevdiği için bir şey demedi. Eve vardıklarında Alper babasından dondurma almak için para istedi ve Alper mutlu bir şekilde markete gitti. Eve geldiğinde dondurmasını yemeye başladı, bu sefer de kardeşi Alper'den dondurma istedi. Alper kardeşini çok sevdiği için dondurmasını kardeşine paylaştı. Kardeşi abisinin onunla dondurmasını paylaşmasından çok mutlu oldu.

Alper'in babası ve annesi Alper'e dondurmasını paylaştığı için teşekkür ettiler. Ve kardeşi Erdem paylaşmanın güzel bir şey olduğunu anladı ve bundan sonra o da her şeyini abisiyle paylaşmaya başladı.

ALPER VE İLK SAKATLIK

Sıradan bir yaz günüydü, Alper kardeşi ve babası ile parkta futbol oynamaya karar vermişti. Alper parka inerken bisikletini yanına aldı ve evlerinden futbol sahasına gidiyorlardı. Yolun bir kısmı fayanstı ve o kısımda Alper bisikleti kaydırıldı ve düştü.

Alper düştüğü yerden bu sırada yanında olan babasının da yardımıyla hemen kalktı. Babası Alper'e bir şeyin var mı diye sordu. Alper'de sadece kolum ağrıyor diye cevap verdi bunun üzerine babası Alper'i eve yollayıp annesine haber vererek koluna buz koymasını söyledi.

Alper eve varınca, annesi ona duş aldırdı bu arada Alper'in ağrısı gitmemiş ve daha fazla ağrımaya başlamıştı. Alper ağrının geçmemesi üzerine babasına doktora gitmek istediğini söyledi. Doktora gittiklerinde Alper olanları doktora anlattı. Doktor Alper'den röntgen çektirmesini istedi. Alper ve babası röntgeni çektirip doktora göstermeye gittiler. Doktor Alper'in kolunda çatlak olduğunu ve alçıya alınması gerekli olduğunu söyledi ve Alper'i alçı odasına yolladı. Alçı odasında Al-

per'in koluna ilk önce pamuk sarıp üzerine alçı sürdüler. Alper bu yapılanları hiç korkmadan izledi. Bu Alper'in ilk alçı deneyimi oldu.

Alper'in alçısı 15 gün kolunda kaldı, Alper bu süre içinde koluna dikkat etti. 15 gün sonra Alper tekrar doktora gidip alçısını çıkarttı. Kontroller sonucunda kolunun tamamen iyileştiğini ve eskisi gibi olduğunu öğrendi. Alper iyileşmiş ve mutlu bir şekilde babasıyla beraber evlerine döndü. Bu olaydan sonra Alper bisiklet sürerken daha dikkatli olmaya çalıştı.

Baha ALTIN

CANIM ÖĞRETMENİM

İkinci sınıftan sonra üçüncü sınıfa başladım. Öğretmenim okuldan ayrılacakmış, o yüzden çok üzüldüm. Acaba yeni öğretmenim kim olacak çok merak ettim.

Yaz tatili çok güzel geçti ve okulun açılmasına bir gün kalmıştı, çok heyecanlıydım ve o gün geldi. Öğretmenimizin adı Aysun'du. Ay-

sun Hoca derslere hızlı başladı. Dersler sanki oyun gibi eğlenceliydi. Bizi hep korudu ve kolladı, bizim için her şeyi yaptı. Bizi sevdi ve değer verdi. Bir yıl çok güzel geçti. Dördüncü sınıfa başladım, sınavlar başlayacağı için heyecanlıydım. Çok çalışmam gerektiğinin farkındaydım. Öğretmenimizle deneyler yaptık, deneyler de çok eğlenceliydi. Oyunlar ve etkinlikler havada uçuşuyordu, öğretmenimizin bizi nasıl sevdiğini siz düşünün.

İkinci döneme başlamıştık, aynı yoğunlukta devam ediyorduk. Aysun Hoca gibi bir öğretmen ile ve çok iyi anlaştığım sınıf arkadaşlarım ile birlikte olmaktan çok mutluyum. Herkesin böyle bir öğretmenin olmasını dilerim.

PIŞMANLIK

En iyi arkadaşlarımdan biri Ömer'di. Bir gün Ömer ile birlikte oyun oynuyorduk. Ömer uzun ve düz bir sopa buldu. Ben de koşa koşa yanına gittim.

- Niçin beni çağırdın? diye sordum.

Bana çok uzun bir sopa bulunduğunu söyledi. Bende kendisinden sopayı ikiye bölüp yarısını vermesini istedim. Sopayı bölerek benimle paylaşmak istemedi. Bu duruma çok kırlıldım ve Ömer'e küstüm. İkimiz de birbirimizle artık konuşmaz ve oynamaz olduk. Ömer en iyi arkadaşımıydı, onunla birlikte çok güzel vakit geçiriyorduk. Küs olmamız beni üzüyordu ve artık barışmaya karar verdim. Ömerlerin kapısını çaldım, kapıyı annesi açtı, Ömer'i sordum. Ayla teyze Ömer dışarıda dedi. Ömer'i dışarıda aradım ve buldum. Kendisine artık küs olmayalım, bu durum iyi bir şey değil dedim. Ömer de haklısın sen benim iyi arkadaşımsın, birbirimizle paylaşmayı bilmeliyiz, senden özür diliyorum dedi. Ben de küstüğümünden dolayı özür diledim ve artık barıştık.

Böylece küskünlük, paylaşmamak gibi gü-

zel olmayan bu duyguların yerini mutluluk ve sevinç aldı. Hatalarımızı görerek özür dilemenin en güzel çözümlerden biri olduğunu anladık.

Beyzanur GÖNÜLTAŞ

AĞLAYAN ÇOCUK

Meryem Hanım ve Beyzanur mahallelerinde kurulan semt pazarına beraber gittiler. Pazar biraz kalabalıktı. Meryem Hanım köşede ağlayan bir çocuk gördü. Gidip bakalım, neden ağlıyormuş, dedi. Ağlayan çocuk henüz 4-5 yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Annesini kaybettiği için ağlıyordu. Meryem Hanım çocuğu susturdu. Daha sonra elinden tutup pazarın bir ucundan bir ucuna kadar dolaştırdı. Pazarda çocuğunu arayan annesi telaşlı bir şekilde etrafa bakınıyordu. Oğlunu görür görmez heyecanla koştı ve ona sarıldı.

-Seni bulamayacağım diye çok korktum yavrum. Bir daha sakın elimi bırakma , diyerek yanaklarından öptü.

Annesini bulan çocuğun korkusu geçmişti. Meryem Hanım'a teşekkür etti. Beyzanur bu olaydan çok etkilenmişti. Pazarda dolaşırken annesinin elini sıkı sıkıya tuttu

MELEKLERİN DAMLACIK GÖREVİ

Dışarıda yağmur yağıyordu. Meryem Hanım camdan, kızıyla yağmuru seyrediyordu. Meryem Hanım kızına:

-Nisan yağmuru yağdığı zaman bütün canlıları etkiler. Denizdeki istiridyeler bir damla alır, inci yaparlar. Yılan damlayı alır, zehir yapar, dedi. Kızının kendisini dikkatle dinlediğini görünce devam etti Meryem hanım:

-Yağmurun her bir damlasını melekler indirir. O damla hangi ağaca su, hangi çiçeğe can ve hangi hayvana içecek olacaksa, görevli melek o damlayı oraya kadar ulaştırır. Bir daha ona kıyamete kadar sıra gelmez.

Beyzanur da annesiyle dışarı çıkmak istedi. Islanan toprak kokusu o kadar güzeldi ki, kokladıkça insanın içi ferahlıyordu. Beyzanur günün duasını ise annesiyle birlikte şu cümlelerle yapıyordu:

-Allah'ım! Sen bir yağmur taneciğine bile neler saklamışsın. Meleklerinle gidecekleri yere ulaştırıyorsun. Nisan yağmuru bir başka güzel. Yağmurdan sonraki toprak kokusu ise bambaşka güzel. Bu ferahlığı her zaman kalbimize hissettir. AMİN!

Erva ACAR

EŞEK ŞAKASI

Okulumu başarıyla bitirmiştım ve okulumuz tatile girmişti. Her yaz tatilinde olduğu gibi yine yazlığımıza gitmiştik. Kuzenlerimle çok eğlenceli zaman geçiriyorduk.

Annem bahçede piknik yapmamız için bize çadır aldı genelde her gün abur cuburları alıp, minderleri yerleştirip piknik yapıyorduk. O gün çok terlemiştik ve denize girdik kuzenlerimle yüzme yarışı yaptık. Akşam olunca bahçedeki oyun çadırında müzik dinlemek istedik. Çadırdaki müzik dinlerken Eren telefonla aradı. Telaşlı sesiyle:

-Kaçın! Cesur geliyor.

O kadar korktuk ki ne yapacağımızı şaşır-mıştık. Çadırdaki kalsak mı çıksak mı şaşır-dık. Bir anlık kararla koşarak evin yolunu tuttuk. Biz hıçkırıkla içinde ağlarken bir de ne görelim herkes haykırarak halimize gülüyorlardı. Meğer bu bir Eşek Şakasıymış. Bizde ceza olarak çekirdek çöplerini balkona attık. Yapacağımız şakaları abartmamalı sonuçlarını iyi düşünmeliyiz.

YARIYIL TATİLİM

Okulumuzun Şubat tatilinde babam bize sürprizler hazırladığını söyledi. Heyecanla yola koyulduk. Gerçi arabanın midemi bulandırmasından endişe duyuyordum. Afyon kaplıcalarına gelmiştik. Otelin süs havuzu kaplıca suyundan buharlar içerisinde çok güzel bir manzaraydı. Kaplıca suyu sıcak ama çok zevkliydi. Ertesi gün Konya'ya yolculuğumuz başladı. Ailecek çok eğleniyorduk. Mevlana Müzesi görülmeye değerdi. Hele bir de Kelebekler Vadisi muhteşemdi. Binlerce rengarenk kelebekler tepemizde uçuşuyordu.

Sonuçta Türkiye'mizi gezmek çok eğlenceli ve genel kültürümüzü arttıran bir şey. Canım ülkem her köşesi cennet gibidir.

Hasan KARADEMİR

EN HEYECANLI AN

Karne günü yaklaşmıştı Murat Çok heyecanlıydı. Çok başarılı bir öğrenciydi öğretmenleri onu çok severdi. Her derse katılırdı. Annesi ona çok güveniyordu. Murat tüm derslerinden beş alacağına inanıyordu. Gün günleri yakalarken Karneler açıklanır. Herkes okunduğunda Sıra Murat'a gelmişti. Hoca

sınıfa değil Murat'ın kulağına söyler. Murat ağlayarak sınıftan çıktı servise giderken en sevdiği arkadaşı Mert ile karşılaştı. Mert Onu teselli etmiş servise giderken servis şoförü olan abi dediki:

- Murat hepsi beş mi? Dedi. Murat cevap vermeyince abi Murat'ın bu tepkisine şaşırılmış. Murat eve giderken kapıyı çalarken utandı. Kapıyı annesi açtı. Annesi:

- Oğlum karnen nasıl, hepsi beş mi? diye sordu. Murat bir şey söylemeden odasına gitti. Annesi merak edip Murat'ın odasına girdi. Annesi:

- Karneni neden söylemedin?

- Anne sakın üzülme cümlemin bitmesini bekle. Anne benim karnem çok zayıf geldi.

- Karneni görebilir miyim?

Murat izin vermedi. Annesi düşük olduğunu anladı hemen öğretmenini aradı. Öğretmeni ile annesi konuştu. Öğretmeninden Türkçe ders notunun düşük olduğunu ve bundan dolayı Murat'ın üzüldüğünü öğrendi. Annesi Murat'ın odasına gitti ve onunla konuşup onu teselli etti. Murat annesiyle konuştuğundan sonra kendini daha iyi hissetti. Türkçe notunun daha iyi olması için çok daha fazla kitap okumaya başladı.

15 GÜNÜM

Hasan okula gitmek için çantasını hazırlar.

Annesi:

- Oğlum nereye gidiyorsun der.
- Okula gidiyorum anne! Sen niye şaşır-
dın?

- Oğlum 15 Tatile girdik der. Hasan oradan ayrılıp odasına kapanır. Ama bir şeyi unutmaz. Mert, Muhammed, Muaz ile sinemaya gidecekti. Çok heyecanlıydı Babasına:

- Baba beni okula bırakır mısınız?
- Oğlum 15 tatildeyiz niye seni okula bırak-
kırım? der ve o da şaşırır.

- Baba, Mert ve Muhammet ile sinemaya gideceğim.

- Tamam bırakırım, der ve babası Hasan'ı okula bırakır.

Mert, Muhammet, Muaz da oradaydı. Mutlu bir 15 tatil yaşadı. Arkadaşları ile sinemaya gittikten sonra yabancı bir Kuzeni olan Giyorgi geldi. Onlarla birlikte gezdiler, yurtdışına gittiler. Hasan çok eğlenmişti sonra evde kitap okudu, resim çizdi. Yarı yıl tatilinde tatil kitabının hepsini tamamladı. Sonra arkadaş-

larını teker teker aradı. 15 gün tatil bitti Hasan okula gitti servise binerken hostes abla:

- 15 tatilin nasıl geçti?
- Çok güzel geçti, dedim.

Hasan okula gitti. İlk ders sınıf öğretmeni-
min dersiydi. Öğretmenim yarıyıl tatilimizin nasıl geçtiğini neler yaptığımızı sordu. Bende tatilde neler yaptığımı anlattım. Öğretme-
nim:

- Çok güzel bir 15 Tatil geçirmişsin, dedi.

Ve o gün çok mutlu oldum...

Kerem KOÇAK

SINAV GÜNÜ

Merhaba ben Kerem. Şimdi size sınav günümü anlatacağım. O gün çok heyecanlıydım ama annem beni odasına çağırıp heyecanlanmamam gerektiğini söyledi ve benimle kısa ve öz bir konuşma yaptıktan sonra kendimi iyi hissettim.

Ertesi gün yani sınav günü geldiğinde ke-

dime bir söz verdim her heyecanlandığımda annemle yaptığım konuşma aklıma gelecekti. Sınav saati geldiğinde bana verilen numaranın yazdığı sıraya oturdum, tabi sınıf arkadaşlarımda vardı. Hayatımda ilk defa böyle bir deneyim yaşayacaktım o yüzden hem heyecanlı hem de korkuyordum. Sonunda öğretmenimiz bize sınav fasiküllerini dağıttı. Kitapçıklar A ve B olarak ikiye ayrılıyordu. Bana B fasikülü geldi ve başladık. Öncelikle matematik dersinden başladım. Sonra fen, türkçe ve sosyal bilgiler derslerine ait soruları çözdüm. Matematik ve fen derslerini yavaş çözdüğümünden dolayı türkçe ve sosyal bilgiler dersine vakit kalmamıştı. Son kısmında kompozisyon yazdım. Sonrasında dikkatli bir şekilde cevapları optik forma geçirdim. Öğretmenime teslim ettim. Sınıftan çıktıktan sonra arkadaşlarımızla ailelerimizin yanında gittik. Biraz kek ve meyve suyu içtik ve sonra arkadaşlarımla vedalaştım. Annem ve babamla birlikte arabaya binip eve doğru yol aldık. Arabada annemle sınav soruları üzerine sohbet ettik. Sonrasında eve geldik. Ablamlar sınavın nasıl geçtiğini sordu. Bende güzel geçtiğini fakat bazı sorulardan emin olamadığımı söyledim.

Ertesi gün okul vardı ve tabi ki sınavın nasıl geçtiğini konuşuyorduk. Öğretmenimiz bize bir hafta sonra sınav sonuçlarının açıklanacağını söyledi ve bir hafta sonra sonuçları öğrendik.

İYİLİK

Genç adam bakkalmış. Sıcacık bir dükkanı varmış. Sabahtan akşama kadar o sıcak dükkanında dururmuş. Çok soğuk bir kış gecesi bir soyguna uğramış ve tüm malını ve parasını kaybetmiş.

Günler boyu mallarının zararını karşılamaya çalışmış ama karşılayamamış ve para kazanmak için bir şey yapması gerekiyormuş. Farklı meslekleri denemiş balık tutmuş, mendil satmış ama kirasını ve mallarının zararını ödeyecek parayı bulamamış. Ve kirasının ödemesi gecikince sonunda ev sahibinin onu kovmasıyla, küçük bir bavula sığan eşyalarıyla sokakta bulmuş kendini. Mevsim kış, hava ayaz olsa da genç adamın köşedeki parktan başka gidecek bir yeri yokmuş

Bir sabah açlıktan ve soğuktan bitkin bir şekilde bankta otururken, bir araba yanaşmış kaldırıma.

Arka kapıyı açmaya çalışan şoförü kızgınlıkla yana itmiş arabadan inen yaşlı adam:

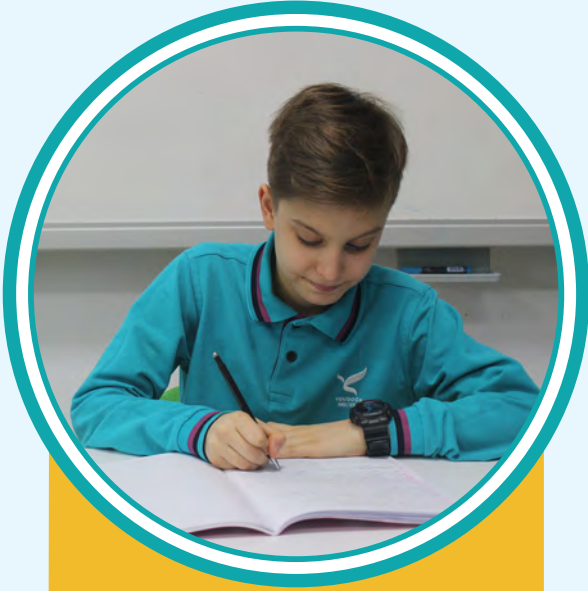
- Yalnız bırakın beni, parkta dolaşırsam belki sinirim geçer, diye söylendi.

Zengin bir iş adamı olduğu her halinden

belli olan ihtiyar, birkaç adım attıktan sonra bankta titreyen bakkalcıyı görmüş. Yaşlı adam, "Zavallı genç adam kim bilir nasıl üşüyordur, ona nasıl yardım etsem acaba?" diye düşünmeye başlamış. Ve gidip yanına oturmuş. Bakkalcıya derdini sormuş ve bakkalcı ona başından geçenleri anlatmış yaşlı adam ona:

- Evlat bak kader bizi karşılaştırdı fark etmişsindir ki ben bir iş adamıyım ve bir hastalığa yakalandım ve kimi kimsem yok bende bugün paramı nasıl kullansam diye düşünüyordum yarısını bağışlayacağım istersen senin zararını kapatalım ama bir şartım var ölene kadar benimle yaşamayı istiyorum şu yaşıma kadar yalnızlığı tattım biraz aile gibi hissetmek istiyorum ne dersin evlat, diye sormuş yaşlı adam.

Genç adam duygulanarak yaşlı adama sarılmış ve ona "artık ben sizin ailenizim merak etmeyin demiş" ve böylelikle birlikte yaşamaya başlamışlar.

Mert ERSOP

ÖĞRETMENİM

Bugün pazartesi yani haftanın ilk günü. Ben bugün öğretmenimin mutlu olduğunu gördüm, bugün öğretmenimin doğum günü olduğunu öğrendim ve çok mutluyum.

Öğretmenime hediye aldım ama verdiğimde kabul etmedi. Neden kabul etmediğini bilmiyordum. Kimsenin hediyesini kabul

etmemişti. Ben o gün mutluydum ama hediyemi kabul etmeyince şok olmuşum. O akşam öğretmenim bize şöyle dedi:

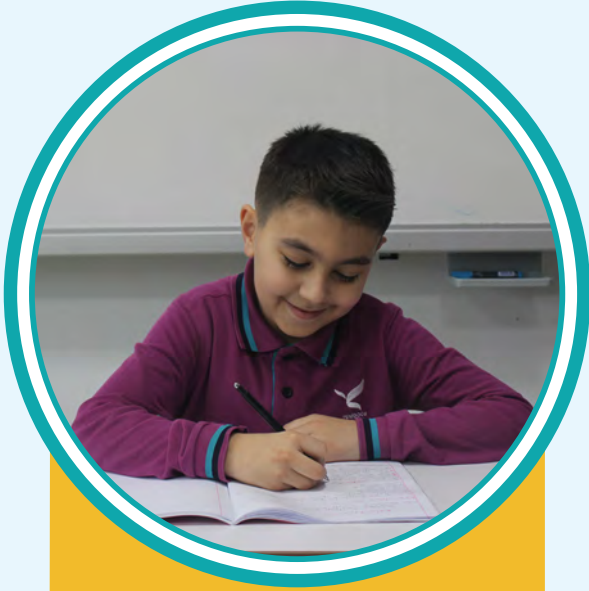
- Bana aldığınız hediyeler eskiyecek' dedi ve ben o zaman birinci sınıftım 3 sene boyunca öğretmen bizden hiçbir hediye istemedi ve ben o gün bu olaydan bir ders çıkardım. Ertes gün ilk ders matematikti ve ben o derste çok iyiydim sınav olduk ve ben 100 aldım çok mutluydum. 100 almış olmama, öğretmenim de çok sevinmişti. O gün öğretmenin doğum günü hediyesi o olmuştu.

26 Mayıs günü öğretmenimiz bize kötü bir haber verdi. Kalp ameliyatı olacaktı. Sınıftaki 16 kız ağladı. Ameliyat günü bütün sınıf oradaydı, öğretmenimizin kalp çarpıntısı vardı o yüzden ameliyat olacaktı. Ameliyat başarılı bir şekilde sona erdi. Öğretmeniz sağlığına kavuştuğu için çok mutluyduk.

ARKADAŞLARIM

Ramazan ayının ilk günü ve ben arkadaşım Arda ile ilk defa oruç tutuyorum. Futbol oynarken öyle bir susadık ki öleceğiz sandık! Evden gizlice paralarımızı aldık orucumuzu bozacaktık ama bozamadık. Arda kafama su döktü. O zaman anlamıştım orucumun bozulduğunu. Su çok soğuk değildi ben de denize girdim. Sonra Arda bizim eve geldi, birlikte Playstation oynadık. Maç yaptık ve ben kazandım. Öyle bir sevinç çığlığı attım ki komşular evde kedi besliyoruz sanacak! Annem bizi bahçeye yolladı. Parkta oyun oynarken birden kendimi yerde buldum. Kolum kırılmıştı! Anneme haber verdiler ve hastaneye gittik, akşama arkadaşlarım bana geçmiş olsuna geldi.

Kolum kısa sürede iyileşti ama tatilin geri kalanında oyun oynarken daha dikkatli oldum.

Metin Efe YAYLA

CANIM ÖĞRETMENİM

Benim öğretmenim Aysun Şahin çok iyi bir öğretmendir. Bizimle beraber İkinci yılına girdi öncelikle onu kutlamak istiyorum. Neyse konumuza dönelim.

Aslında bu hikaye benimle ilgili ama öğretmen olmadan hikaye olmaz. Bir Çarşamba günü parmağım kırılmıştı. Bir buçuk ay alçıda

kaldı. Alçı çıktı. Bir gün ilkokul başkanlık seçimleri yapıldı. Evet yanlış duymadınız ilkokul başkanlık seçimi. 4-B sınıftan ben aday oldum. Öğretmenimin olduğu bölüm burası. Burak ile ben Demirler grubu kurduk. Maaşef yenildik. Yenildiğim için ağladım, ama o anda öğretmenim olmaz mı! Sıcacık kollarıyla bana sarılıyor ve teselli ediyordu. Canım öğretmenim benim. Rehberlik hocamın söylediği ve alçıma yazdığı bir söz var. Olacak Hayaller Gerçek...

Aysun hoca en sevdiğim öğretmenler arasında birinci olduğunu şimdiden söylemeliyim. Aysun hocanın bir kızı var, adı da Beren. Bizden büyük ve bir veya iki kere bizim okula geldi. Daha önce söyledim mi hatırlamıyorum Aysun öğretmenimin bizimle ikinci senesi ve işin ilginç tarafı; ben ilkokul senelerinde birinci sınıfta Fikri öğretmen, ikinci sınıfta Bekir öğretmen, üçüncü sınıfta Aysun öğretmen, dördüncü sınıfta Aysun öğretmen.

Fark ettiniz mi Aysun öğretmenim, öğretmenlerim arasında üst üste iki sene kalan öğretmenim. Aysun öğretmenimi çok seviyorum. İyi ki doğdun iyi ki öğretmenimsin.

PAYLAŞMAK GÜZELDİR

Merhaba arkadaşlar, ben Metin Efe. Önceki hikayemde kendimi tanıtmadığım için özür dilerim. Bu hikaye de paylaşmak ile ilgili bir hikaye olacak. Neyse, çok fazla uzatmadan hemen hikayeye geçeyim. Bir gün arkadaşlarım oyun oynuyorlardı. Ben de onlarla oynamak için izin almaya gittim:

- Ben de oynayabilir miyim Baha?

- Oyna Metin, zaten daha o pi ti pi ti yapmadık ama haydi yapalım.(yalnız oyunu Baha kurdu.)

- Ne oynuyoruz Baha?

- Hırsız polis oynuyoruz Metin.

Ben tost yiye yiye gelmiştim. Arkadaşlarımın yanına gelince tostum bitmediği için Ali benden tost istedi:

- Tostundan bir parça alabilir miyim Metin?

- Tabiki alabilirsin Ali.

- Sağol Metin, teşekkür ederim.

- Rica ederim, her zaman benden tost isteyebilirsin, dedim ve oyuna başladık.

Paylaşmakla, yardımlaşmakla ve dürüstlükle geçti. Ve arkadaşlarla oyun bitti ve teneffüs de bitti. Dersimiz bedendi. 4-A sınıfı da bizimle beraber ders yaptı.(Zaten her zaman öyle oluyordu.) Serbest kaldık, 4-A bir kalede serbest, 4-B yani bizim sınıf bir kalede serbest. Ders yine teneffüsteki oyun gibi geçti. Maç oynadık, maç sonunda herkes birbirini tebrik etti. Ve herkes kendini değil, arkadaşlarını övmeye başladı, ama işin güzel tarafı herkes kendi takım arkadaşlarını ve rakip takım arkadaşlarını övdü.

- Mert çok iyi şutlar çektin.

- Baha sen çok iyi kaleciydin.

- Kerem sen çok güzel paslar verdin.

Evet arkadaşlar, paylaşmak, saygılı olmak gibi davranışlar çok önemli sahip çıkmamız gereken değerlerimizdir.

Muaz SMEİK

15 GÜN TATİL

Yaz tatili bitmişti, okullar açılmıştı, yeni öğretmen ve arkadaşarımla tanışmak için çok heyecanlıydım. Hemen sıraya geçtik ve istiklal marşını okuduk. Hemen sınıfa doğru ilerledik, herkes birbiri ile hasret gideriyordu. Biz Aysun hocayı bekliyorduk. Aysun hoca kendisi tanıttı. Aysun hoca elinde bir kum saati getirmişti sınıfa ve kum saati bite-kadar geçen sürede her öğrencinin kalkıp kendisini tanıtmalarını istedi. Sıra bana gelince kalkıp kendimi tanıttım sonra oturup diğer arkadaşarımla dinledim.

Aysun öğretmenim dersleri hep etkinlik yaparak işliyordu, onun derslerinde hem öğreniyor hem de eğleniyorduk.

ÖĞRETMENİM

Okulun son günüydü. Çok heyecanlıydım, Evde durmak istemedim ve bir an önce okula gidelim diye anneme ısrar ettim. Dolayısıyla herkesten daha önce okula gelmiştik. Arkadaşlarımın gelmesini bekledim. Onlar geldikten sonra Aysun öğretmenimizin bizim için hazırladığı panonun önünde hep birlikte fotoğraflar çekindik. Karneleri verme saati gelince Aysun öğretmenimiz karneleri getirdi ve herkes karnesini almak için heyecanlı bir şekilde beklemeye başladı.

Bir kaç kişinin adını okudu ve en son sıra bana geldi. Hemen annem benim fotoğrafımı çekti. Öğretmenim beni karnemden dolayı tebrik etti. Karnemi inceledim, anneme gösterdim ,annem beğendi .Annem abimin sınıfına çıktı. Annemle abimi beklerken biz de arkadaşım Muhammet'le oyun oynadık. Sonra İstiklal Marşı okundu. Tören bitmişti, herkes karnesini eline alıp heyecanlı ve mutlu bir şekilde okuldan ayrılıyordu. Eve giderken yolda sohbet etmeye başladık. Yolda trafik olmasına rağmen erkenden eve varmıştık.

Ailecek kahvaltı yaptık.

Pazartesi günü Muhammed ile sinemaya gittik, dolaştık. Diğer günleri babam ile geçirdik ve son gün çok üzgündüm çünkü tatilimiz bitmişti.

M. İsmail YILMAZ

KITIR İLE ÇITIR

Bir zamanlar Kıtır isminde bir kedi varmış. Bu kıtır isimli kedinin bir de ikizi varmış ismi ise çitirmiş çitir. Çitir çok tatlı ve herkesin gönlünü fetheden bir kediymiş. Fakat kardeşi kıtırın tek bir sorunu varmış hep babasından atari istermiş babası da annesi atari istemesine çok üzülürlermiş.

Bir gün Kıtır salona gelip bağırarak "Of yeter artık ben artık atari almanızı istiyorum" demiş ve bu ailesini çok üzmüş. Ailesi de onun bu ısrarına dayamayıp Türk telekomdan ona yeni çıkan atariyi almak zorunda kalmışlar. Daha sonra ise Kıtır eve gelir gelmez atariyi televizyona bağlar ve oynamaya başlar. Ailesi ise önce onun bu kadar çok oynamasını normal olduğunu düşünür. Aradan günler geçse bile bir farklılık yoktur hatta aksine Kıtır'ın televizyon önünde geçirdiği vakit artar.

Kıtır her gün okuldan eve gelir gelmez mutfaktan bir cips ve kola alıp televizyonun önüne geçer ve yatana kadar atari oynarmış. Fakat çitir ise onun tam tersi olarak Kıtır'ın televizyon önünde geçirdiği her saatin aksine o saatlerini dolu dolu geçiriyormuş ve çitir kardeşi kıtırın bu haline dayanamamış ve bu durumu ailesine dile getirmiş ve ailesi ve çitir çitir kıtırı bir oyun oyun oynamak istemişler. Çitir çitir akşam kıtır eve gelince kıtırın yanına gitmiş ve demişki:

- Kıtır hatırlıyor musun geçen hafta bana topunu vermiştin'
- Eee yani saadete gel.

- Daha önce sokakta yürürken 119 TL'ye aldığın Premium Leagues topu almıştın, biz arkadaşlarımla o topla oynarken yan sokaktan çocuklar topu aldılar.

Dedikten sonra kıtır öfke ile haykırarak:

- Ben de senin en değerli şeyini de kırayım da gör.

Bunu dedikten sonra Kıtır Çıtırın odasına giderek onun oyuncak arabasını kırmış daha sonra ise kapısını çarparak odasına gitmiş. Bir sonraki gün Çıtır çıtır ile Kıtır okula giderlerken Çıtır çıtır Kıtırın topunu çalan çocuklarla karşılaştıklarını fark etmiş. Çocuklar Çıtıra dönüp:

- Biz pişman olduk "demişler.

Kıtır öfke ile üzerlerine atlamaya çalışmış ancak Çıtır çıtır Kıtır'ın çocukların üzerlerine saldırmalarını engellemiş. Kıtır çocukların yüzlerine bakınca onların pişman olduklarını anlamış. Daha sonra ise barışmışlar. Ahmet ve Çıtır çıtır eve gidince Kıtır annesinden, babasından ve kardeşi Çıtır'dan onları dinlemediği için özür dilemiş. Bir sonraki sabah kalkar kalkmaz okula gidince kıtır'ın ilk yaptığı iş kalbini kırdığı tüm arkadaşlarından özür di-

lemek olmuş ve bir daha ömrü boyunca kimseyi incitmemeye gayret göstermiş.

MINECRAFT'TA PAYLAŞMAK

Etraf her zamanki gibi etraf güzellikle donatılmıştı. Aniden başlangıç tepesinde bir oyuncu belirdi. Bu oyuncu ilk defa Minecraft oynuyordu. Adı standı"Stan2012".

-Vay be gerçekten oyunda dedikleri kadar varmış. Her şey kareden, ellerim bile.

Daha sonra bir tabela görmüş ve okumuş, tabelada, ' elementia sunucusuna hoş geldin, eğer oyunu daha önce oynamadıysan chest'den kitap al ve oku' yazıyordu. Stan sandıktan kitabı alıp okumaya başladı. Dereler bile karedendi, stan ayaklarını suya sokarak okumaya başladı. Bir blokluk krater içi kareden sularla kaplıydı. Stan'ın görünümü başlangıç kısaca stanin skiniydi, kitaba göre oyun varcode Prp kodundaydı yani ölünce tekrar canlanamıyordu. Stan kitabın yarısına geldiğinde biri geldi ve "merhaba ben oyuna yeni başladım adım kralcharlie_207 bana kısaca Charlie diyebilirsin."

- Merhaba benim adımda stan2012 bende oyuna yeni başladım kitabı birlikte okuyalım mı?

- Pekâlâ, bana uyar

Daha sonra Charlie chestden somon ekme buldu ve dedik

- Al belki acıkmışsındır bir somon ekme ister misin?

- Teşekkürler biraz acıkmıştım

- Bir tanede kılıç al duyduğuma göre geceleri canavarlar çıkıyormuş diyerek tahta bir kılıç uzattı.

Daha sonra stan dedi ki

- Bence sen toprak kaz bende odun bulayım daha sonra burada buluşup bir sığınak yapalım.

- Pekâlâ görüşürüz.

Ve ikisi de etrafa dağıldı

- Hmm acaba bu ağaç nasıl kesilir, üzerine vursam belki kesilir.

Ve ağaca vurup bıraktı ama olmadı. İçinden bir sürü kez vursam olur belki dedi bir sürü kez vurdu ama olmadı.

Daha sonra yere bir odun parçasının düş-

tüğünü gördü ve bunu devam ettirdi. Ardından buluşacakları yere gitti ve Charlie,

- Hadi yapalım dedi

Ardından kutu şeklinde bir ev yaptılar Charlie çok acıkmıştı artık ama Sten daha çok açtı Sten bir elma buldu ve Charlie'yi gördü çok aç gözüküyordu.

Daha sonra elmayı ortadan bölüm Charlie'ye verdi. Charlie çok mutlu oldu. Sonra Charlie dedi ki

- Peki, ama neden sen daha çok açtın niye bana daha çok elma verdin.

- Çünkü sen de bana aynısını yapmıştın. Aynı zamanda paylaşmak güzeldir.

M. Asaf TÛTÛNCÛ

ARKADAŞ SEVGİSİ

Günlerden bir gün, okulda oyun oynarken Talha yanımıza geldi.

- Ben de sizinle oynayabilir miyim? Dedi.

Biz saklanbaç oynuyorduk. Onun da oynayabileceğini söyledik. Talha ebe olmuştu, bizleri bulmaya çalışıyor, bulduklarını sobeliyordu. Arkadaşlardan sadece Ömer'i

bulamıyor ve sobeliyemiyordu. Talha Ömeri bulamadığı için iyice kızmaya başladı. Aynı zamanda Ömer de kendisini bulamayan Talha ile dalga geçiyordu. Talha okula bu sene gelmişti. Ömer ile Talha bir türlü arkadaş olamıyordu. Artık oyunlarda yarışıp birbirlerinin kalbini kırar oldular. Oyunların asıl amacının eğlenmek olduğunu unuttular. Bir gün Talha ile Ömer yine oyunda yarışırken, birbirlerine çarpıştılar ve ikisi de yere düştü. Biz onları hemen revire götürdük. Çok şükür ikisine de bir şey olmamıştı.

Artık birirlerine alıştılar ve bir daha asla oyunların asıl amacının eğlenmek olduğunu unutmadılar. Sınıfta arkadaşlık konusunda arkadaşlarına iyi örnek oldular.

CANIM ÖĞRETMENİM

Günlerden bir gün Ahmet tenfüste arkadaşlarıyla kavga etmiş. Öğretmeni, onu görünce ona çok kızmış. Ahmet aynı zamanda dersleri dinlemiyor ve ödevlerini eksik yapıyormuş. Öğretmeni Ahmet'in annesini bir çok kez uyarmış, ama Ahmet'in ödev yapma alışkanlıklarında hiç bir değişiklik yokmuş.

Bir gün Ahmet yine derste konuşurken, öğretmeni onunla ciddi bir konuşma yapmış. Bunun üzerine Ahmet çok utanmış. O gece Ahmet öğretmenin için çok yorulduğunu, kendisinin öğretmenini dinlemeyerek onu daha fazla yorduğunu anlamış. Okulda dersi dinleyeceğine ve arkadaşlarıyla kavga etmeyeceğine kendi kendine söz vermiş. Sabahleyin okulda Ahmet davranışlarıyla öğretmenin hoşuna gitmiş. Ahmet'in öğretmeni, sanki eski Ahmet gitmiş de yerine başka biri gelmiş gibi hissetmiş. Aslında öğretmenin fikri bu günün sonunda Ahmet'in annesini arayıp yine Ahmet'in olumsuz davranışlarını anlatmakmış. Fakat öğretmeni Ahmet'i bugün çok sevmiş ve aramaktan

vazgeçmiş. Ertesi gün öğretmeni Ahmet'in ödevinde eksiklik olmayacağını düşünerek ödevleri kontrol etmiş. Fakat Ahmet'in ödevi yine eksikmiş. Öğretmeni buna çok şaşırılmış. Ahmet'in öğretmeni bu durumdan dolayı Ahmet'in annesini aramış ve bu konuyu ona anlatmış. Ahmet'in annesi bu durumu Ahmet ile konuşmuş.

Ahmet bu yanlışı da anlamış ve bir daha asla arkadaşlarıyla kavga etmemiş, ödevlerini eksiksiz yapmış ve dersleri can kulağı ile dinlemiş.

Naz ARICI

AYSUN ÖĞRETMENİM

3. sınıfa yeni başlamıştım. Her yerimi bir heyecan kaplamıştı. Yeni tanıştığımız Aysun öğretmenimiz daha ilk günden etkinlikler yapmaya başladı. İlk gün yeni bir ders olan fen bilimleri dersine alışmamız için bir elektrik küresi getirmişti. Çok güzel bir seneye başlamıştım.

Aysun öğretmen diğer öğretmenlerimden daha değişikti. Şimdi değişik diyorum ama iyi anlamda değişikti. Mesela bize oynattığı bir oyunu anlatayım. Bizim koridorun oraya seksek biçiminde çarpma işlemi ile ilgili çıkartmalar yapıştırmıştı. Arada sırada derslerde koridora çıkarıyor, oyunlar oynatıyordu. Ayrıca çok da espiriliydi. Bir gün babam araba bakmaya gitmişti. Eve geldiğinde elindeki danışman kartında "Aysun Şahin" yazıyordu. Bizim öğretmenimizin de adı "Aysun Şahin" idi. Gerçekten soy adları aynıydı. Ertesi gün okula gittiğimde öğretmenime gösterince öğretmenim:

- Okul çıkışında ayrıca orada da çalışıyorum, dedi gülerek.

Yani çok şakacı bir öğretmenimiz var diyebilirim. Şimdi konumuza dönelim. Ne diyordum, şimdi hatırladım Aysun öğretmenden bahsediyordum değil mi? Sömestr tatiline girerken herkes güzel kıyafetler giymişti, öğretmenimiz bizi sınıfa alınca şok olduk. Öyle güzeldi ki her yer, güzel güzel süslenmiş, yerlerde simli süslemeler vardı. Öğretmenimizin bu yaptığı hepimizin çok hoşuna gitmişti. Sömestr boyunca tabi ki de öğretmenimizi

ve arkadaşlarımızı özlemiştik ama sömestr 15 gün değil de 15 saat gibiydi. Çok kısa sürdü. Şimdi laf yine bir yere gidecek diye fazla uzatmıyorum. Neyse, ayrıca Aysun öğretmenimiz deneylerle de öğretiyordu. Örneğin bir gün nişasta ile yapılan değişik bir sıvıyı bir tepsinin içine döküp getirmişti. Elinle sıkınca katı oluyor ve 2-3 saniye sonra tekrar sıvı oluyordu. Çok ilginç değil mi? Biliyorsunuz ki öğrenci olan herkes kitap okumayı sever, ama bizim sınıf bir başka seviyordu. Bunun sebebi ne sizce? Doğru bildiniz, Aysun öğretmenimiz yine sevdirdi kitap okumayı. Nasıl yaptı anlatayım hemen. Aysun öğretmen herkesin dolabına "Kitap Okuma Çizelgesi" yapıştırdı. Her ayın sonunda sayfa sayılarını topluyor 1., 2. ve 3. 'yü belirliyorduk. Bu bizim sınıfın erkeklerini iyice gaza getirdi hem de öyle böyle değil. Teneffüse çıkmayıp kitap okuyorlardı.

Senenin sonunda 1. dönemin sonundan daha güzel bir sınıf vardı. Ve beklenen an geldi. Aysun öğretmen seneye de bizimle mi? Aysun öğretmen önce "yokum" dedi ama sonra gülerek "varım" dedi. Ben size demiştim, Aysun öğretmen gerçekten de çok şakacı. Şu an Aysun öğretmenim ile 4. Sınıfa

gidiyorum. Eminim daha sene sonuna gelmeden yeni öğrenciler de benimle aynı düşünecek. Çünkü Aysun öğretmen kendisini herkese sevdirten bir öğretmen. Ben öğretmenimi çok seviyorum.

BEREN VE CEREN

Bir yaz günüydü. Okullar tatile girmişti. Beren ve Ceren ne yapacaklarını bilmiyordu. Bütün gün tablet, bilgisayar, telefon ve televizyonun başından kalkmıyorlardı. Günlerden bir gün anneleri:

- Arkadaşlarınız gibi dışarıda oynamalısınız, dedi. Ceren oflayarak:

- Ben dışarıya çıkmak istemiyorum. Hem tablette oynuyoruz. Ne gerek var ki? dedi. Ama Beren aynı fikirde değildi.

- Olur annecim. Yarın hemen okuldan arkadaşım olan Merve ile buluşabilirim, dedi. Anneleri çok sevindi ve şöyle söyledi:

- Kızım senin tabletini bir süreliğine kaldıralım o zaman, dedi. Beren kabul etmiş. Ceren ise içinden "Dışarıda oynayacağıma telefonda oynarım daha iyi." Dedi. Ertesi sabah babaları Mehmet Bey Beren'i Merve ile birlikte parka bıraktı. Ceren ise her sabah olduğu gibi erkenden kalkmış bilgisayarda oynuyormuş. Ama bu fazla sürmedi. İkizi Beren eğlenirken gördüğünde içi içini yiğiyordu. Fakat dün annesine o sözleri söylediği için utanıyordu. Sonra kendini topladı ve annesine

"Annecim ben de Beren gibi dışarı çıkmak istiyorum." Dedi. Annesi şaşırarak:

- Olur kızım, dedi.

O hafta boyunca ikiz kardeşler internet kelimesini hafızalarından silip yeni ve daha güzel bir hayata başlamış gibi oldular. Cumartesi günü yazlıkları Tekirdağ'a gittiler. İstanbul'dan Tekirdağ'a bir buçuk saat boyunca araba ile gittiler. Vardıklarında onları babaanne ve dedeleri karşıladı. Onlar ile beraber bahçe ektiler, salıncak yaptılar, yüzdüler ve güzel vakit geçirdiler. Sonra Antalya'da bir otele gittiler. Bütün gün havuza giriyor ve oyunlar oynuyorlardı.

Evlerine döndüklerinde anneleri canı acıyor gibi oluyordu. 2 ay çok kısa sürdü. Anne ve babaları sanki bir şey saklıyordu. Okulun ilk haftası babaları kızları okuldan alıp hastaneye götürdü. 1 saat sonra tüm akrabaları oradaydı. Babaları gülerек geldi. Elindeki yorganın altında kıpırdayan bir şey vardı. Kızlar merakla sormuş "Baba elindeki şey ne?" Diye. Babaları tebessümle "Yeni erkek kardeşiniz. İsmi ne olsun?" Deyince kızlar biraz düşünüp "Eren" diye bağırıldılar. Şimdi 2 heyecan bir arada. Yeni 4. Sınıf ve yeni kardeşleri Eren ile bir macera...

Rümeysa ÖZDEMİR

ARKADAŞLIK VE SEVGİ

Günlerden cumaydı saat 7:00 hemen yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkamaya gittim. Annem kahvaltıyı hazırlamıştı ben hemen kahvaltımı yapıp, okul formamı giyip, dişlerimi fırçalamayı unutmadım.

Servisimi kaçırmamak için aşağıya indim, neyse ki okula geldim, derse geç kalmamış-

tım. Aslında her gün geç kalıyordum ama bu sefer geç kalmadığım için çok mutluydum. Ders başlamıştı, ilk dersimiz Aysun öğretmenimizin dersi türkçe dersiydi. Kitap dağıtma görevlisi ben, Erva ve Metin efe idi. Neyse ben size biraz dersten, dersimizin konusundan bahsedeyim; arkadaşlık ve sevgi. Türkçe dersini bu yüzden çok seviyorum çünkü konuları çok güzel oluyor. Dersimiz bitti ve zil çaldı arkadaşım bahçeye çıktık oynarken arkadaşım düştü ve dizi çok acıdı. Ben arkadaşımın koluna girdim ve revire gittik. Hemşire pansuman yapınca arkadaşım biraz rahatladı. Arkadaşım adına çok üzüldüm.

Zil çalınca derse girdik. Aklım arkadaşım da kaldı. Acaba canı acıyor mu diye düşünüyordum. Çünkü arkadaşımı çok seviyor ona yardımcı olduğum için çok mutluydum. Arkadaşlık böyle günde beraber olmaktır sizde arkadaşlarınızı sevin ve onları kötülükten koruyun.

PAYLAŞMAK

Bugün okula geç gideceğim. Neden mi? diye sorarsanız alerji oldum. Çok çikolata yediğim için oldu. Aslında benim küçüklüğümden beri alerjim var. Ama ben yine de yiyorum. Ne yapıyım, tadı çok güzel, bence çikolatayı sevmeyen yoktur.

Doktordan geldikten sonra okula gittim. Ders Aysun öğretmenimindi. Teneffüsten sonra ders zili çaldı, herkes sınıfa girdi, öğretmenimiz de bizim arkamızdan sınıfa girdi. Derse başladık, bizim sınıfta eşyalarını paylaşmayan bir arkadaşımız vardı. Kalemtraşı kaybolmuştu. Benim yanıma gelip kalemtraş istedi, ben de kalemtraşımı verdim. O bana eşyasını vermese bile ben verdim. Çünkü Allah cömert insanları sever. Neyse ben arkadaşıma kalemtraş verir vermez zil çaldı. Arkadaşım teneffüste benim yanıma gelip dedi ki:

- Ben aslında sana çok cimrilik yapmıştım, bunun için senden özür dilerim, dedi.

Özrünü kabul ettim. Artık arkadaşım her bir eşyasını bizimle paylaşıyordu. Arkadaşımızı paylaşmayı öğrenmesi bizi çok mutlu etti.

Süleyman Z. KARANFİL

YENİ ARKADAŞIM

Selim 4.sınıf öğrencisiydi. Günlerden bir gün Selim okula giderken yolda onun yaşlarında bir çocuk gördü. Yüzü çok hüznüydü. Selim'in dikkatini çekmişti. Onu takip etmeye başlamıştı. Vardıklarında aynı okula gittiklerini gördü. Zil çaldı ve derslerine girdiler.

Öğretmenim sınıfımıza yeni bir öğrenci-

nin katıldığını söyledi. Arkaya baktığında ise o çocuğu gördü. Öğretmenim, onu çağırıp bizimle tanıştırdı. Adı ise Mert'ti. Son tenefüste onun yanına gittim. Elimde iki tane gofret vardı. Birini ona uzattım, babamın aldığını söyledim. Gözleri yaşardı.' Neden?' Diye sorunca babasının öldüğünü annesi ve kardeşiyle yaşadığını söyledi. Okul çıkışı beraber yürüyerek eve döndüler. Evleri de birbirine çok yakındı.

Selim ödevlerini bitirdikten sonra dışarı oyun oynamaya çıktı. Oyun oynarken Mert'i gördü. Selim hemen Mert'in yanına gitti ve onu arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hep beraber saklambaç oynadılar. Mert çok mutlu görünüyordu. Mert'in yüzündeki tebessüm beni de çok mutlu etmişti. İkimizde evlerimize döndük ve ben eve gidince hemen babama sarıldım.

SÜPRİZ DOĞUM GÜNÜ

Kerem bu sabah oldukça erken uyanmıştı. Normalde hiç bu kadar erken uyanmaz, öğlene kadar uyurdu. Tabii okul zamanları hariç. Gelelim bugüne, Kerem'in erken kalkmasının en büyük sebebi bugün onun doğum günü olmasıydı. Bir haftadır bugünün hayalini kuruyordu.

Her yıl evlerinde büyük bir kutlama yapılırdı. Bu yıl da öyle olmasını ümit ediyordu fakat uyandığında evde hiçbir hazırlık yapılmadığını görünce şaşırıldı. Bir an geçen yıl ki doğum gününün ne kadar güzel geçtiğini düşündü. Bir sürpriz hazırlanmıştır diye hemen arka bahçeye koştu ama kimseler yoktu. Herkesi saklanmış sandı önce ve bahçeyi turladı ama kimseyi göremeyince eve tekrar girmeye karar verdi. Tam kapıdan giriyordu ki üzerine bir şeyler geldi ve herkes bir anda doğum günü şarkısı söylemeye başladı. Önünde kocaman bir pasta onu bekliyordu. Annesi pastayı keserken Kerem de ona gelen hediye paketlerini açmaya başladı. Kuzeni ona çok istediği pateni almıştı. Arkadaşla-

rından Selim ise bilgisayar oyunu almıştı. En son sıra babasının aldığı hediyeyi açmaya gelmişti. İlk başta korktu çünkü büyük bir kutunun üzerinde delikler vardı ve arada sırada kutunun hareket ettiğini gördü. Kutuyu açınca kutudan çıkan sevimli köpek üzerine atladı ve yüzünü yalamaya başladı. Kerem hep bir köpek sahibi olmayı istiyordu. Babasına sarıldı ve annesinin getirdiği pastadan yemeğe başladı.

Kerem, ilerleyen günlerde köpeği ile daha çok yakınlaştı. Her gün onu gezdirmeye çıkardı. Bazen topla oynadılar bazen ise yakalamaca. Bu doğum günü Kerem'in geçirdiği en güzel doğum günüydü.

Zelal TARI

ALİ' NİN GÜNÜ

Sabah olmuştu ve Ali uyanmıştı. Daha sonra kahvaltısını yapıp okula gitti. Ali okulda, eski okul arkadaşı Mine'yi gördü. Ali bu duruma çok sevindi. Ali ile Mine bahçede karşılaşınca, Ali:

- Mine iyi ki bu okula gelmişsin, seni gördüğüme çok sevindim.

- Ben de Ali, seni ve diğer arkadaşlarımı gördüğüme çok mutlu oldum.

- Okulda koşu yarışı olacak ve o yarışa bende katılacağım, bundan dolayı çok mutluyum.

-Sen önceden oynarken de çok iyi koşardın, bence yarışmada da birinci olabilirsin.

Sonra iki arkadaş, diğer arkadaşlarının yanına gitmişler. Sohbet edip oyun oynamışlar ve hepsi yeniden bir arada olduğu için ne kadar mutlu olduklarını dile getirmişler.

ZEHRA'NIN YALANI

Bir Pazar akşamıydı. Zehra bütün hafta sonu oyunlar oynamış, dışarda gezmiş ve ödevlerini yapmayı unutmuştu.

Pazartesi oldu ve Zehra okula gitti. Öğretmen tek tek ödevleri kontrol ediyordu. Sıra Zehra'ya gelmişti. Zehra öğretmeninden çekindiği için hasta olduğunu ve bundan dolayı ödevini yapamadığını söyledi. Öğretmeni hasta olduğu için Zehra'ya 'Geçmiş olsun' dedi ve yanından ayrıldı. Daha sonra Zehra öğretmenine yalan söylediği için çok üzüldü, utandı ve pişman oldu.

Zehra gerçeği öğretmenine söylemek için öğretmeninin yanına gitti. Öğretmenine tüm gerçeği anlattı. Öğretmeni Zehra'yı bu dürüst hareketinden dolayı affetti ve dürüstlüğü her şeyden çok daha değerli olduğunu söyleyip Zehra'ya sarıldı.

Zeynep ATAŞ

ARKADAŞLIĞIN ÖNEMİ

Umut iyi bir çocuktur. Yardımseverdi, dürüstü, paylaşımcıydı bu yüzden insanın isteyebileceği en iyi arkadaştı. Bir kişi dışında herkes onu çok sevdi.

Sevmeyen kişi Yusuf'tu. Yusuf ise Umut'un tam tersi paylaşmayan, yardımlaşmayan ve yalancı bir çocuktur. Kimse onu sevmezdi. Ve

arkadaşı da yoktu. Umut ve Yusuf okula yürüyerek giderlerdi. Hep yolda karşılaşırlardı. Umut Yusuf'a sıcak davranıyor ancak Yusuf ise cevap bile vermiyordu. Umut, Yusuf'la arkadaş olmak istiyordu ama Yusuf bunu istemiyordu. Bir ay böyle soğuk bir şekilde geçti. Umut arkadaş olmaya çalışsa da Yusuf gittikçe uzaklaşıyordu. Bir gün Umut futbol oynarken düşüp ayağını burktu. Yusuf tam o sırada oradan geçiyordu. Umut yarım istemek Yusuf'a seslendi için ancak Yusuf duymamazlıktan geldi ve yardım etmedi.

Günün birinde Yusuf' da aynı duruma düştü ama Umut, Yusuf gibi davranmayıp Yusuf'a yardım etti ve o an ikisi de yardımlaşmanın önemini büyük ölçüde anlamışlardı.

NİNENİN KİTABI

Günün birinde kasabada bir nine vardı. Herkes onu çok sever öz ninesi gibi görürdü. Şefkat dolu bu nine, bir o kadar da hikayelerle doluydu. Ninenin 5 tane çocuğu vardı hepsini de çok severdi. Artık nine yaşlanmış çocukları yetişkin olup kendi hayatlarını yaşamaya gitmişlerdi.

Ninenin yanında sadece bir kızı ve iki küçük torunu kalmıştı. Nine 99 yaşına bastığında artık görememeye ve duyamamaya başladı. Nine bir kitap yazmaya karar verdi. Daktilonun başına geçti ve günlerce yazmaya başladı. Sonunda kitabını bitirdi ve yayımlamak için yayınevine gitti. Yayınevi ile anlaştıktan sonra nine evine dönmüş. Birkaç gün sonra yayınevinden nineye kitap sayesinde bir miktar para gelmiş. Nine bu parayla torunlarının ihtiyaçlarını karşılamış ve kendisi artık bakamadığından dolayı bir bakıcı tutmuş. Uzun bir süre sonra nine 100 yaşına bastığında yataktan kalkamaz olmuş. Bir gün kapı çalmış. Gelen yayınevindeki adammış. Elinde nineni yazdığı kitap varmış. Kitabı ni-

neye verince nine kitaba sımsıkı sarılmış ve hayata gözlerini yummuş. Birkaç gün sonra kızı ninenin yazdığı kitabı incelemiş ama o da ne? Bütün sayfalar bomboş.

Kızı bu durumu adama anlatmış, adam ise şöyle cevap vermiş; "Ninenin gözü görmediği için mürekkebin bittiğini fark etmemiş." Sonra kız; "Peki ya para?" demiş. Adam ise; "Kendi arabamı satıp parasını size verdim." demiş. Kız adamın anlattıklarına çok şaşırılmış, bunların hepsinin nineyi mutlu etmek için yapıldığını anlayınca aynı zamanda sevinmiş.

YENİD
OKUL

4/C

USTA KALEMLERDEN HİKÂYELER-2

DÖĞÜ
LLARI

Halis USTA

4/C SINIF ÖĞRETMENİ

HATIRALARDAN BİR SAYFA

Yıl 1975...Mart ayının son günleri... Giresun'un Tirebolu ilçesinin Güragaç Köyünde 4. ve 5. sınıf öğrencilerinden oluşan 60 kişilik sınıfımda neşe ve huzur içinde geçen bir günün zilin çalmasıyla bitirdik. Çocuklar yüzlerindeki masumiyete eşlik eden sıcacık ve içten bir "İyi akşamlar öğretmenim," sözüyle birer birer kapıdan çıkıp evlerinin yollarını tuttular. Ben de sınıf defterini düzenlerken arka sıralardan birinde hâlâ bir öğrencimin oturduğunu fark ettim.

Bu; zayıf, çelimsiz fakat zor sorularda sürekli parmak kaldıran sevimli öğrencim Fatma'ydı. Ona yaklaşım şefkat dolu bir sesle:

- Kızım arkadaşların gitti, sen çantanı dahi toplamamışsın, dedim. Fatma başı öne eğik, sesi titreyerek:

- Öğretmenim, deyip yutkundu. Sonra "öğretmenim" sözünü üç kez daha tekrarladi.

Ona doğru biraz daha yaklaşım sırasının hizasına eğildiğimde gözlerinden yaşlar süzül-

düğünü gördüm ve:

- Benim akıllı ve hassas kızım ne oldu? Anlat bana deyince,

- Öğretmenim, babam, babam beni bu seneden sonra okula göndermeyecek, dedi.

Bir an duraksadım. Aklıma, o gün Sosyal Bilgiler dersindeki "Büyüyünce hangi mesleği yapmak istiyorsunuz sorusuna, "hemşire olmak istiyorum" diyen Fatma geldi. Zavallı çocuk benden yardım istemek için beklemişti ve benim bu sorunu çözeceğime inanıyordu.

- Olur mu öyle şey? Ben babanla konuşurum. Sen üzülme. Okuyacaksın ve inşallah hemşire olacaksın, haydi toparlan artık, ben babanla konuşup onu ikna edeceğim dedim.

Fatma, yavaş yavaş çantasını hazırladı. Sınıftan çıkacağı sırada yağmurdan sonra güneşin çıkmasını andıran yaşlı gözlerindeki umut dolu bakışlarla "Babamla konuşacaksınız öğretmenim değil mi?" deyip sınıftan çıktı.

Öğrencimin son sözleri kulaklarımda çınlıyor, bir an önce babası ile konuşmak istiyordum. Akşam üstü, köyün erkeklerinin bir araya toplanıp sohbet ettiği mekan olan köy kahvesine gittim. Fatma'nın babası Kara Memed bir masada tek başına oturuyordu. Kara Memed hoş sohbetli ve saygılı bir insandı. Selam verip yanına oturdum. Çaylarımızı yudumlarırken konuyu kendisine açtım. Kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanarak:

- Hocam, sen durumumuzu bilmezsin. Evde Fatma'dan küçük dört tane çocuk, ahırda mallar, yayla, cenik, bağ, bahçe... Çok şükür Fatma büyüdü. İmdadımıza yetişti, sözlerini sıralayınca işimin çok zor olduğunu anladım. Ona çocuğun hakkını gasp edemeyeceğini, yarın çektiği her sıkıntıda babasını sorumlu tutacağını, Yüce Allah'ın kadın ve erkek ilim yapmanın herkese farz kıldığını ve daha birçok sözü sıraladım fakat onu ikna edemedim. Sonraki günlerde Fatma'yı her gördüğümde onun karşısında kendimi ezilmiş ve görevini yapamamış olarak hissediyordum. Bir gün dayanamayıp kendimden emin ve kararlı bir şekilde Fatma'ya:

- Annene ve babana söyle, bu akşam size ziyarete geleceğim dediğimde gözleri ıslık ıslık parlayarak:

- Bekleriz öğretmenim" sözünü bir çırpıda söylemesi içine umudu, çaresizliği ve anlattığı daha nice güzel kelimeleri sığdırmaması beni daha da cesaretlendirmişti.

O gece Fatma ve ailesi beni güzelce ağırladı. Sözü döndürüp dolaştırıp kız çocuklarının mutlaka okuması gerektiğiyle ilgili örnekler getiriyordum. Babası ne yapmak istediğimi çok iyi anlıyor ancak beni kırmamak için konuyu kibarca kapatmayı tercih ediyordu. Bütün gücümle rakibini tuş ettirmeye çalışan bir güreşçi edasıyla mücadeleye devam ediyor, her defasında sesimin daha da kararlı bir şekilde yükseldiğini fark ediyordum. Fatma'nın annesi sonunda bu duruma dayanamayıp anelik içgüdü ve merhametiyle:

- Tamam hocam. Ben her türlü cefayı çekmeye razıyım. Onun da benim gibi çile çekmesini istemiyorum. Sen bize yardımcı olup yol göster, demesi tüm sıkıntı ve yorgunluğumu üzerimden almıştı. Kara Memed hanımı-

na dönüp sert bir şekilde:

- İyi düşün, yarın bana şöyleydi böyleydi diye söylenme! dediyse de ben teşekkür edip "Allah yardımcınız olacaktır" sözleriyle onları teselli edip huzur içinde evlerinden ayrıldım.

Ertesi gün Fatma ilk teneffüste yanıma gelip minnet dolu ıslık ıslık bakışlarıyla teşekkür ediyordu.

O yıl sonu kendi köyüme atandım. Aradan 7 yıl kadar geçmişti. Bir gün teneffüste öğretmenler odasında otururken, müdür odası ve öğretmenler odası bir arada, telefon çaldı. Okul müdürümüz, aynı zamanda ilköğretmenim, telefona cevap verdi.

Kısa bir konuşmadan sonra telefonun bana olduğunu söyleyerek ahizeyi uzattı. Telefonun öbür ucunda titrek ve heyecan dolu genç bir bayan sesi:

- Öğretmenim, ben Güragaç köyünden öğrencin Fatma, deyince bir an duraksadım.

- Hatırlayamadım, dedim. Babamı ikna edip okumama vesile olmuşsunuz, sözleri beni bir anda geçmişe götürdü. Telefondaki sesin sahibi, konuşmasına devam ediyordu:

- Ben hemşire oldum. Eşim de öğretmen. Rize'de görev yapıyoruz. Öğretmenim, eşimle birlikte sizi ziyaret etmek istiyoruz, dedi.

Kendileri ile o hafta sonu Giresun'un Espiye ilçesinde görüşmek nasip oldu. Fatma ve eşim bana ellerinden gelen saygı ve sevgiyi gösterdiler. Karşılıklı iyi dilek ve dualarla ayrıldık.

Aradan 43 yıl geçti. Ben hâlâ görevime atandığım ilk yıldaki duygularla, bu kutsal mesleğin bir neferi olmaktan gurur duyuyorum. İşte biz öğretmenler güzel hatıralarıyla, eserleriyle hoşnut ve teselli olurlar. Ne mutlu arkasında güzel eserler, hatıralarla anılan öğretmenlere... Ne mutlu hayatında güzel izleri olan öğretmenlerini unutmayan öğrencilere...

Abdullah KAŞKARİY

BAHÇEDEKİ MEYVELER

Okullar tatil olunca memleketime gideceğim için çok sevinçliyim. Yolculuk sabahı heyecanla hazırlık yaptık. Arabamızla hava limanına geldik. Birkaç saat sonra uçak yolculuğumuz başladı.

Beş saatlik uçak yolculuğundan sonra Özbekistan'ın başkenti Taşkent'e vardık.

Vardığımızda akşam vakti idi. Annemler evi düzenlerken yorulmuş olacağım ki erken uykuya daldım. Ertesi gün öğle vaktine doğru anne annemlere gittik. Orada amcamlarda vardı. Birlikte biraz uzaktaki meyve bahçesine gitmeğe karar verdik.

Meyve bahçesinde çeşit çeşit meyveleri dallarda görünce çok güzel bir seyir yaşadık. Ben elma ve armut ağaçlarının altındayım. Ağaçta amcam ve ağabeyim sepete meyve toplayıp koyuyor ve aşağıya doğru indiriyor. Ben sepetten onları alıp daha büyük bir kaba koyuyorum. Bütün bunları zevkle yapıyorum.

O gün bahçede güzel bir çimenlik alanda getirdiğimiz yemeklerden yedik. Biraz oyun oynadık. Bahçenin güzel meyvelerinden alarak eve döndük. Meyve ağaçları yetiştirmenin çok güzel bir uğraş olduğunu anladım.

UÇURTMA SERÜVENİ

Her çocuk ilkbaharda uçurtma uçurmayı çok sever. Musab'ın annesi o ilkbahar Musab'a bir uçurtma alır.

Anne eve gelince Musab'a:

- Oğlum sana uçurtma aldım. Gel bakalım beğenecek misin? Musab:

- Geldim anne. Bu uçurtma çok güzel. Annesi:

-Dışarıda hava çok güzel. İstersen git biraz uçurtmanı uçur, dedi. Musab

uçurtmayı alır almaz soluğu dışarıda alır. Uçurtma yükseldikçe heyecanı artıyor ve uçurtmanın çektiği tarafa doğru gittiğinin farkında bile olmuyordu. Bir süre sonra Musab etrafına baktığında nerede olduğunu bilemedi. Öylece oturup burası neresi diye düşünürken yorgunluktan uyuya kalır. Bu sırada annesi evde ev işleri ile uğraşıyordu.

Çocuğunu işe daldığı için o anlarda unuttur. Musabın uyuduğu yerden geçen bir adam

Musab'ın amcasının arkadaşı imiş. Musab'ı tanır ve Onu amcasına getirir.

Amcası Musab'ı alıp evine götürür. Evin kapısına geldiklerinde Musab hala uyuyordu. O sırada annesi de Musab'ı dışarıda arıyordu. Evin kapısında duran bir arabadan inen amcasının kucağında Musab'ı görünce bir anlık baygınlık geçirdi.

Musab annesinin kucağında eve girerken uyandı.

Anneçğim ben çok korktum. Annesi:

- Çok şükür. Allah'ım seni korumuş. Sana bir şey olsa ben ne yapardım, dedi.

Bir daha çocuğunu tek başına dışarıya bırakmamaya karar verdi.

Ahmet OKTAY

KAYBOLAN KÖPEK

Mehmet 10 yaşında, 1 köpeği olan bir çocuktur. Mehmet her gün köpeği ile ilgilenirdi.

Bir gün Mehmet'in köpeği kaçıyorken Mehmet onu fark etti. Koştı, koştı ama onu yakalayamamıştı zaten iş işten geçmişti. Mehmet karakola, polise, her yere gitti. Her yolu denedi ama köpeği bulamadı. İşte

o anda gerçekten iş işten geçmişti. Mehmet bu olaya çok sıkılmıştı, çünkü köpeği yoktu. Mehmet normalde hep köpeği ile oynardı. Onunla vakit geçirirdi ama o şimdi yoktu. Mehmet buna çok üzülmüştü. Mehmet dışarı çıktı. Köpeğini ne olur, ne olmaz biraz daha aradı ama sonuç farksızdı. Köpeğini bulamıyordu.

Bir ay sonra;

Mehmet bir gün top oynuyordu. Topu bahçeden dışarı attı. Akşam üzereydi. Sonra çalılıkların arasından bir köpeğin kaçtığını gördü. Biraz peşinde koştuktan sonra Mehmet kovaladıkları köpeğin onun kayıp köpeği olduğunu gördü. Ona seslenince sesini tanımış olacak ki köpek durdu, geri döndü, Mehmet'e doğru koştu. Mehmet ona sarıldı. Eski hatıraları aklına gelince gözlerinden yaş damladı. Farkına varmadan gün epey kararıştı. Sonra Mehmet köpeği ile beraber sevinç ve mutluluk içinde evine döndüler.

ZAMANDA YOLCULUK

Ali'nin bir saati vardı ama bu saat normal saatlerden farklıydı. Bu saat zamanda ileriye gidebiliyordu ama Ali bunu bilmiyordu. Bir gün Ali yatarken saatini kurcalamıştı.

Bu zamana kadar hiç basmadığı bir düğme vardı. Ali buna bastı ve sonrasında zamanlar arası bir portal gördü. Bu portaldan geçen kişi 20 yıl sonraki halini görebiliyordu. Ali portala doğru gitti ve portala girdi. Sonra gelecekteki kendini görünce bir çığlık attı:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Ali'nin gelecekteki hali Ali'nin bağırmasını anlayışla karşıladı.

- Sakin ol Ali sakin ol korkacak bir şey yok.

Ali:

- Hey! Sen de kimsin?

- Adımı nereden biliyorsun? Gelecekte Ali:

- Ben senim. Ali:

- Nasıl yani? Gelecekteki Ali:

- Seni saatinden çıkan bir portal var sen o portal a girmişsin ve 20 yıl sonraki halini, yani beni gördün anlıyor musun? Ali:

- Peki ben geriye nasıl döneceğim? Gelecekteki Ali (GA):

-24 saat boyunca saatini çıkarma o zaman

yeni bir portal açılacak ve sen oradan geçeceksin, işte bu kadar. Ali:

- Peki ben burada ne yapacağım? GA:

- Beraber vakit geçirebiliriz, ha ne dersin?

Ali:

- Olur.

Ali ile GA birkaç saat oyalanır, gezer- tozar.

Ali:

- Ne kadar kaldı? GA:

- Saatine bakar mısınız? Ali:

- Son 11 saat, uyuyabilir miyim? GA:

- Hayır, uyanık kalmak zorundasın yoksa hep gelecekte kalacaksın. Ali.

- Tamam.

Sonra Ali aniden uyandı. Düşündü, ona daha fazla soru sormak isterdi. Keşke saatinin böyle bir gücü olsaydı. İsteddiği olayları değiştirebilir hatta belki de her şeyi öğrenebileceği için önemli biri haline gelebilirdi. Ama belki de tarihi değiştirmek çok kötü sonuçlara ulaşabilirdi. Annesi:

- Hadi gel yavrum. Okula geç kalacaksın. Ali tamam dedi ve yola koyuldu. Yolda hep bu rüyayı düşündü.

Ayşe HAFIZOĞLU

TÜRKÇE KONUŞUYORUM ARTIK

2014'ün Ekim ayının bir gününde ailecek Dubai'den İstanbul'a taşındık. İstanbul' da Başakşehir'e yerleştik.

Babam bizden bir hafta önce geldiği için evimize yerleşmek kolay oldu.. Buraya taşındığımız için hem heyecanlıydım hem de Dubai'deki arkadaşarımdan ayrıldığı için

üzgündüm. Evimizin karşısındaki okulu, te-neffüste bahçede oynayan çocukları camdan izliyordum. Beni camdan dışarı bakarken gö-ren annem merakla sordu:

- Ayşe, ne izliyorsun dışarıda ne var?

- Karşıdaki okula bakıyordum anne. Bende onlar gibi okula gidecek miyim?

- Evet, inşallah gideceksin kızım. Ama ön-celikle Türkçeyi öğrenmen gerekecek. Annem Türkçeyi öğrenmem gerektiğini söylüyordu. Ancak ben bunu yapabileceğimi düşünmüyordum. Nasıl öğrenecektim, Türk çocuklarla nasıl anlaşip oyunlar oynaya-caktım bilmi-yordum. Akşam babam eve gelince benim dalgın ve düşünceli olduğumu gördü.

- Hayırdır kızım ne oldu?

- Baba ben burayı hiç sevmedim hiç ar-kadaşım yok, okula da gitmiyorum. Babam, o gün bir kurs ile görüştüğünü, Türkçe öğren-meniz için ablan ve abilerinle oraya baş-laya-cağımızı, Türkçe öğrenmeye hazır olup olma-dığımızı sordu. Mutlulukla babama baktım ve sevinçle:

- Eveet! Hazırım tabii ki dedim. O akşam babamla Türkçe çalıştık. İşlerinden dolayı

Türkçeyi biraz öğrenmişti. Bana ilk öğrettiği kelime ise “tuz” olmuştu. Babamla çalışırken bir şey fark ettim. Aslında Türkçe de Arap dilinden çok fazla kelime varmış. Bunu öğrenince çok sevindim. Çünkü Türkçeyi öğrenmem daha da kolay olacaktı. Ertesi gün sabah erkenden kalktım. Annemle kırtasiyeye gidip kalem, defter gibi kurs- ta gerekli olacak bir şeyler aldık. Sonra ablam ve abimlerle kursa gittik. Kursta ilk günüm çok güzel geçti. Kursla birlikte Türkçe de öğrenebileceğim bir Arap okuluna gitmeye başladım. Artık birçok arkadaşım vardı. Türkçeyi biraz öğrendim ancak daha iyi olabilmem için Türk okuluna gitmem gerekiyordu. Üçüncü sınıfa Yenidoğru Okullarında başladım. Türkçeyi biraz biliyordum ama konuşmaya çekiniyordum. Kısa bir süre sonra Halis öğretmenim ve arkadaşlarımla okuluma alıştım. Şu an dördüncü sınıfta okuyorum. Türkçeyi çok iyi anlıyorum ve konuşabiliyorum. Başarılı bir öğrenciyim. Okulumu, öğretmenimi ve arkadaşlarımı çok seviyorum.

YAVRU TAVŞAN

Bir yaz günü Zehra ve Fatma parkta oyun oynuyorlardı. Okullar tatil olduğu için bahçe ve parklar çocuklarla doluydu. Zehra ve Fatma salıncağa bindiler, kaydırdan kaydılar ve tahterevallide oynadılar. Canları sıkılmıştı ve başka bir şeyler yapmak isti-yorlardı. Ne yapsak diye düşünürlerken, Zehra heyecanla:

- Buldum, piknik yapalım mı Fatma? Fatma:

- Evet, çok güzel olur. Zaten benimde karınım acıkmaya başladı.

- Tamam öyleyse hadi evlerimize gidelim ve annemizle birlikte yiyecek bir şeyler hazırlayalım, dedi Zehra.

- Hadi gidelim, 15 dakika sonra arka bahçede buluşuruz.

- Tamam, görüşürüz. İki arkadaş aceleyle evlerine gittiler. Sözleştikleri gibi 15 dakika sonra bahçede buluştular.

- Merhaba Fatma, neler hazırladın? - Merhaba Zehracığım. Ben patlamış mısır, bisküvi, elma ve havuç getirdim.

- Ben de poğaç, meyve suyu, çikolata ve yere sermek için örtü getirdim.

- Harika! Öyleyse hadi oturacak uygun bir yer bulalım.

Zehra ve Fatma bir süre sakin ve gölge olan bir yer aradılar. Parkın yanındaki yeşillik alanda bir ağacın altına oturmaya karar verdiler. Örtülerini serdiler. Çantalarındaki yiyecek ve içecekleri bir bir çıkarttılar. Zehra:

- Haydi artık piknik yapmaya başlayabiliriz. Fatma:

- Evet başlayalım, afiyet olsun. İki arkadaş yiyeceklerini yemeye başlamışlardı. Tam o sırada Fatma dikkatle bir yere baka kaldı. Gözlerini o taraftan alamıyordu.

- Zehra, benim gördüğümü sen de görüyor musun?

- Ne oldu neye bakıyorsun? - Şu çalılıkların arkasına baksana. Orada bir şey var. Zehra şaşkınlıkla Fatma'nın baktığı tarafa doğru baktı.

- Gözlerime inanamıyorum. Orada hareket eden beyaz bir şey var. - Evet, evet hadi gidip bir bakalım. Fatma ve Zehra meraklı bir şekilde çalılıklara doğru yürüdüler. Sessizce eğilip bir baktılar ki, bir de ne görsünler. Bembeyaz yavru bir tavşan. İki arkadaş yavaşça tavşana

yönelip kucaklarına aldılar. Yavru tavşan çok korkuyordu ve çok acıktığı her halinden belliydi. Fatma:

- Tavşancık çok acıkmış Zehracığım. Beni getirdiğim havuçlardan yedirmeyi denesek mi?

- Çok iyi olur Fatma. Hadi havuç yedirelim.

Havucun kokusunu alan tavşan hemen kendine geldi ve havucu afiyetle yedi. Çocuklar tavşanı çok sevmişlerdi. Eve götürüp onu beslemek, bakmak istiyorlardı. Tam bu sırada Zehra'nın ablası Sümeyye geldi. Fatma ve Zehra'nın yanındaki tavşanı gördü. Üçü birlikte tavşanı sevdiler. Zehra:

- Abla, biz Fatma ile bu tavşanı sahiplenmeye karar verdik. Sırayla evlerimize götürüp ona bakacağız. Fatma:

- Evet, bir gün sende bir gün bende kalır. Onun için bir yatak da yaparız. Çok güzel olur. Zehra:

- Ona havuç kabı ve oyuncak da yaparız. Sümeyye:

- Kızlar, siz neler diyorsunuz böyle? O henüz yavru bir tavşan. Onun doğal bir ortamda yaşayıp rahatça zıplayıp dolaşması gerekiyor.

Onu evde beslemek onun için hiç sağlıklı olmaz. Özgürlüğünü engellemiş oluruz. Fatma ve Zehra düşündüler ve Sümeyye'ye hak verdiler. Aslında tavşanı eve almak ona kötülük yapmak sayılırdı. Ama ayrılmak da istemiyorlardı ondan, çok sevmişlerdi. Tam bu sırada Sümeyye:

- İsterseniz tavşan için bahçemizde bir alan oluşturabiliriz. Hem burada besleriz hem de rahatça zıplayıp oynayabilir. İki arkadaş bu fikri çok beğendiler. Ailelerinden de yardım alarak tavşan için tellerle çevrili bir alan oluşturdular. Biraz yem ve su da koydular. Böylelikle tavşancık güvenle bu ortamda büyüdü. Fatma ve Zehra her gün tavşancığın yanına gidip, onu sevdiler.

Betül Zehra SARI

YALNIZ BAŞINA

Öğle saatlerinde ablamla yalnızdık. Evde yemek yoktu. Çok acıkmıştık. Dışarı da çıkmıyorduk. Kapımız kilitliydi. Annem üç günlüğüne bir yere gitmişti. Ablam bu durumdan çok şikayetçi idi. Bir ara ablam:

“Of, ya bu nasıl anneymiş, açlıktan ölüyorum” der demez kapı çalındı. Ayşe:

- Kim o, dedi. Dışarıdaki arkadaşı Suna ve Canan idi. Ayşe hemen kapının altından anahtarı uzattı. Ellerinde bir büyükçe bir paket vardı. Açtıklarında börek ve pastaların olduğunu görünce gözlerimiz açıldı. Pasta ve börekleri afiyetle yedik. Daha sonra Ayşe'nin ablasının odasında oyun oynamaya başladılar.

Bir ara kapıdan tıkırtılı sesler geliyordu. Kapının zorlandığını farkettilik. Ablam kapının gözünden bakınca, heyecanla dışarıda siyah giyimli acayip bir adamın olduğunu söyleyince hepimiz telaşa kapıldık. Ne yapacağımızı şaşırdık.

Tam o anda bina girişinden kapı zilimiz çaldı. Adam zil sesini duyunca kapıdan kayboldu. Asansörden çıkanın annem olduğunu görünce dünyalar bizim oldu. İçeri girer girmez annemize doyusya sarıldık. Olanları anlattık.

Annemiz sizi evde yalnız bırakmamın hata olduğunu anladım ve ikinci gün geri döndüm. Çok şükür Rabb'ime bir şey olmadan size kavuşturdum.

NEVŞEHİR'DE BİR GÜNÜM

Bugün çok heyecanlıyım. Çünkü üye olduğum gezi kulübüyle yeni bir ile daha gidecektik.

Sabah okuluma gittim. Öğretmenimiz:

- Yarın Nevşehir'e gideceğiz deyince çok sevindim. Akşam eve dönünce hemen çantamı hazırladım ve o akşam uyumaya erken gittim. Kulübe üye olan arkadaşım Zehra da oradaydı. Otobüste, Zehra ile yan yana oturduk. Bize uzun gelen bir yolcu-luktan sonra Kapadokya'ya vardık. Çantalarımızı yerleştirdikten sonra otobüsten indik.

Biraz dinlendikten sonra ilk ziyaret yerimiz Karanlık Kilise idi. Kilisenin içi fazla büyük olmamasına rağmen bakımlı, temiz ve göz alıcıydı. Biz Türklerden önce buralarda başka milletler de yaşadığını anlamıştım. Oradan Gülşehir'de bulunan Karavezir Camii ve külliyesini ziyarete gittik. Cami ve Külliye hakkında bilgiler aldık. İncelemelerde bulunduk. Bizden önceki insanların ne güzel eserler bıraktığı izlenimi aldım buradan. Bu ziyaretten sonra dinlenme ve küçük bir çevre gezisi yaptık. Sonra balon turunda çok heyecanlandım. Bir ara hiç bitmesin diye düşündüm içimden. Nevşehir'e gidip te Peri Bacalarını gezmek

olur mu? Tabi oradan Peri Bacalarını gezdik. Bir hayli yorulduğumu hissettim.

Önemli yerleri gezdikten sonra öğle vakti epey geçmiş, hepimiz acıkmıştık. Orada yöresel yemekler sunan bir restorana gittik. Nevşehir Yuvarlama ve Tava diye adlandırılan yemekleri iştahla yedik. Artık dönme vakti gelmişti. Otobüslerimize tekrar binip okulumuza oradan evimize döndük.

Gezmek hayatımıza renk katan zamanlar olmuş. Fırsat bulduğumda zamanımı gezmek, görmek, incelemekle ufkumu geliştirmek öncelikli tercihlerimden.

Ecrin Nur GÖKDEMİR

LEYLA'NIN DOĞUM GÜNÜ

İstanbul Fatih 'te 3 çocuklu bir ailenin ortanca kızı olan Leyla sabah uyandığında 11. yaş günü için hazırlıklara başladı. Her şeyin eksiksiz hazırlanmasını istiyordu.

Arkadaşlarına davetiye dağıtmak için yakındaki parka gitti. Parka geldiğinde arkadaşları kaydırağın önünde toplanmışlardı.

Leyla yanlarına yaklaştı.

-Nasılınız arkadaşlar, dedi? Arkadaşı Merve ona şöyle cevap verdi:

-Esmâ doğum günü için kendi davetiyelerini dağıtıyor. Leyla hemen:

- Hangi günmüş O'nun doğum günü, diye sordu? Merve:

- Cumartesi diye cevap verdi. Leyla şaşkınlığını gizleyemedi. Esmâ'ya döndü:

- Canım arkadaşım benim de doğum günüm Cumartesi dedi. Esmâ, Leyla'ya:

- Hayır. Leyla benim doğum günüm Cumartesi değildi aslında. Perşembe günüydü. Fakat ben perşembe günü kardeşim hastalanınca doğum günüm cumartesiye ertelemek zorunda kaldım. Leyla arkadaşının durumunu öğrenince:

- Aklıma bir fikir geldi. Benim doğum günüm cumartesi. Doğum gününü beraber kutlamaya ne dersin, dedi.

Esmâ gülümsedi ve neden olmasın dedi. Arkadaşlar kendi aralarında Cumartesi için güzel planlar yapıp gülerken parktan ayrıldılar.Cumartesi Leyla , Esmâ ve arkadaşları sözleştikleri gibi Esmâ'nın evinde buluştular. Beraber doğum günü pastası kesip hatıra fotoğrafı çektirdiler. Esmâ'nın babası kızına ve

Leyla'ya hediyelerini verdi. İki de çok sevindiler ve teşekkür ettiler.

Hep beraber çok eğlendiler. Tekrar bir araya gelmek için sözleşip gülerken evden ayrıldılar.

MUTSUZ KRALIÇE

Çok uzak diyarlarda büyük bir krallık vardı. Bu krallıkta hiç gülmeyen hiç eğlenmeyen bir kraliçe yaşıyordu. Kral, kraliçenin bu durumundan çok rahatsızdı.

Kral bir gün emrindeki bütün askerleri hemen toplanmaları için yanına çağırdı. Şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemeyen askerler kralın bu çağrısını öğrenince birazda korkarak kralın yanına geldiler.

Kral onlara şöyle seslendi.

-Askerlerim! Sizleri buraya savaşmak için değil, mutsuz kraliçemin mutsuzluğunu gidermek için çağırdım. Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Papaz ve büyücülerden hiçbirinden bir çare olmadı. Onun mutlu olması ve yüzü gülmesi için ne yapabilirsiniz. Bir fikri olan varsa söz istesin. Askerlerden biri elini kaldırıp söz istedi..

- Efendim. Ülkede nereden geldiğini bilmediğimiz bir adam peydahladı. Bu adam

yaşı çok genç bir Müslüman. Fakat herkesi hayrete düşürecek kadar da bilgili. Kim ne sorarsa mutlaka bir cevabı var.

Müslüman olduğunu öğrenince tedirgin olan kralın sesi titremiş fakat çaresizce askerlerine seslendi.

- Bir de bu adamı deneyelim. Çabuk saraya çağırın, diye emir verdi.

Genç adam tez zamanda bulundu. Saraya kralın huzuruna getirildi. Kraliçenin durumunu kraldan öğrendi. Kralın çaresizliği gözlerinden okunuyormuş.

Genç adam kralı ve kraliçeyi iyice dinledikten sonra onlara İslam'ı anlattı. Müslümanlığı seçmelerini söyledi. Sohbet uzadıkça kral ve kraliçenin gözlerinin içi gülmeye, gönülleri huzur dolmaya başladı. Genç adamı dinleyen kral ve kraliçe çok tüm bunlardan çok etkilendi.

Nihayet genç adam bir ayet okudu:

"Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." (Ra`d Suresi 28. Ayet)

Genç Müslümanı dinleyen kral ve kraliçenin artık yüzü gülüyordu. İki de Müslümanlığı seçtiler ve birbirlerine sarıldılar. Kral ve kraliçe halkıyla beraber hayatlarını mutlu ve huzurlu bir şekilde sürdürdüler.

Eylül Nida GÖKSOY

KEYİFLİ TATİL

Tatilin ilk haftası çok eğlenceli geçmedi. Ama geri kalan günler gayet keyifliydi

Bizim ilçemizin derneği gezi programı yaptı.

Derneğin adı Asyad Gezi de bizi otobüse bindirdiler. Kuzenim Furkan ve ben bayıldık. Neden mi? Çünkü benim babam Asyad'ın

üyelerinden ve bu sayede kuzenimle aracın önüne oturduk . Ayrıca yolculuk çok güzel geçti. İlk gittiğimiz yere kahvaltı için gittik. Gittiğimiz yerin ismi Hidiv Kasrı idi. Bu arada Hidiv Kasrı'nın kahvaltısı çok çok lezzetliydi. Tavsiye ederim. Sonra otobüse döndük herkes eski yerine oturdu. Sonraki durağımız Yuşa Tepesi'ydi. Orada Hazreti Yuşa Efendimizin türbesini gördüm ve tabi ki dua ettim. Fotoğraf çekildik ve otobüse bindik. Bir sonraki durağımız Yerebatan Sarnıcı. Ben otobüste yol rehberine çok komik sorular sordum.

Herkes güldü. Yerebatan sarnıcına ulaştığımızda her yerde Medesa'nın ters duran kafasını aradım. Ve aradığımı buldum. Ters durup Medessa'nın kafasına baktım.

Size hikayesini anlatmak isterdim ama çok uzun sürer. Kısaca Medesa'yı yılan saçlı ve baktığını taşa çeviren bir insan ya da canavar.Yunan mitolojisinde böyle geçiyor. Daha sonra ki durağımız 1453 PANAROMA müzesi'ydi. Ben daha önce gitmiştim. Girişte bir de İstanbul'u gezdiren 3D helikopteri var. Çok güzeldi. Bizi hemen enüste çıkardılar. Üst kat sizi hemen Osmanlıya götürüyor o kadar gerçekçi ki. Bir de bomba sesleri var. Açıkçası

hem heyecanlandım, hem de korktum. Bir de bulutun birinde Fatih Sultan Mehmet'in resmi vardı.

Gezi bitmişti. tekrar arabaya bindik geri Asyad'ın olduğu yere geldik. Bundan

sonra beş günüm boş geçti. Sonra kuzenlerimle anneannem geldi, bizde kaldı. Çok eğlendim beraber alışveriş merkezine gittik. Tatilin son gününde anneanneler evlerine gitti ve tatilim burada bitti.

KEDİM PAMUK

Soğuk bir kış günüydü. Eylül markete doğru yola çıkmıştı. Yolda giderken miyav miyav diye ses duydu. Baktığında karların arasında üşümüş tüyleri yıpranmış bir kedi duruyordu.

Tüyleri kar beyazdı gözleri deniz mavisiydi. Eylül kediyi kucaklayıp evine götürdü. Evde ona bir kap su bir kap mama verdi.. Kedi yemeğini afiyetle yedi.

Eylül'ün o sırada annesi ve babası geldi. Eylül kediyi kucaklayıp annesi ve babasının yanına gitti. Annesi ve babası gördüklerine şaşırılmıştı.

- Kızım bu kedi nereden çıktı, dedi. Eylül:
- Babacığım bu kedi bizimle kalabilir mi?

Babası:

- Ama neden, deyince Eylül olayı baştan sona anlattı. Babası kedinin evde kalmasına izin verdi. Eylül kedisine Pamuk adını koydu.

Kısa bir süre sonra yaz geldi. Okullar tatil oldu. Eylül her gün kedisini zevkle gezdiriyor, tatilini böylece mutlulukla geçiriyordu.

Firdevs Nur GENÇ

SON GÜN

O gün böyle bir şey olacağını hiç kimse tahmin edemezdi. Firdevs ve Ecrin yemek yiyorlardı.

- Ecrin, havuz dersi bugün değil mi? Diye sordu Firdevs.

- Evet Firdevs bugün.

- Hadi o zaman yemeğini yediysen gidelim.

Firdevs ve Ecrin havuza giderler. Havuzda yüzerler arkadaşlarıyla birlikte. Eğlendikleri bir anda aniden ışıklar patlar ve deprem alarmı çalmaya başlar. Kızlar korkarak hızlıca havuzdan çıkarlar. Ama Firdevs çıkamamıştır. Deprem verdiği panikle ne tarafa doğru yüzeceğini tahmin edememiş, bocalamıştır. Arkadaşları karanlıkta zorlukla yollarını bulup okulda toplanma alanında toplanırken Firdevs güç bela havuzun kenarına çıkabilmiştir. Tam bu esnada beton sütunlar depremin etkisiyle kırılmış ve Firdevs'in ayağına düşmüştür. Halis öğretmen sınıfta yoklama aldığı anda bir öğrencisinin eksik olduğunu fark eder. Bu Firdevs'tir.

Öğretmenleri yaptığı soruşturma sonunda Arkadaşlarının Firdevs'i en son havuzda gördüğünü öğrenir. Depremde okulda yıkıntılar olduğundan itfaiye araçları çoktan okula gelmişlerdir. Kurtarma ekibiyle birlikte havuza giderler ve Firdevs'i beton bloğun altında görürler. Bloğu kırıp, Firdevs'i kurtarmak zaman alır. Ama sonunda başarırlar. Ambulansla acilen hastaneye kaldırılır Firdevs. Bu arada ailesine de haber verilmiştir.

Firdevs iyileştiğinde okulunun depremde ağır hasar aldığını ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yıkılacağını öğrenir. Güzel geçen öğrenim hayatı ve arkadaşlıkları bu okulda oluşmuştu.

Bu haberle ayrılacaklarını öğrenmişler ve arkadaşlıklarının, okullarının ve hayallerinin son günü olduğunu anlamışlar.

KRALİÇE

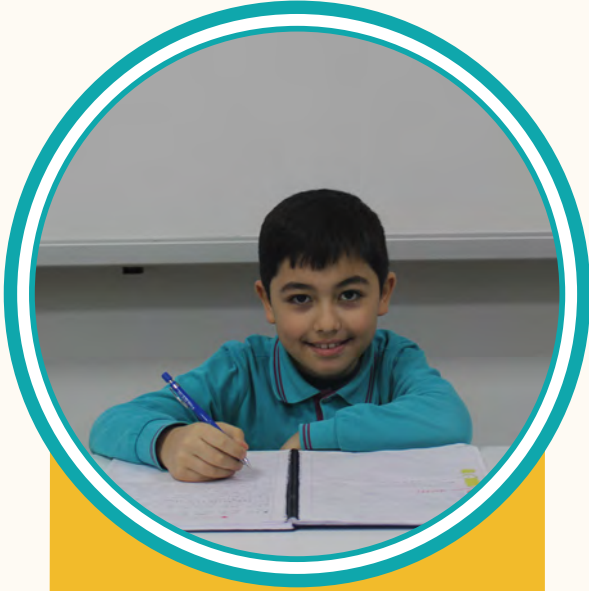
1987 yılının nisan ayında ılık bir geceydi. O gece çok uzun ve çetin geçecekti. Bir savaşın içerisindeydiler ve kazanmak zor görünüyordu. Ülkenin yönetim şekli krallıktı ve başta kraliçe Şehrazat vardı. Prenses olan kızları Mina akli fikri macerada olan bir çocuktur. Annesi onun nasıl bir prenses olduğunu günü geldiğinde idareyi ona nasıl teslim edeceğini kara kara düşünüyordu. Ülke

idaresi önemli olduğu kadar zor bir görevdi.

Mina annesinin kendine olan güvensizliği-

ni biliyor, kendini ülkesine ve özellikle annesine ispatlamayı çok istiyordu. Ülkenin sınırlarında bulunan bir komşu ülkeyle aralarında çıkan anlaşmazlık sonucunda savaş başlamıştı. Mina savaş süresince çok doğru kararlar almış tehlikeli pek çok durumdan ülkesini kurtarmıştı. Ama son saldırılarda annesi ölmüştü. Ülke idaresi bir yemin ve taç giyme töreninin ardından Mina'ya teslim edilecekti. Savaş sırasındaki doğru kararlarının da burada etkisi olmuştu.

Mina artık maceracı bir kız değil, bir ülkenin idaresinden sorumlu kraliçeydi.

Hamza YİĞİTOĞLU

MINNOŞ'UN ÖYKÜSÜ

Yıl 2017 aylardan temmuz. Çankırı kurşunlu köyünde sıkıcı bir gündü. Kuzenim Sümeyye, babaannem ve ben anneme; "canımız sıkılıyor bizi gezmeye götür", dedik.

Annem de,"haydi kalkın sizi Amasya'ya anneannelere götürüyüm" dedi.

Babam ve dedem bir iş nedeniyle ilçeye

gitmişlerdi. Babaannem, babam ve dedem olmadığı için ve onlara telefon ile ulaşamadığımız için gitmemizin uygun olmayacağını söyledi. Annem merak etme anne giderken ben onları ilçede bulur izin alırım dedi ve gerçekten de öyle oldu. Daha ilçeye varmadan ılıca köyünde babamlara rastladık. Babam anneme "hayırdır siz nereye gidiyorsunuz" dedi annemde biz bir Amasya havası alıp geleceğiz dedi babam önce şaka yaptığımızı sandı. Baktı ki hepimiz çok istekliyiz. Dikkatli gidin dedi. Çok eğlenceli bir yolculuk geçirdik. Akşama doğru Amasya'ya vardık. Annem bizi Amasya kalesine çıkarttı. Orada Amasya manzarası eşliğinde çay içtik. Daha sonra köye doğru yola koyulduk ve nihayet köye geldik ama anneannelerin evinin ışıkları kapalıydı. Onlara haber vermeden sürpriz yaparak geldiğimiz için evde olmadıklarını düşündük. Annem bahçe kapısını açmak için arabadan indi. Bahçe kapısını açtığında "o da ne!" Mini minnacık bir kedi miyavlayarak anneme doğru koşmaya başladı. Kedinin anneme doğru koştüğünü görünce hemen arabadan inip onu kucağıma aldım. Anne lütfen bu kediyi eve alalım, dedim. Annem

kediyi almama izin verdi. Anneanneleri güç bela uyandırdık karşılarında bizi görünce çok şaşırdılar. Çok ta mutlu oldular. Onlara hemen kedimi gösterdim. Sizin bahçede buldum, dedim. Hemen kediye süt verdik. Ee bir de buna isim gerekliydi. Çünkü artık benim kedimdi. Kendisi mini minnacık olduğu için adını Minnoş koydum. Bir gün süren Amasya gezisinden sonra Minnoş'u da alıp Çankırı'ya geri döndük.

Artık benim bir kedim vardı ama babam bu durumdan hiç memnun değildi ama ben yılmadım. Kedimi de sokağa bırakmadım. Ağlaya ağlaya babaannemin de yardımıyla kedimi kabullendirdim. Babam kedinin sadece köyde kalacağını, köye geldikçe onu sevebileceğimi söyledi. Ben de razı geldim.15 gün sonra kedimi babaanneme bırakarak İstanbul'a geldik. Kedim hep aklımdaydı.

Bir ay sonra tekrar köye gittiğimizde babaannemin kediye çok iyi baktığını gördüm. Artık kedim mini minnacık değildi. Tosun gibiydi maşallah. Babam kediyi ne kadar sevdiğimi görünce İstanbul'a getirmeme izin verdi. Kedimle çok güzel günler geçirdik .Bazı geceler birlikte yatıyorduk. Bir gün düğüne

gitmek için evden ayrılmıştık. Kedim ise o ara daire kapısından dışarı çıkmış. Bina içerisinde miyavlamaya başlamış. Komşular da kedinin bana ait olduğunu bilmedikleri için onu dışarı çıkarmışlar. Eve geldiğimde kedimin olmadığını gördüm. Bütün binaya sordum onlarda dışarıya bıraktıklarını söyledi. Ağlaya ağlaya, bağıra bağıra "Minnoş, Minnoş" diyerek annemle bütün sokakları gezdik ama hiçbir yerde bulamadık. Gel pisi pisi dediğimizde bir sürü kedi geliyordu ama hiçbiri Minnoş değildi. Onu günlerce arayıp, herkese haber bıraksam da bulamadım. Müge Anlı'nın kaybolan hayvanları bulmak için bir internet sitesi kurduğunu biliyordum. Anneme söyledim ve Minnoş'umun resimlerini siteye yükledik ama maalesef Minnoş'u bulamadık .

Dua ediyorum ki birileri onu evine almıştır ve en az benim kadar iyi bakıyordur. Kendisini çok seviyorum ve hala onu çok özliyorum. İnşallah bir gün ona tekrar kavuşurum.

HOŞGELDİN BADEM

2017 yılının kasım ayında yağmurlu bir gündü. O gün kısa süre önce kaybolan kedimi aramaya çıkmıştım. Kaybolduğu yere yakın sokaklara bakıyorduk ki, o da ne? Çelimsiz, kir pas içinde, bıyıkları kırılmış yavru bir kedi. Öyle acınası bir durumdaydı ki ona yardım etmeye karar verdik ve eve getirdik.

Kediye kanım kaynamıştı bile ona isim vermeye karar verdim. Zayıflıktan badem gibi fırlamış gözleri olduğu için ona Badem dedim. Badem'in bir sorunu vardı. Karnı taş gibiydi ve yürümekte zorlanıyordu. Veterinere götürmeye karar verdik. Veteriner onu muayene ettikten sonra sokaktayken yediği kemikler sonucu bağırsaklarının tıklandığını söyledi. O'na ilaç verdi. İlaç kısa sürede etkisini gösterdi ve badem sağlığına kavuştu. Badem'e annem ve babam çalıştığından anneannemlerde bakıyorduk. Anneannem ve dedem köye gitti. Bu yüzden badem bir ay boyunca bizde kaldı. Annem, babam, ben, babaannem, dedem ve de Badem hep birlikte anneannemlerin yanına yani köye gittik. Köyde dayımlar bize geldi. Dayımın oğluyla

oyunlar oynadık ve çok eğlendik. Birkaç gün daha durduktan sonra İstanbul'a geri döndük. Artık herkes Badem'e çok alışmıştı ve çok seviyordu. Onunla çok güzel vakit geçirdik.15 gün sonra anneannemler geldi. Badem'i tekrar onlara bıraktık ama sık sık onları görmeye gidiyorum. Hatta bazen badem ve anneannemler bize geliyorlar. Badem'e her gittiğimde sevdiği mamalardan ve hediyelerden götürüyorum. Badem en çok ondan sakladığımız oyuncak fareleri bulmayı ve oynamayı seviyor. Çünkü; kediler yaratılış itibariyle doğuştan avcılardır.

Sevgili Badem'im artık daha sağlıklı ve oldukça da büyük. Eee, tabi Minnoş'u da unutmadım hala onu aramayı bırakmadım bir gün döneceğine inanıyorum.

Hasan Talha TÜYSÜZ

ALİ'NİN YARAMAZLIĞI

Ali ve ailesi bir villada yaşırdı. Oldukça zengin bir ailenin çocuğu idi. Sekizinci sınıfta bir aylık öğrenci.

Ali bir sabah uyandı. Elini, yüzünü yıkayıp kahvaltısını yaptı. Kapıya çıktı. Servis arabası gelince okula gitti. Servis gelince hemen okula gitti. İlk dersleri matematikti. Ali ma-

tematik dersinde dersi kaynatmaya çalışınca hocası onu ikaz etti. Fakat Ali hiç aldırmayarak kuralınlığına devam edince hocası ona bir hayli sinirlendi. Teneffüs zili çaldı. Ali Ahmet ile sınıftan çıkarken:

- Ahmet bu matematik hocası çok gıcık değil mi ?

- Hiç de öyle değil, dedi Ahmet. Matematik hocası tam da yanlarından geçerken bu konuşmayı duydu. Ali'yi yanına çağırdı. Hoca:

- Ali ben gerçekten gıcık mıyım? Ali:

- Eee, evet çünkü hep bağıyorsunuz Hoca:

- Sence neden bağıyorum Ali biliyor musun evladım. Çünkü derste çok konuşuyor.

Arkadaşlarının dersi anlamalarına engel oluyorsun, dedi. Ali yine pişkin pişkin:

- Amaaan, hiç önemli değil, cevap verdi. Matematik öğretmeni Ali'nin bu davranışına çok üzüldü.

Zil çaldı. 2. Ders ise Fen ve Teknolojiydi. Ali de sınıfa girdi. Ali hocaların tam da önünde oturuyordu. Ali hocaların gözü önünde tahtaya uçak fırlattı. Fen hocası:

- Ali, çık dışarı bekle geliyorum. Ali hoca-

sının konuşmasına izin vermeden:

- Hocam çok gıcıkınız. Hoca:
- Duyamadım bir daha de bakayım Ali:
- Hocam çok gıcıkınız. Hoca Aliyi bir çırpıda müdürün odasına götürdü. Müdür:
- Oğlum hocalarına gıcık denilir mi hiç? Ali:
- Eeee evet Müdür:

-Tamam oğlum sana iyi bir tatil lazım anlaşılabilir. Sen iyice bir dinlen. Şöyle 3 gün boyunca yürü bakalım.

Ali üç gün boyunca düşündü. Yanlış yaptığını anladı. Tekrar okula geldiğinde bütün hocalarından özür diledi ve azimle derslerine sarıldı. Hep öğretmenleriyle utanarak konuştu. Öğretmenleri Ali'nin samimi davranışlarını gördükçe ona destek oldular.

Ali bundan böyle hep arkadaşlarına örnek bir öğrenci oldu. Öğretmenlerine ve büyüklerine karşı saygılı oldu.

NECMETTİN VE TOPU

Necmettin 7-8 yaşlarında bir çocuk. Çok sevdiği topunu hiç yanından ayırmaz, ne varsa ne yoksa hep onunla oynarmış. Top Necmettin'e, Necmettin topa sanki aşıkmiş.

Günlerden bir gün evinde yine top oynuyormuş. Annesi:

- Oğlum çık, dışarıda oyna, vazoyu kırarsın der demez, top doğruca vazoya çarparak yere düşürmüş. Vazo kırılmış. Annesi.

- Sana dışarıda oyna demedim mi, der demez top zıplaya zıplaya kapıdan dışarı çıkmış. Sanki Necmettin'in dışarıya çıkmasını ister gibi. O sırada babası arabasını yıkıyormuş. Necmettin arabanın yanında topla oynamaya başlamış. Babası:

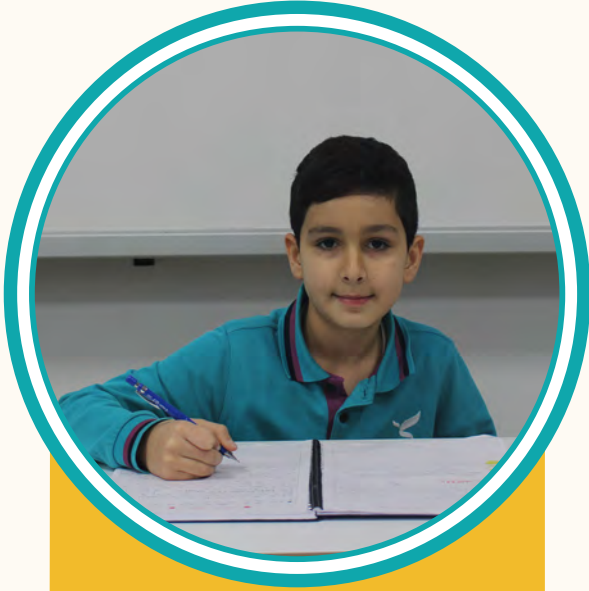
- Oğlum git biraz ötede oyna, arabanın camını kırarsın, der demez Necmettin topa vurmakta bulunmuş. Top arabanın camına öyle kuvvetle çarpmış ki, cam tuzla buz olmuş. Babasının sinirlendiğini gören Necmettin havuzun kenarına gitmiş. Orada oynamaya başlamış: Ağabeyi:

- Burada oyna. Top kafama gelir, demiş. Necmettin:

- Sen havuzdasın gelmez, deyince ağabeyi

ona kızmış ve kovalamak istemiş. Necmettin topa gelişigüzel bir vuruş yapınca top olanca hızı ile ağabeyinin kafasına çarpmış.

Bu duruma Necmettin de şaşırılmış. Sanki topu Necmettin'in içindeki duyguları okuyor ve Necmettin'den yana hareket ediyormuş. Topunu çok iyi korumaya, olur olmaz yerde onunla oynamamaya karar vermiş.

Mehmet Emre AKAY

EVE GELEN KARDEŞ

Ali altı yaşlarında, kıvrık saçlı, masmavi gözleri olan sevimli bir çocuktur. Annesi, babası, büyükannesi ve büyükbabası ile bir arada yaşıyorlardı. Ali'nin yakında bir kardeşi olacaktı.

Ali hem sevinçli hem de üzüntülüydü. Sevinçli, onunla oynayacak bir kardeşinin

doğacak olmasıydı. Üzüntüsü ise kardeşi olursa annesinin ve babasının onu artık sevmeklerinden endişe duymasıydı. Bir gün Ali, annesine ve babasına:

- Anne, babam ile sen, kardeşim doğunca beni eskisi gibi sevmeyecek misiniz?

Annesi:

- Hiç öyle şey olur mu? Biz seni çok seviyoruz ve hep aynı şekilde seveceğiz.

Kardeşinin doğması bunu değiştirmez. Hem anne ve babalar çocukları arasında ayırım yapmazlar. Ali:

- Sizi çok seviyorum, iyi ki varsınız. Annesi:

- Sen de iyi ki varsın ve iyi ki bizim çocuğumuzsun dediler ve birbirlerine sarıldılar.

SOKAKTAKİ KEDİCİK

Güneşli bir pazar sabahıydı. Küçük bir kasabada tek başına yaşayan yaşlı bir adam vardı. Geçimini, kağıt toplayarak sağlıyordu. Bir gün çöpten kağıt toplarken orada bulunan birkaç çocuğun kediye eziyet ettiğini gördü. Yaşlı Adam:

- Hey, çocuklar! Ne yapıyorsunuz? Küçük kediciğe eziyet değil mi yaptığınız, diye seleni. Çocuklardan biri yaşlı adama dönerek, saygısızca:

- Sen ne karışyorsun ihtiyar dedi. Yaşlı adam:

- Size biri eziyet edip canınızı yaksa hoşunuza gider miydi? diyerek cevap verdi. Çocuk çok utandı. Çocuk:

- Çok özür dilerim amca deyip oradan uzaklaştı. Yaşlı Adam yavru kediyi evine götürüp, karnını doyurdu. Ertesi gün yaşlı adamın kapısı çaldı. Gelen dünkü çocuklardı. Yaşlı adam şaşkın bir şekilde şöyle dedi.

- Sizin burada ne isiniz var?

- Biz dünkü suçumuzu ve saygısızlığımızı telafi etmeye geldik. Kediciğe uyuyacağı bir yatak ve yiyecek getirdiler. Çocuk yaşlı adama dönerek:

-Amcacığım biz bu yavru kediyi çok sevdi. Onu ara sıra sevmeye gelebilir miyiz?

- Tabi gelebilirsiniz. Hem ben yalnız yaşayan bir adamım. Eğer gelerseniz çok mutlu olurum, dedi.

Yaşlı adam çocukların hayvanlara eziyet etmenin yanlış olduğunu anlamalarına çok sevinmişti.

Mirza GÜN

YAVRU KÖPEK

Sabah erkenden kalktım. Pencereyi açtım. Hava çok güzeldi. En erken ben kalmıştım. Annem ve ablamlar uyuyordu. Biraz kitap okumaya başladım. Kitabın adı "Levent". Bu kitabı okumayı çok seviyorum. Kitapta Levent ile tayfası ve öğretmeni Türkiye'de gezdikleri yerleri anlatılıyor. Ben kitaba dalmıştım. An-

nem, babam, ablamlar uyandı. Annem yanıma gelip dedi ki:

- Günaydın Mirza. Benim güzel oğlum kitap mı okuyor? Ben.

- Evet anneciğim bu sabah erken kalktım, kitap okuyorum.

Annem mutfağa gidip bize kahvaltı hazırladı. Kahvaltıda sucuklu yumurta, peynir, mihlama, simit vardı. Babam bana dedi ki:

- Mirza gel beraber kahvaltı yapalım. Ben hemen mutfağa gittim. Çok acıkmıştım.

Ailecek beraber güzel bir kahvaltı yaptık. Annemin telefonu çaldı. Arayan teyzemdi. Teyzem bize geleceğini söyledi. Ben çok sevindim. Çünkü kuzenim Emre de gelecekti. Biz onunla çok güzel oyunlar oynuyorduk. Onların bir an önce gelmesini istiyordum. Yaklaşık bir saat sonra teyzemler geldi. Emre bana dedi ki:

- Mirza seninle oyun oynayalım. Ben:

- Tamam, Emre dışarıya çıkalım ve çok oyun oynayalım.

Annemden izin aldıktan sonra Emre ile dışarıya çıktık. Birlikte futbol oynadık. Sonra bizim bahçeye bir yavru köpek geldi. Ayağı

yaralıydı. Köpeği öyle görünce Emre:

- Mirza köpeğe bak! Köpeğe yardım etmeliyiz. Ben:

- Köpeğe yardımcı olmalıyız. Sence ne yapabiliriz? Emre:

- Eve götürelim. Orada ayağını saralım. Ona yemek verelim. Ben:

- Çok iyi düşündün Emre. Bir an önce eve gitmeliyiz. Emre ile ben eve geldik. Annemler köpeği görünce çok şaşırdılar. Babam köpeğin ayağını sardı. Annem köpeğe kemik verdi. Ben ise köpeğe bir isim buldum. Ben:

- Köpeğin ismi Boncuk olsun, dedim. Emre, ben de diye cevap verdi.

O günden sonra Boncuk bizim bahçemizde yaşayacaktı. Ona bir kulübe yaptık. Bahçemizin küçük koruyucusu oldu. Boncuk beni her gördüğünde yanıma gelip elimi yalıyordu. Boncuk benim arkadaşım olmuştu. Emre evine gitmişti. Boncuk ise bahçede kulübesinde mışıl mışıl uyuyordu.

YANLIŞ ELEMAN

Ahmet amca mahalleye yeni bir beyaz eşya dükkanı açmıştı. Orada daha çok buzdolabı satıyordu. Daha yeni açtığı bu dükkana eleman arıyordu. Camda eleman alınacaktır, yazısı yazıyordu. Oradan geçen bir kişi gülerek dükkana girdi ve dükkan sahibi ile konuştu. Adam işe alındı. Fakat bu adam kötü işler yapıyordu.

İşe alınan adam ben iş ne yapacağım diye sorunca, dükkanın sahibi:

- Müşterileri karşılayacaksın.
- Tamamdır.
- Peki senin adın ne?
- Benim adım Selahattin.
- O zaman şimdiden işe başlayabilirsin.

Bir müşteri gelip yeni işe başlayan Selahattin'e şöyle sorar:

- Bu buzdolabı ne kadar dayanıklı?

Selahattin'in niyeti kötü olduğu için bu buzdolabı kadar hayatımda kötü buzdolabı görmedim demiş. Müşteri de söylenerek dükkandan çıkıvermiş. O sırada dükkanın sahibi gelmiş:

- Hiç müşteri geldi mi? Hayır, diyerek yalan söyler.

Yine bir gün Selahattin, çalışırken dükkanın sahibi Selahattin'i denemek için dükkandan çıkmış ve uzaktan gizlice izlemeye başlamış. Bir müşteri gelerek bu buzdolabının fiyatı ne kadar Selahattin yine kötü fikirle buzdolabının fiyatının çok altında 100TL. deyince, müşteri aldım gitti, demiş. O buzdolabının aslında 10.000 TL. imiş. Dükkanın sahibi bunları tümüyle izlemiş. Kızarak elemanın yanına gelmiş. Mağaza sahibi bütün bunları satışlardan yapılan zararlardan anlar. Zaten önceden polisle bir gizli anlaşma yapmış imiş. Telefon elindeyken.

- Evet memur bey, tam da o sokak.Selahattin şüphelenerek:

- Kimi şikayet ettiniz?
- Şimdi görürsün

O sırada polis arabası gelmiş, polisler Selahattin'e doğru yürümüş.Polis.

- Bizimle karakola geliyorsun kollarından tutup sorguya götürmüşler.

Meğer eleman dolandırıcı imiş. Dükkan sahibi artık sorup araştırmadan eleman almama kararı vermiş.

M. Mert SEVİMLİ

MUHAMMED ALİ

1942 yılında dünyaya gelen Muhammed Ali Kentucky Louislive'de doğdu, 12 yaşına geldiğinde Muhammed Ali yaşitlarına göre çok büyümüş ve gelişmişti. O yıl doğum gününde çok heyecanlıydı.

Babası ona bisiklet almıştı ama çok geçmeden Muhammed Ali'nin bisikleti çalındı.

Polise gitti. Durumu anlattı. Muhammed Ali'ye yardım eden polis boksla çok ilgili idi.

Polis O'na şöyle dedi:

- Boks bilseydin bisikletine öteden bile yaklaşamazlardı. Muhammed Ali bu sözden etkilendi. Polis, Muhmmed Ali'yi boks hocası ile tanıştırdı. Muhammed Ali hocasından bile iyi boks yapıyor duruma geldi.

Artık O hep boks yapıyor, turnuvalara katılıyor ve her turnuvada kazanıyordu. Kısa zamanda başarı üstüne başarılar elde ediyordu. Şampiyonları biri bir deviriyordu. Başarı deyince akla O geliyordu. Muhammed Ali çok büyük bir şampiyondu artık. Hiçbir boksr Ali gibi boks yapamıyor, Ali'nin maçları dünyaca izlenen en önemli maçları oluyordu. Sürekli şampiyon oydu artık. Böyle devam ederken çok önemli bir maç için Allah'a dua etti. O maçı kazandıktan sonra Müslüman olmak için Şahadet getirerek Müslüman oldu. Din olarak bize katıldı. Amerika'da yaşıyordu. Müslüman olduktan sonra kendisini baskılar çoğaldı. Fakat O bunlara boyun eğmedi. Vietnam'a savaşta asker olması teklif edildi ama bunu kabul etmedi. Bu yüzden kendisine dava açıldı. Şampiyonluk unvanı elinden

alındı. Üç buçuk yıl sonra affedildi. 1977 yılında 2. olsa da 1978 yılında tekrar şampiyonluğu geri aldı.

Tam bir efsane olduğunu kanıtladı. Herkes onu efsane olarak tanıdı. Yaşlanınca 74 yaşında Parkinson hastalığına yakalandı ve bu hastalıktan hayatını kaybetti.

SELAMİ DEDEM VE BABA

Dedem Selami 1959 yılında Van'da doğmuştur. 12 çocuklu bir ailenin 5. çocuğudur.

Babası değirmenci, annesi ev hanımıdır. İlkokula gitmek için bir saat kadar yürüyüp

Emin Paşa ilkokuluna gidiyormuş. Güzel havalarda okul yolu keyifli oluyorken kışın çok zor şartlarda bile okuluna gidiyormuş.

Tatillerde babasının değirmenine yardım etmeye gidiyormuş. İlkokulu bitirdikten sonra Kazım Karabekir Ortaokuluna gidiyormuş.0 dönemde at arabasının tekerleğinin ayağının üstünden geçmesi sonucu ayağı kırılır. Bir süre evde yatmak zorunda kalır. Babasının canı sıkılmasın diye ona aldığı gramofon ve plaklar O'nu çok mutlu etmiş. Ayağı iyi-

leştikten sonra babasının aldığı bisiklet onun hayatında aldığı en güzel hediye olmuş. Ortaokulu bitirdikten sonra çeşitli sebeplerden dolayı okula devam edememiş. Babasının değirmenin yanında bir bakkal dükkânı açmış. Bir süre burayı işlettikten sonra amcasının otobüs firmasında çalışmış. Sonrasında şehir merkezinde kendisinden bir yaş küçük olan kardeşi İlhami ile tekrardan bakkal dükkânı açmış. Henüz 18 yaşında iken babaanemle evlenmişler. Bir yıl sonra halam Leyla doğmuş. Bir yıl sonrasında da dedem askere gitmiş. Askerde iken babam Sinan doğmuş.

Döndükten sonra da amcam Kenan.

Babam1983 yılında şimdiki mesleğini olan kargoculuk işine başlamış. Artık dedem yaşlanmaya başlamıştır. Kalabalık ailenin en büyük erkek çocuğu olması sebebiyle ailenin sorumluluğu omuzlarına binmeye başlar.

1994 yılında hayallerini gerçekleştirmek için İstanbul'a yerleşir. Sonrasında 1995 yılında şimdiki kargo şirketini kurar. İlk zamanlar bayağı zorlanır. Sonrasında kardeşleri ile sırt sırta verip, çok çalışıp işlerini büyütürler. Şimdi bile aynı disiplinle sabah namazını kılıp işine gider...

M. Şerif KARAGÖZ

MEMLEKETİM GİRESUN

Murat odasında oynarken annesi ile babası odasına girdi ve Giresun'a bir haftalığına gideceklerini söyledi. Murat bu duruma çok sevinerek bilgisayarını alıp Giresun'u araştırmaya başladı.

Öncelikle coğrafi konumuna baktı. Doğusunda Trabzon ve Gümüşhane, batısında

Ordu, güneyinde Sivas ve Erzincan, güneybatısında yine Sivas illeriyle komşu olup, kuzeyi Karadeniz ile kuşatılmıştı. Bundan sonra tarihsel yerleşimine baktı ve şöyle yazıyordu. Giresun Anadolu'nun kuzeydoğusunda yeşille mavinin kucaklaştığı Karadeniz'in inci kentlerinden biriydi. Şehir, denize doğru uzanan yarımadanın üzerinde yer almakta. Yarımadanın karşısında Karadeniz'in tek adası olan Giresun adası (Aretios) kentin bir kolyesi gibi durmaktaydı. Murat Giresun'u çok sevdi ve daha çok araştırma yapmak istedi. Tarihi eserlerini araştırmak için bir site açtı ve bazı eserlerine baktı. Buldukları şöyleydi:

Giresun Kalesi, Çocuk Kütüphanesi ve Zeytinlik Mahallesi gibi yerlerdi. Sonra gelenek ve göreneklerini araştırdı. Bunlar ise; Ayakbağı Kesme, Sayıştay ayı, Mayıs Yedisi gibi şeylerdi. Daha sonra ünlü yemeklerine baktı. Bunlar; karalahana çorbası, Çalılıçileği Çorbası, Mendek Çorbası, Etli Pancar Sarması, Isırgan yemeği gibi yemeklerdi. Sonra giysilerini araştırdı ve şöyle yazıyordu; Peştamal, altın tepelik, aba zıpka, kabalak ve çizme giyerlermiş. Sonra ünlü kişilerine baktı ve bazıları şunlardı.

Aziz Nesin, Rahmi Eyüpoğlu, Emine Şenlikoğlu, Gökdeniz Karadeniz gibi kişilerdi. Daha sonra gezilecek görülecek yerlerini araştırdı.

Tirebolu Kalesi, Agora Kilisesi, Giresun Plajları, Paşa Konağı. Gölyanı Yaylası, Kumbet Yaylası, Kazıkbeli Yaylası gibi yerlerdi.

Annesi, Murat'a hazır olduklarını söyledi ve Giresun'a gitmek için yola koyuldular. Murat arabada güzel bir uyku çekti ve gözünü Giresun'da açtı.

SÖMESTRİ TATILIM

Karnemi aldığımda çok mutlu oldum. Eve gidince anne ve babam da karnemi

Görünce benim gibi mutlu oldular ve bana bir hediyeyi hak ettiğimi söylediler.

Ertesi gün dedemlere gittik. Aynı şekilde karnemi görünce onlar da mutlu oldu.

Kahvaltımızı yaptık. O sırada kapı çaldı. Koşarak kapıyı açmaya gitmişim. Kapıyı açınca çok şaşırılmışım. Çünkü Giresun'dan gelen kuzenlerim tam önümde duruyordu. Ama biri eksikti. Ablam kapı çalmadan önce aşağıda bekliyormuş. Benim için çok büyük bir sürpriz olmuştu. Onları görünce hepsine sarılıp içeri geçtik. En iyi anlaştığım kuzenim Zeliha ile konuşmaya başladık. O sırada ablam ve onun ablası Betül odaya baskın yaptı. Akşama doğru bizi sinemaya götürdüler. Kuzenlerim bizde kaldı. Gece ikiye kadar konuştuk. Ertesi gün erkenden uyanıp kahvaltıya anneannelere gittik. Kahvaltıyı bitirdikten sonra üst kata çıktık. Orada konuşmaya başladık.

- Eee. Giresun'da ne yaptınız?
- Hiç, her zaman ki gibi. Siz:
- Biz de aynı. Hadi derse başlayalım.

- Peki.

Ders çalışmaya başladık. Anlamadığımız soruları ablam ve Betül'e sorduk. Ders çalışırken çok sıkılmıştım. Ders çalışmayı bitirdiğimizde hep beraber film açıp izlemeye başladık. Filmin ismini hatırlamıyorum ama o dersten sonra bayağı eğlenmiştik. Film biterken küçük kuzenlerimin uyuyakaldığını gördük ve annelere haber verdik. Onların yanlarına gittiğimizde bize saatin çok geç olduğunu hemen yatmamızı söylediler. Merdivenlerden çıkıp odaya vardık ama bizim uykumuz hiç yoktu. Biz de konuşmaya başladık ve sonra uykumuz hafiften gelmeye başlamıştı biz de yattık. Sabah biri beni uyandırmaya çalışıyordu. Yorganın altında çıkmamak için dayanıyordum. Sonra kafama çok sert bir şeyin indiğini hissettim. Kafamı kaldırıncı ablam karşımda. Çok gergin görünüyordu. İçeriye gitti. Odaya geri dönünce elinde su şişesiyle geldi. Diğer yataktaki Betül'e doğru ilerledi ve kafasına şişeye vurdu.

"Odadan kalkın"! diye bağırdı. Bu en son günümüz olduğunu hatırladım ve hemen hazırlandık.

Bugün ilk günler kadar mutlu değilim.

Çünkü bugün kuzenlerim Giresun'a geri

Dönüyordu hemen kahvaltımızı yaptık. Beraberliğimizin son zamanlarında eğlenmeye çalışmıştık akşam saat 20.00'a doğru uçağa bindiler ve gittiler. O gece eve döndük ve erkenden yattık. Uyumadan önce yeni dönemin nasıl olacağını hayallerini kuruyordum. Bir tatil de böyle bitti...

M. Taha ALTUN

EN GÜZEL HEDİYE

Sıcak bir yaz günüydü. Hayvanları çok seven ben, doğum günümde babamdan iki köpek almasını istedim. Babam da sağ olsun beni kırmadı.

O günüm unutulmaz bir gündü. İki küçük yavru sepetin içinde birbirleriyle itişerek bana bakıyorlardı. O kadar sevimli bakıyor-

lardı ki sevinçten ağladım. Beni böyle gören annem ve babam çok mutlu oldular. O gece köpeklerle oynamaktan o kadar yoruldu ki yerde uyuya kalmışım. Annem beni yatağıma yatırırken köpekler ise sepetten çıkmaya çalışıyorlardı. Erkenden uyandım. Köpeklerime sevgiyle baktım. Aklımdan bir sürü isim geçti. Onlara bakarken köpeklerim beni anlayıp tek sıra oldular. Sağ baştan Kaptan ve Çomar diye birden söyleyiverdim. İsimler hoşuma gitti. Köpeklerimin de hoşuna gitmişe benziyordu ki birden havlamaya başladılar Kahvaltımı yaptıktan sonra bahçeye çıktık. Hava çok sıcaktı. Köpeklerim ile beraber bahçede gezinmeye başladık.

Köpekler yavru olduğu için onları hasır sepette taşıyordum. Kollarım çok yorulmuştu.

Sepeti yere indirdim. Çomar aniden koşmaya başladı. Birden ne olduğunu anlamadım.

Kaptan ile birlikte Çomar'ı bulmak için peşinden koştuk. Çomar o kadar hızlı koşuyordu ki Kaptan ile yetişemedik. Bu arada komşumuzun bahçesine izinsiz girdiğimizi fark ettim.

BİR GOLCÜ HİKAYESİ

Çomar'ın bahçeye girdiğinden emin dim. Burada bir yerlerde olmalıydı. Kaptan ile etrafı aramaya başladık. Her tarafa baktık ama bulamadık. Çok üzül müştüm. Ne yap sam diye düşünürken Ayşe Teyze evin kapısını açtı. Beni karşısında görünce şaşır dı. "Ali oğlum sen burada ne yapıyorsun", dedi? Ben kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Beni böyle gören Ayşe teyze çok üz üldü. Olan ları Ayşe Teyzeye anlattıktan sonra beraber bahçenin içinde Çomar'ı aramaya başladık. İkimiz de Çomar, Çomar diye bağırarak arı yorduk. Tam umudumu kesecektim ki garaj dan sesler gelmeye başladı. Garajın kapısının aralıklı kısmından içeri girince yerde aletlerle oynayan Çomar'ı gördük.

Çomar'ı kucağıma aldım. Çomar ve Kap tan'ı yanıma alıp Ayşe Teyze ile bizim eve gittik. Evin kapısında bizi karşılayan annem telaş ile oğlum neredeydin? Ben de seni arı yordum. Bütün olanları anlatan Ayşe Teyze bizim ile vedalaşıp eve gitti. Bir daha köpek lerim ile tek başıma bahçeye çıkmamam ko nusunda annem ve babama söz verdim.

Soğuk bir kış günüydü yeşil gözlü kah verengi saçlı henüz birinci sınıfa giden Mert adında bir çocuk vardı. Çok iyi futbol oynardı. Birinci sınıfa gitmesine rağmen okul takımına seçilmişti.

Lisans aldıktan sonra mahallesinin futbol kulübünde de oynamaya başladı. Mert futbol tutkusunun peşini hiç bırakmadı, çok gayret etti. Azimle çalıştı. Yıllar sonra hayallerine kavuştu. Ünlü bir futbolcu oldu. Mert o ka dar başarılı bir futbolcuydu ki, oynamak is tediği takımlar, Mert'in peşinden koşuyordu. Mert'in başarısı art arda bir sürü ödül getir di, Mert'e. Bunlardan biri de futbolda çok az sayıda insana nasip olacak altın top ödülünü bile kazanmıştı.

Mert elbette çalışmasının azminin ve ha yallerinden hiçbir zaman vazgeçmemenin sonuçlarını mutlulukla yaşıyordu.

Ömer Kaan İÇKAN

KEDİM DUMİŞ

Ben kedileri çok severim. Annem ve babamdan sürekli olarak bir kedim olmasını hep söyleyip dururdum.

Bir gün annemle babam benim bu isteğimi gerçekleştirmeye karar vermişler. Verdikleri kararı bana söylediklerinde mutluluktan havalara uçtum. Babam, annemin bir veteri-

nerin sokak kedilerini alıp bakımlarını, aşılarını yaptığını daha sonrada onları sahiplendirdiği öğrendiğini söyledi. Bu söylenenleri dinlerken içim içime sığmıyordu.

Sonunda hayalim gerçek oluyordu. Ertesi gün veterinerin yolunu tuttuk. Vardığımızda içeride bir sürü kedi vardı; fakat kedilerin bazıları kör bazısının patisi yaralı, kimisi ise gayet sağlıklıydı. Annem ile kör ve yaralı olanlar için çok üzüldük. Kedilerin arasında adeta kendimi kaybetmişim. İçinde bir yavru kedi dikatimi çekmişti. Sonunda onu sahiplenmek istediğimi hem anne ve babama hem de veteriner abiye söyledim. Tüylerinin rengi gri beyazdı, gözlerini açıp kapatıyordu. Kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak sanki onu sahiplenmem için şirinlik yapıyordu ve öyle de oldu. Onu istemişim. Babam peki bu kedinin ismi nedir diye veterinerine sordu. Veteriner onun henüz bir ismi yok dedi. Siz ona bir isim verirsiniz dedi. Hemen düşünmeye başladım benim güzel kedimin ismi ne olmalıydı.

Annem tüyleri gri beyaz dumana benziyor ismi Duman olsun mu? diye sordu. Duman ismini duyar duymaz hoşuma gitmişti. Ba-

bam kediyi sahiplenmekle işin bitmeyeceğini söyledi. Onunda tıpkı bizim gibi ihtiyaçları olduğunu söyledi. Veteriner evet haklısınız dedi babama ve onun üzerinde rahatça uyuyabileceği mindere, su içmek için su kabına, mamasını yiyebilmesi için yiyecek kabına, tuvalet ihtiyacını giderebilmesi için kum kabına ve eve rahatça götürebilmemiz için bir taşıma çantasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Söylenenleri oradan alarak ve tabi ki kedim Dumanı da eve geldik. Yatacağı minderi salona yerleştirdim. Su, yiyecek ve kum kabını balkona yerleştirdim Çok mutluydum. Yeni bir arkadaşım olmuştu. Kedimle güzel vakit geçiriyordum. Ama annem inanılmaz derecede hapşırıp duruyordu. Bir gün annem eve geldiğinde bana oğlum bu aralar çok hapşır-dığım için doktora gittim. Hapşırmamın nedeni kedi tüyüne olan alerjimmiş maalesef. Duman'a başka bir yuva bulmamız gerekecek dedi. Çok üzülmüştüm. Hem kedimden ayrılacağıma hem de annemin alerji olmasına yapacak bir şey yoktu. Kedime yeni bir yuva bulmak gerekiyor. Sonunda Dumiş'e sahip çıkacak ona iyi bakacak bir aile bulmuştuk. Ve onu yeni ailesine verdik.

Hala onu çok özleyorum... Benim güzel Dumiş'im. Bir gün seni büyümüş olarak görmeyi hayal ediyorum.

15 TEMMUZ

Günlerden 15 Temmuzdu anneanneler-deydik. Haberleri izliyorduk. Birden ekrana son dakika haberi geldi.Haberde, darbe girişimi yazıyordu..Ailecek tedirgin olduk. Ben kan ter içinde kalmıştım. İçimden, ya darbe girişimi gerçekleşirse diyordum. Baktım ki annem de babam da endişelenmişti. Babam bizden daha sakindi ve şöyle dedi.

- En yakın zamanda Türk polisi, ,askeri ve milleti darbe girişimine engel olacak. Bu içimi azda olsa rahatlatmıştı ama bir yandan da, ya engel olmazlarsa diye düşündüm.

Endişe içinde haberdeki görüntüleri seyrediyordum. Biraz sonra babamın dediği gibi herkes ayaklandı.Polisler ve askerler geldi. Sivil olarak darbecilere doğru yürüyorlardı. Komutanları, "Ateş!" diye bağırırdı askerler adeta vatandaşlarımıza mermi yağdırıyorlardı. Daha sonra bir son dakika haberi daha geldi. Yine, darbe girişimi yazıyordu. Görsellerde havallimanı vardı. Meğer darbe girişimi orda da varmış. Durum çok vahimdi. Polisler askerler gelmişti. Yine havada mermiler uçuşuyordu. Birçok asker, polis ve vatandaşımız şehit ve gazi olmuştu. Tanklar vatandaşlarımızın üzerine doğru geliyordu kimi vatandaşımız tank-

lardan kaçıyor kimi tankların üzerine doğru gidiyor kimi gözlerini kapamış kollarını açmış olduğu yerde duruyordu. Daha sonra bir adam gördüm. Taksisini almış tankların üzerine sürerek tankı durdurmayı başardı. Ancak daha bir sürü tank vardı. Saat geç olmuştu evimize gittik. Babam televizyonu açarak haberleri seyretmeye devam ediyordu. Annem de babamın yanına geldi. Beni yatmaya gönderdiler. Endişe içinde uyumaya çalıştım. Sabah uyandığım da ilk işim televizyonu açıp darbe girişiminin gerçekleşti mi, yoksa Türk Milleti engelleyebildi mi?

Gördüm ki vatandaşlarımız tankların üzerine darbecilerin üzerine doğru gitmiş, tankların üzerine çıkıp içindeki darbecileri teker teker çıkartıp etkisiz hale getirmişti.

İşte şimdi rahatlamıştım ve içimden güzel ülkem sen çok yaşa dedim..

Serra ALBAYRAK

YENİ OKULUM

Bugün okulun ilk günü. Okul değiştirdiğim için biraz kaygılıydım. Çünkü bu okulumda daha kimseyi tanııyordum. Bu korkularımı yenmek istiyordum. Yoksa hiç arkadaş edinemem. Bunu görebilmek için önce okula gitmem gerekirdi. Bunun için hazırlanmaya başladım.

İlk günüm olduğu için okula babamla birlikte gideceğim. Ben hazırlandığımda babam da hazırlandı. Evden çıktığımızda hava soğuk olduğu için hızlıca arabamıza doğru koştuk. Arabanın içi sıcak olduğu için rahatladık. Babam arabanın daha sıcak olması için kaloriferi açtı. Ben de sıcaktan mayışıp uyudum. Gözümü açtığımda okula gelmiştik. Okulu çok beğendim, Hem güzel, hem de büyük. Bu tam da hayalimdeki okul olduğunu anladım. Okulun bahçesine araba ile girdiğimizde babam hemen park yeri buldu. Babam:

- Senin şansına araba için çok güzel bir yer bulduk dedi. Ben de:

- Bence de baba çok güzel bir yer bulduk dedim. Babamla konuştuktan sonra okula girdik. Oradan beni sınıfıma yönlendirdiler. Babam da beni danışmada bekleyecek. Sınıfıma girdim. Önce yeni öğretmenimle tanıştım. Onun sevgi dolu sıcak bakışı içimi çok rahatlattı. Sonra arkadaşlarımla tanıştım. Öğretmenimi ve arkadaşlarımı çok sevdim.

Okuldan çıkarken babam beni aldı. Arabada babama günümü anlattım. İyi ki bu okula başlamışım.

SÜRPRİZ PİKNIK

Dün akşam annem bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Ben heyecandan oradan oradan oraya koştum. Babam evde koşmamam gerektiğini söyledi. Ben de uykum geldiği için odama gidip yatağımın içine uzanıp uymaya çalıştım.

Uyandığında annemin bana anlatacağını hatırlayıp hemen yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Sonra hemen annemin yanına gittim. Ama annem ve babam uyuyordu. Ben de onları beklemek zorundayım. Ben onları beklerken bir şeyler yapmayı düşündüm. Bu yapacağım şey ise annem babam ve ablama güzel bir kahvaltı hazırlamak. Kahvaltı hazırlarken yumurta da yapmak istedim. Ama annem yanımda olmadığı için ocağı açamam. Bu yüzden kahvaltıda daha basit birşeyler pişirmeyi gerektirmeyen yemekler hazırlamayı düşündüm. Aradan biraz geçtikten sonra kahvaltı hazır hale geldi. Son olarak peçeteleri koyarken birden ablamı mutfağın kapısının önünde hayranlıkla sofraya bakarken gördüm. Ona:

- Herhalde açsın.
- Hayır, aç değilim ama o kadar güzel hazırlamışsın ki bir anda acıktım, dedi.

Ben de kendimle gurur duydum gerçi. Neyse benim annemleri uyandırmam gerek.

Annemlerin yanına gittim. Önce annemi uyandırdım. Annem uyandıktan sonra babamı uyandırdım. Annem kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa gitti. Mutfacı görünce şaşırıldı. Ardından babam geldi. Sofrayı görünce gözleri ışıldadı ve hemen sofraya oturdu. Babamdan sonra da biz sofraya oturduk. Sofradaki bütün yemekler bitince annem sofrayı toplarken biz de hazırlanmaya başladık. Herkes hazırlandığında gitmek için arabaya bindik. Yolculuk biraz uzun sürdü. En sonunda sürpriz olan yere vardık. Annem bagajdan bir piknik sepeti çıkarttı. Pikniğe geldiğimizi anladım. Hem ormana gelmiştik bu yüzden pikniğe geldiğimiz kesinleşmişti. Hemen güzel bir ağaç kenarına örtümüzü sererek oturduk. Babam yanında top ta getirmiş. Biz babamla top oynarken annem de ağacın kenarına oturarak kitap okuyordu. Top oynadığımız için yorulduk. Biraz da acıktık. Annem kitabını bırakarak sofrayı hazırlamaya başladı.

Gün boyunca oynadık eğlendik. Güzel bir günün sonunda evimize döndüğümde hemen yatağa uzanıverdim.

Sümeyye BAHAR

ESMA VE ZEYNEP

Esmâ, annesinin sesiyle uyandı. Kalkıp elini yüzünü yıkadıktan sonra giyindi ve annesinin yanına gitti.

- Anneciğim! Arkadaşım Zeynep'i çağırıp bahçede oyun oynayabilir miyim, dedi?
Annesi:

- Tabii olur kızım çağırabilirsin. Dedi.

Esmâ hemen evden çıkıp, arkadaşı Zeynep'in evine giderek ona seslendi.

Birlikte bahçelerinde oyunlar oynadılar. Güzel vakit geçirdiler. Ardından evin hemen yanında olan parkta salıncağa bindiler. Zeynep:

- Esmâ ben biraz acıktım sanki, dedi.
Esmâ'da:

- Evet ben de acıktım. Hadi bize gidip yemek yiyelim, dedi.

Zeynep'in annesinden izin aldıktan sonra Esmâ'nın evine gittiler. Birlikte yemek yiyip ders çalıştılar. Sonra televizyon izleyip annesinin hazırladığı kurabiyeleri yerken sohbet ettiler. Her ikisi için de güzel bir gündü. Bir süre sonra Zeynep:

- Artık akşam oluyor. Annem beni merak eder. Hava kararmadan eve dönmeliyim. Dedi. Esmâ' da bu güzel gün için arkadaşına teşekkür etti. Vedalaşip ayrıldılar.

DERYA VE KELEBEK

Derya, kahvaltı yapıp giyindi. Annesinden dışarı çıkmak için izin aldı ve dışarı çıktı. Bahçede kanatları sarı olan çok güzel bir kelebek vardı. Heyecanla kelebeği kovalamaya başladı.

Derya koştu, kelebek uçtu. Uzun süre kovalamaca devam etti. Koşmaktan iyice yorulan Derya, artık durmak zorunda kaldı. Gözleri etrafta kelebeği aradı ama onu göremiyordu. Çünkü kelebek uçup gitmişti. Derya etrafına bakınıp evini aradığında ise evini göremedi. Çünkü kelebeği kovalarken evden çok uzaklaşmış ve ormanın içlerine doğru epeyce ilerlemişti. Tam bu sırada hemen yakınındaki çalılar arasında bir çıtırtı duydu ve o yöne baktı. Gördüğü manzara karşısında dehşet içinde, "aaaaaa" diye çığlık attı. Çünkü çalılar arasında gelen ses kendisine doğru yaklaşan bir yılan aitti.

Tekrar bütün gücüyle koşup oradan uzaklaştı. Bir süre sonra durup arkasına baktığında yilandan uzaklaştığını anladı ve biraz olsun rahatladı.

Korkudan dehşete düşen Derya, umutsuzca 'anneee, babaaa' diye seslendi.

Etrafta kimsenin olmadığı ve hiç bilmedi-

ği ormanın içinde akşama kadar korku içinde dolanıp durdu. Akşam olduğunda artık yorulmuşun da etkisiyle bir ağacın altında uyuyup kaldı.

Derya, uyandığında kendisini yatağında buldu ve sabah olmuştu. Neler olup bittiğini düşündüğü sırada içeri annesi girdi:

- Anne, neler oldu, en son ormanda kaybolduğumu, bir yilandan kaçarken yorulup bir ağacın altına uzandığımı hatırlıyorum, deyince annesi:

- Senin bahçede olmadığını görünce babanla birlikte ormanda aramaya koyulduk ve sonunda bir ağacın altında uyurken bulduk seni. O kadar yorulmuşsun ki gelirken uyanmadın yavrum.

Derya, başından geçen bu korkunç olaydan sonra, bir daha anne ve babasından habersiz evden uzaklaşmamak için kendi kendine söz verdi.

Taha ÇAPAR

DOSTLUK

Birinin mutluluğu sizin mutluluğunuz olabilir mi? Bence olur. Bununla ilgili başımdan geçen bir hikayemi anlatmak istiyorum.

Bir gün parka gitmek için hazırlandım ve parka doğru yürüdüm. Hava da çok güzeldi. Her yer ışıl ışıl, çiçekler açmış bütün çocuklar oynuyorlardı. Çok eğlendikleri her hallerin-

den belliydi. Ben de bisikletimi sürüyorken bir çocuk dikkatimi çekti. Bankta oturmuş, bisiklet süren diğer çocuklara hüzünlü bir şekilde bakıyordu. Durdum ve onu izledim. Diğer çocuklar gibi bisiklet sürmek istediği her halinden belliydi. Ona çok üzüldüm. O böyle mutsuz iken ben onun bana baktığı biliyorken bisikletimi süremezdim. Yanına doğru yürüdüm. Onun yanına oturdum. Çocuk bankın sonuna doğru kaydı. Ben de ona gülerek yaklaştım ve dedim ki:

- Merhaba, benim adım Taha ya senin ki?

Uzun bir sessizlik oldu ama sonunda benimle konuştu.

- Adım Mert tanıştığımıza memnum oldum Taha. Konuşmamız öyle başladı ve sohbetimiz uzadı. Çok iyi bir çocuktu Mert. Onu sevdim. Sonra neden bisiklet sürmediğini sordum. Bisikleti olmadığını, ö yüzden diye söyledi. Bunu söylerken ne kadar üzüldüğünü anlayabiliyordum. Ona bisikletimi sürmesini teklif ettim. O ilk başta hayır dese de ısrarımaya dayanamadı ve kabul etti.

Bisikleti sürerken ki mutluluğunu anlatamam. Gözlerinin içi gülüyordu. İşte o an

anladım birinin mutluluğu senin de mutluluğun olur. İyi ki varsın Mert. Bu olaydan sonra Mert ile çok güzel bir dostluğumuz oldu. Çok iyi bir dost kazandım. Her şeyimizi paylaşıyorduk. Paylaşmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu da canım arkadaşım Mert sayesinde öğrendim. Bu duyguları yaşatabilecek arkadaşlar edinin arkadaşlarım...

AMELİYAT

Annem ve kardeşlerimle anneannelere gittik. Bahçe de dayımla top oynuyorduk.

Sonra kulağımın ağrıdığını hissettim. Elimi kulağıma götürdüm. Elime kan gelmişti.

Hemen anneanneme koştum ve ona söyledim. Anneannem çok korktu ve sonra hemen anneme söyledi. Annem havuza gittiğimiz için kulağıma su kaçtığını sandı. Annem kulağımı temizlemek istedi. Ancak kanı görünce hemen doktora götürdü beni. Doktor

kulağımı muayene etti. Kulak zarımın yırtıldığını söyledi. Doktor beni kulağım için uyardı.

Kesinlikle su ve darbelerden kaçınmamı söyledi. Reçete yazıp bizi yolladı. Sonraki gün annemin içi rahat olmadığından tekrar doktora götürdü beni. Kendi doktorumuz yoktu. Başka doktora yönlendirdiler bizi. İçeri girip muayene oldum ve doktor bize "neden bu kadar beklediniz" dedi. Annem anlamadığını söyledi. Doktor; "oğlunuzun kulak zarı tamamen yırtılmış, acil ameliyat olması lazım" dedi.

Bu durum 4 yıl önce başlamış. Neden bu kadar beklediniz dedi. Annem şoktaydı.

Çok üzölmüştü annem. Doktorla konuş-
tuktan sonra hastaneden ayrıldık. Annem üz-
gün bir şekilde babamı aradı ve babam başka
bir doktora götürdü beni. Süleyman doktor
beni uzun uzun muayene ettikten sonra
ameliyat olmama karar verildi. Kulak zarı ola-
raktan kulağımdan bir parça alındı. Bir yaz
günü doktora tekrar gittik. Doktor kulağıma
baktı. Kulak perdem hala yırtık. Annem dok-
tora; ailece tatile gideceğimizi söyledi. Dok-
tor havuza girmemi yasakladı. Tatil bittikten
sonra kulak amaliyatı oldum.

Okul açılalı 15 Gün olmuştu ben yeni oku-
luma 15 Gün geç gitmek zorunda kaldım.
Doktor bana 15 Günlük rapor vermişti. Rapor
iznim bitmişti. Ertesi sabah okula başladım.
Yeni okuluma ve öğretmenim ve arkadaşla-
rıyla tanışacağım için çok heyecanlıydım. İlk
önce Halis öğretmenimle tanıştım. Sonra ar-
kadaşlarımla tanıştım. Hepsini çok sevdim. İyi
ki sizlerleyim.

Zehra ERDOĞAN

LUNAPARKTA KAYBOLUŞ

Bir yaz sabahı sıkıntıdan patlayan ben dayanamayıp, babama:

- Baba çok sıkıldım, ne olur bir yerlere gidelim dedim. Babam gülümseyerek:

- Bütün kardeşlerini yanıma çağır o zaman, dedi. Ben de:

- Tamam, deyip koşa koşa asansöre bindim ve 1. Kattan 5. Kata kadar kardeşlerimi çağırıp babamın yanına geldik. Herkes çember halinde babamın etrafına oturduk. Babam hepimize:

- Çocuklar sizce bugün nereye gidelim, dedi. Kimimiz AVM, kimimiz konser kimimiz ise oyuncakçıya diyorlardı. Sonra ben aradan bağırarak LUNAPARKKKK dedim ve herkes EVETTTT lunaparka gidelim lunaparka gidelim, ne olur baba diyorlardı. Babam da tabi bize kıyamadığı için tabi ki çocuklar hep beraber lunapark gideriz dedi. Çok heyecanlanmıştım. Hemen odama gidip en güzel kıyafetlerimi giydim. Babamı, annemi ve kardeşlerimi çağırdım. Biz lunaparka giderken küçük kardeşlerimi anneanneme bıraktık. Çünkü kardeşlerimin orada bineceği çok alet yoktu. Ondan dolayı kardeşlerimi anneannelere bıraktık. Ve biz de lunaparka gittik.

Orada çok büyük aletler vardı. İlk bindiğim alet dönme dolaptı. Dışarıdan baktığımda hiçbir şey yokmuş gibi gözüküyor ama alete bindiğimde aynı düşecekmişsin gibi geliyor. Hele hele aletin en tepesine çıktığımda. Aletten indikten sonra babamla beraber

HIZLI TRENE bindik. Çok hızlıydı, yüreğim ağzıma gelmişti valla. Babam orada bir alet daha gördü ama ben o alete binmek istemiyordum. İçimden resmen biz değil de babam oyun oynamaya gelmişti, deyip gülüyordum. Babama:

- Ben bu alete binmek istemiyorum dedim. Babam da:

- Peki o zaman ben ablan ve abinle bu alete bineceğiz, sen bizi şu bankın orada bekle, dedi. Ben de:

- Tamam, dedim. Bankın üstüne oturdum. Birkaç dakika babamın gelmesini bekledim ama hala gelmediler. Ben de sıkıldım ve biraz etrafı dolaştım ve orada KOMİK AYNALAR adında bir rabirent vardı. Bu aynaları çok merak ettiğim için hemen rabirentin içine girdim. Bir aynaya baktığımda çok şişman başka bir aynaya baktığında çok zayıf gözükiyordum. Çok komikti. Sonra aklıma babamın bana bankta bekle dediğini hatırladım ama lunaparkta kaybolmuştum. Çok korkuyordum.

- Ya babamlar beni bırakıp gittiyseler. Ağlayarak, baba, baba diye bağıryordum. Son-

ra orada boş bir bank gördüm ve oraya oturdum. Birkaç dakika sonra babamın "kızım" diyerek bağırdığını duydum ve hemen sese doğru yürüdüm. Ve babamı gördüm. Babamın yanına koşarak gittim ve babamın kucağına atladım.

Babam hemen bana:

-Ben sana bankta otur bizi bekle demedim mi? Çok korktum, dedi. Ben de olan biteni anlattım. Ve bir daha anladım ki büyüklerimin sözünden çıkmamalıyım.

ALLAH'I TANİYORUM TATİLE GİDİYORUM

Merhaba, benim adım Zehra. 10 yaşındayım. Allah'ı çok seviyorum. Eminim siz de çok seviyorsunuzdur. Hadi her neyse şimdi konumuza geçelim.

Ben, Allah'ı küçüklükten beri tanıyorum. Yani 5 yaşından beri. Şimdi, izniniz olursa Allah'ı size tanıtmak istiyorum.

Allah'ın 99 ismi vardır. Size şimdi o isimlerden üçünü söyleyeceğim. Bir Rahman, iki Rahim, üç Gaffar. Çok güzel isimler değil mi? Hani biz her işe Bismillah diyerek başlarız ya. Mesela yemek yemeden önce, dışarı çıkmadan önce, arabaya binmeden önce ve kısacası bir işe başlamadan önce... Arkadaşlar aslında biz bir işe başlamadan önce Bismillah deriz. Ama bismillah, bismillahirrahmanirrahimin kısa söylenişidir. Genelde herkes Bismillah der aslında oda olur ama bismillahirrahmanirrahim demeyi de unutmayalım...

Bir yıl sonra annemle babam konuşup kararlaştırdılar ve bana haftaya Kapadokya'ya gideceğimizi söylediler. Çok sevindim, havalara uçuyordum. Yarım saat sonra gittik ve Kapadokya'nın güzel piknik alanlarının orda durduk. Arabanın bagajından piknik malzemelerini alıp çimenin üzerine koyduk ve

yemeğe başladık. Biraz da dinlenip edip şekerleme yaptık. Bir yarım saat sonra arabaya binip yolculuğa devam ettik. En sonunda kalacağımız yere vardık. Pek lüks bir yer olmasa da idare ederdi. Kaldığımız yerin odaları buz gibiydi bundan dolayı çabucak hasta olmuştum.

Kaldığımız hotelde sıcak termal havuzlar vardı. Hemen bu sıcak sulara girmek istiyordum. Çünkü hastalığım daha da artmıştı. Termal havuza girdiğimde resmen iki dakikada iyileşmiş gibi oldum. Birkaç gün sonra iyileşip eve gittik.

Ben yine arkadaşlarımla oynayıp Allah'ı tanımaktan vazgeçmedim.

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

2019-2020 Eğitim-Öğretim Yılında Hizmetinizde

444 82 00 | yenidoguokullari.com